

DIVADLO
NA VINOHRADĚCH

Výroční zpráva za rok 2015

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

Poslání a koncepce činnosti Divadla na Vinohradech – ve třetím roce ředitelského mandátu T. Töpfera

Divadlo na Vinohradech je stálým repertoárovým činoherním divadlem, zřizovaným jako příspěvková organizace hlavním městem Prahou. Plní funkci reprezentativní scény hlavního města Prahy, je největším specializovaným činoherním domem v České republice.

Od 1. 9. 2012, kdy do DnV na základě vítězství ve výběrovém řízení nastoupilo, snaží se současné vedení ředitele T. Töpfera obnovit funkci a význam scény jako „divadla velké činohry“. (Rok 2015 je třetím rokem, za který toto vedení plně odpovídá a druhým rokem, kdy již nebylo při řízení divadlo vázáno závazky svých předchůdců.)

K plnění této funkce zavazuje DnV jednak jeho tradice, čítající nyní bezmála sto deset let, jednak jeho společensky pocítované postavení a obcí vyjadřované očekávání mezi dotovanými kulturními, „veřejnoprávními“ institucemi města i státu, rovněž také jeho povinnost oslovovat široké, ideově i esteticky v zásadě nediverzifikované publikum (tzv. „konzervativní“ či „mainstreamové“). V tradičním duchu univerzalistické osvícenecké koncepce, která, ač právem částečně zpochybňována, zůstává i ve 21. století hlavním východiskem veřejné kulturní služby ve veřejném prostoru, vytváří repertoárové divadlo velké činohry repertoár zaměřený k uspokojování kulturních potřeb takto vnímaného publika, kultivuje a rozvíjí jeho divácký vkus a rozšiřuje jeho kulturní rozhled a povědomí. Skladba repertoáru se opírá jednak o znovu zpřítomňování estetických a duchovních hodnot tvořících kánon evropské a české divadelní kultury, jednak o uvádění nových hodnotných textů české a zejména evropské provenience.

Nelze se proto divit, že v duchu lokální, české

opožděné reflexe doznívající postmoderny, jejíž ideologizující část záměrně zpochybňuje a destruuje jakýkoli estetický kánon, je takové úsilí u části strůjců tzv. odborného diskursu určeno předem a ze své podstaty k neúspěchu, ba posměchu. Aktivistický přístup přece již a priori konzervativismus klasifikuje jako zpátečnictví, respekt k tradicím jako zkostnatělost, interpretaci klasického dramatického textu (nikoli jeho „dekonstrukci“ či „pastiš“) jako nedostatek tvůrčí kompetence, péči o nevyhraněné publikum jako projev onoho příslušného pohrdaného měšťáctví.

V roce 2015 se repertoárové úsilí DnV zaměřilo zejména k restituci hodnot domácí dramatiky v repertoáru, uvedeny byly na velké scéně tři hry českých autorů spjatých s DnV (Čapek, Šrámek, Vedral), na Studiové scéně, kde byl otevřen nový cyklus Česká (a slovenská) komorní hra, pak dvě hry, jedna v české premiéře.

Osvětové, estetickovýchovné a kulturotvorné funkce repertoáru divadla jsou kombinovány s funkcemi rekreativními a společenskými, návrat k programu „velké činohry“ během čtyř let znamenal rozchod se snahami diletovat s činoherním ansámblem v oblasti muzikálu (pro nějž město jako zřizovatel určilo Hudební divadlo Karlín) či se snahou přilákat publikum na scénické remaky filmů a televizních sitcomů na úkor závazku ke kánonu dramatických textů. Taková postupná a vyvažovaná proměna repertoáru (jako výraz změny koncepce) přináší rovněž postupnou proměnu očekávání publika, ta se však nezbytně za změnou repertoáru zpožďuje. Důvěra se obnovuje dlouho a obtížně. Prosadit koncept „divadla velké činohry“ proti setrvačnému návyku na „divadlo nenáročných zábav“ bude dílem ještě několika dalších sezon.

Současné vedení DnV opakovaně zdůrazňuje, že nejvýraznější složkou divadelního výrazu velké činohry je herecká složka. Generační obměna a doplňování souboru je nezbytností, která před umělecké vedení klade řadu komplikovaných

povinností. Dramaturgický výběr pro soubor v této fázi rekonstrukce tak více než u personálně stabilizovaných a sehraných ansámbľů znamená vytvářet předpoklad do budování a sehrávání souboru; tomuto nároku odpovídá i výběr hostujících režisérů, schopných tvořivě interpretovat dramatickou předlohu prostřednictvím hereckého ztvárnění dramatických postav a současně do jisté míry i pedagogicky kompetentních. S ohledem na neutěšené platové podmínky a zesilující odstředivý společenský tlak preferující „individualistický přístup k tzv. úspěchu“, je soubor tvořen stálými členy (zaměstnanci) a exkluzivními hosty, v roce 2015 se umělecké vedení důrazněji zaměřilo na systematickou práci s nastupující hereckou a režijní generací (s ní ve Studiové scéně), která má posílit snahu ji „souborotvorně“ integrovat a soustředit ji k soustavné a pravidelné divadelní práci.

Rovněž opakujeme, že pojetí „velké činohry“ není kvantifikujícím výrazem opulentnosti scénografie a množství účinkujících. (Obě tyto možnosti jsou ostatně současnými možnostmi divadla značně limitovány; technicky vysloužilé zařízení jeviště, pamatující ještě F. Křižíka, během roku 2015 opakovaně kolabovalo až k havárii v lednu 2016 a finanční možnosti divadla odvozené od výše příspěvku a vysokého nároku na míru soběstačnosti nás v porovnání s jinými reprezentativními činoherními scénami evropských hlavních měst činí nekonkurenceschopnými.) Velká činohra se vyznačuje takovým dramaturgickým výběrem textů, jejichž interpretace umožňuje nastolování témat, která se nedotýkají pouze intimní sféry života, ale jsou v zakoušené skutečnosti obce pocítována jako společná a závažná. Výběr témat pak souvisí s hodnotovým rámcem, ke kterému se obec (společnost) hlásí, tento hodnotový horizont (jak o něm mluví filosof Patočka) je tím, co přesahuje individualistické ambice a často hedonistické cíle jedince, tím, k čemu se jeho úsilí, jímž se přesahuje, upíná. Nastolování takových témat v naší hodnotově a názorově rozdělené, často uměle rozeštvávané společnosti, není snadné a rozhodně nevyvolává jednoznačný ohlas.

Přes všechny zde stručně zmíněné problémy a překážky však vedení DnV na další prohlubování koncepce divadla velké činohry jako společensky odpovědné veřejné služby nerezignuje. Soudí totiž,

že v tomto úsilí již dosáhlo nepřehlédnutelné výsledky, které spíše než tzv. odborná obec oceňuje svým zájmem a ohlasem publikum obce, která divadlo zřizuje.

O programovém směřování DnV v roce 2015, tedy o konkretizaci mé koncepce „divadla velké činohry“ ve třetím roce jejího uskutečňování, a o některých zásadnějších problémech, s nimiž se při tom musíme v divadle vypořádat, vypovídá v obecnější už první kapitola tohoto materiálu.

Dovolte mi proto konstatovat, že rok 2015 naplnil předpoklad, že změny, které jsme v programovém směřování divadla a v jeho celkové profilaci a provozu udělali v prvních dvou letech, byly ve třetím roce stabilizovány a umožnily další rozvoj divadla.

Pokud jde o v koncepci přislíbenou stabilizaci publika, konstatujeme, že rok 2013 přinesl skokový nárůst počtu diváků, výše tržeb, procenta tržebnosti, které se srovnalo s procentem návštěvnosti. (Toto vyrovnání vyjadřuje skutečnost, že divadlo neposkytuje své služby za dumpingové ceny.) Tento stav se podařilo udržet i v roce 2014 a 2015. (Pro srovnání – v roce 2010 tržebnost 67 %, v roce 2015 tržebnost 77 %.) Rozdíl je však více patrný v celkových číslech. V roce 2010 činily tržby Divadla na Vinohradech 24.783 tis. Kč a v roce 2015 již 31.829 tis. Kč, což je nárůst o více jak 7 mil. Kč (resp. nárůst o 28,5 %). Počet diváků v roce 2015 (se započtením diváků na představení Kdokoli v koprodukcii s FOK s Nadací vize) byl 117.141, v roce 2014 117.262. Tržby v roce 2015 vzrostly o 821 tis. Kč (díky citlivé úpravě cenové mapy hlediště, která se na návštěvnosti prakticky neprojevila).

K stabilizaci zvýšeného počtu diváků a vyrovnání tržebnosti s návštěvností napomohl jednak důraz, který klademe na práci marketingu, jednak změny v repertoáru divadla.

Pokud jde o práci s diváky, výrazně se zlepšil a v roce 2015 optimalizoval kontakt s nimi a používané informační kanály. Osvědčilo se přemístění obchodního oddělení do Ibsenovy ulice; to divákům poskytuje nadstandardní služby. Osvědčují se i internetový předprodej vstupenek (jehož podíl stále narůstá), zavedení bezplatné divácké linky, informačně bohaté a edukativní Noviny DnV, které vycházejí jako příloha partnerských Hospodářských novin, činnost Klubu DnV, jehož členská základna také postupně narůstá, divácká anketa hodnotící umělecké výkony DnV August a další marketingové nástroje. I v roce 2015 obhájilo DnV významné marketingové ocenění, značku Czech Superbrands Award. Divadlo pracuje se sofistikovaným systémem abonmá, i když počet diváků, kteří využívají této služby, s ohledem na změny v životním stylu a plánování volného času každoročně klesá. Roste naopak zájem o prodej celých představení (zejména oddechového žánru).

Repertoár divadla se v roce 2015 opět rozšířil. Uvedeno bylo 9 premiér, derniérováno bylo 6 titulů, během roku si mohli diváci vybrat z 25 reprízovaných titulů a navíc ještě z několika jednorázových akcí. Divadlo odehrálo 235 vlastních představení na velké scéně, 53 na studiové scéně (ve zkušebně), 6 na Pražské křižovatce a 8 na zájezdech, výkon tedy představoval 302 představení. Rozšíření repertoárové nabídky bylo ještě posíleno optimalizací představení uváděných pro zejména mimopražské a seniorské publikum o sobotách v odpoledním čase a o představení pro studenty a seniory hraná dopoledne.

Druhým pilířem stabilizace DnV, který obsahovala má koncepce, byla stabilizace repertoáru. O samotném pojetí divadla velké činohry, které se v DnV snažíme restituovat, byla řeč již v úvodní kapitole tohoto materiálu. Konstatujeme proto, že v roce 2015 se toto úsilí ještě prohloubilo, a to zejména směrem k obnově funkce české dramatiky v repertoáru divadla. Ke hře „kmenového“ dramatika P. Kohouta Hašler, úspěšně uváděné od roku 2013, přibýlo nastudování her dalších „domácích autorů“: Čapkova Loupežníka, Šrámkova Plačícího satyra a Vedralovy historické detektivky Kašpar H. (Dítě Evropy). Od nové sezony byla zkušebna divadla přejmenována na Studiovou scénu a začali jsme zde intenzivně budovat repertoár cyklu Česká (a slovenská) komorní hra. K již nehrané Barč Ivanové hře Dva a v roce 2015 derniérované Topolově Kočce na kolejích a k divácky úspěšné inscenaci Landovského Hodinového hoteliéra přibýly v cyklu dvě inscenace – hra Nikdy L. Lagronové a v české premiéře debutantská divadelní hra T. Verecké Na kamenném, kamenném poli (Job). Cyklus bude v roce 2016 pokračovat dalšími premiérami. Věcně a bez hodnotícího nároku konstatujeme, že takový důraz na českou dramaturgii nemá dnes v repertoáru českých divadel obdobu.

Pro potřeby repertoáru DnV vznikl nový básnický překlad klasického díla rakouské moderny – Kohokoli (Jedermann) K. H. von Hofmannsthal a překlad společensko kritické hry D. Hare Nevzdávej to!

V roce 2015 jsme ve spolupráci s FOK a nadací Vize uskutečnili ojedinelý projekt divadelně-koncertního provedení Hofmannsthalova Kohokoli se Sibeliovou a Martinovou hudbou v prostoru Pražské křižovatky. Představení bylo provedeno šestkrát za značného zájmu publika.

V roce 2015 nebyla uvedena žádná žánrově vypjatá komedie, vysokou diváckou poptávku po tomto typu rekreativní zábavy jsme uspokojili využitím her, které byly na repertoáru; tvůrčí úsilí jsme výrazněji soustředili na přípravu reprezentativních textů českých autorů a dramaturgů moderny (Camus) a klasiky (Shakespeare). Vyšší počet repríz poptávaných komedií kompenzuje výrobní náklady náročnějších diváckých titulů s nižší reprízovostí, jejichž uvádění ovšem naplňuje veřejnoprávní funkci divadla. Empiricky dovozujeme, že „hardcore“ publika, které vyhledává i obsahově náročnější a esteticky komplikovanější inscenace, se za tři roky působení rozšířil o cca 1.000 pravidelných diváků, na současný počet přesahující nyní 6.000 diváků.

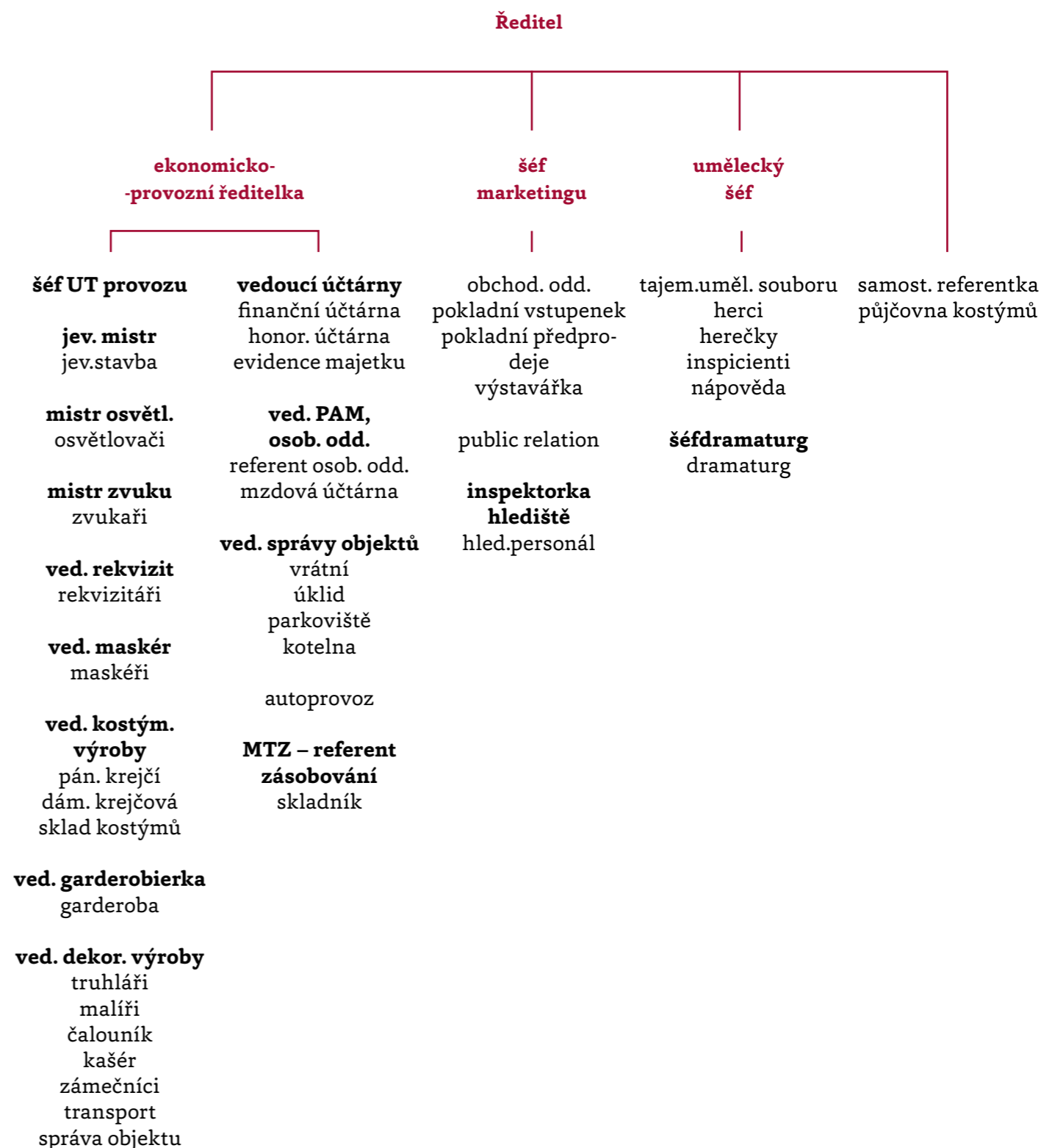
Repertoár divadla je postupně připravován s ohledem na sezonu 2017/2018, která bude jubilejní 110. sezónou DnV.

V roce 2015 se zintenzivnila doplňková programová činnost divadla. K inscenaci Mrožkovy Lásky na Krymu jsme připravili přednášku významné polské teatroložky prof. M. Sugiery, k výročí významných osobností DnV přednášky o režisérech J. Frejkovi a F. Zavřelovi, k inscenaci Šrámkova Plačícího satyra večer Šrámkovy poezie Ostrý čpavek divadla. V malém foyeru divadla byla připravena nová výstava Scénografie DnV ve 21. století. V rámci Noci divadel byl promítnut dokument Divadlo na Vinohradech v listopadu 1989.

Konečně třetím východiskem mé koncepce byla stabilizace souboru. Praxe ukázala, že zde naše vedení čekalo a ještě čeká nejvíce práce. Nutnost doplňování a omlazování souboru byla zjevná, potřeba využití a rozvoje všech jeho kreativních sil byla rovněž nasnadě, co se však ukázalo jako větší problém, než bylo možno očekávat, je narůstající odstředivost od souborové práce, působená jednak tristními možnostmi finančně ohodnotit hereckou práci (průměrný plat v DnV je na úrovni mírně přesahující 80 % průměrného platu v ČR), jednak pracovními a finančními možnostmi, které nabízejí zejména produkce televizních seriálů. Řečeno administrativně korektně – poměry na pracovním trhu a finanční možnosti přivázat herce k mimodivadelní práci soustavně destabilizují souborotvorné úsilí; řada herců odmítá být divadlu k dispozici podle potřeb jeho provozu. Úsilí o stabilizaci souboru a jeho sehrávání narušila v roce 2015 i změna ve vedení činohry ND, resp. způsob, kterým nové vedení rekrutovalo umělce z jiných souborů a který je za hranicemi staletí respektovaných divadelnických dobrých mravů.

Přes tyto problémy roce 2015 úspěšně pokračovalo, jak konstatovala i hodnocení interních hodnotitelů, srůstání nových členů s původními v jeden sehraný soubor. V roce 2015 ze souboru odešli L. Juříčková, P. Batěk (oba ND), D. Kolářová, J. Meduna, J. Čapka (důchod), zaměstnanecký poměr v exkluzivní externí smlouvu změnil V. Preiss, L. Příkazký a J. Dvořák. Do souboru byli angažováni N. Konvalinková, A. Černá, A. Talacková, I. Bareš, T. Dastlík, J. Maryško, S. Rojková a M. Lambora. Dramaturg Milan Šotek odešel do ND, z Dejvického divadla přišel dramaturg K. Tománek.

V roce 2015 pokračovaly přípravy 110. jubilejní sezony DnV. Kromě umělecké přípravy nových inscenací připravilo divadlo projektovou studii nezbytných oprav jevištní techniky, která je v havarijním stavu, a vymalování a opravy divácké části interiéru divadla. Zahájili jsme jednání o realizaci rekonstrukce. Rádi bychom ve spolupráci se zřizovatelem dosáhli stavu, kdy ve výročním roce bude divadlo ve všestranně reprezentativním stavu odpovídajícím nárokům a představám na metropolitní scéně evropské země ve 21. století.

Schválil: Tomáš Töpfer, 11. 2. 2015

Soupis zaměstnanců a spolupracovníků (vč. DPP, brigádníci, dobrovolníci) včetně údajů o velikosti jejich úvazků.

pracovní pozice	třída	stupeň	úvazek	počet zam.
ředitel divadla	13	10	1	1
šéf uměleckého souboru	13	12	1	1
ekonomicko-provozní ředitel	12	11	1	1
šéf marketingu	11	12	1	1
tajemník uměleckého souboru	10	11	1	1
šéfdramaturg	13	12	0,9	1
dramaturg	11	10	1	1
dramaturg	12	11	0,5	1
lektor dramaturgie	10	12	1	1
herecký soubor – muži	10	4		1
herecký soubor – muži	10	8	1	2
herecký soubor – muži	10	9	1	4
herecký soubor – muži	10	12	1	1
herecký soubor – muži	11	9	1	1
herecký soubor – muži	11	10	1	1
herecký soubor – muži	11	11	1	4
herecký soubor – muži	12	9	1	1
herecký soubor – muži	12	10	1	1
herecký soubor – muži	12	11	1	2
herecký soubor – muži	12	12	1	6

pracovní pozice	třída	stupeň	úvazek	počet zam.
herecký soubor – muži	12	12	0,5	1
herecký soubor – muži	13	12	1	2
herecký soubor – muži	13	12	0,7	3
herecký soubor – muži	13	12	0,5	1
herecký soubor – ženy	10	11	1	1
herecký soubor – ženy	11	5	1	1
herecký soubor – ženy	11	9	1	2
herecký soubor – ženy	11	10	1	5
herecký soubor – ženy	11	11	1	2
herecký soubor – ženy	13	10	1	1
herecký soubor – ženy	13	10	0,5	1
herecký soubor – ženy	13	12	1	1
archivář	9	12	1	1
inspice	7	12	1	4
nápověda	5	9	1	1
nápověda	5	10	1	1
nápověda	5	12	1	1
personální a mzdový účetní	11	10	1	1
referent osobního odd.	8	12	1	1
honorářový účetní	8	12	0,4	1
referent správy majetku	9	7	1	1
hlavní účetní	11	6	1	1
účetní	9	12	1	1

pracovní pozice	třída	stupeň	úvazek	počet zam.
obchodní referent	9	11	1	2
obchodní referent	9	12	1	2
pokladní vstupenek	7	11	1	1
pokladní vstupenek	7	12	1	3
výstavář	8	12	0,9	1
referent – fundraising	9	8	0,8	1
vedoucí investiční referent	11	12	1	1
vrátný	1	12	1	5
hlídač parkoviště	1	12	0,7	2
úklid	3	12	1	3
úklid	3	12	0,6	3
údržbář – topič	4	12	1	2
autoprovoz – řidič	6	11	1	1
autoprovoz – řidič	6	12	1	1
MTZ – skladník	5	12	1	1
MTZ – zásobovač	9	12	1	1
uvaděč/šatnář/informátor	3	8	0,7	7
uvaděč/šatnář/informátor	4	12	1	1
šéf UT provozu	11	12	1	1
zástupce UT provozu	9	9	1	1
jevištní mistr	9	12	1	2
jevištní technik	5	9	1	10
jevištní technik	5	10	1	5

pracovní pozice	třída	stupeň	úvazek	počet zam.
jevištní technik	6	9	1	1
jevištní technik	6	10	1	10
jevištní technik	8	9	1	2
osvětlovač – mistr	9	12	1	1
osvětlovač – elektrikář	5	12	1	1
osvětlovač	7	9	1	6
osvětlovač	8	9	1	1
osvětlovač	8	10	1	2
zvukař	9	12	1	3
rekvizitář	5	9	1	2
rekvizitář	5	11	1	1
maskér/vlášenkář	6	11	1	1
maskér/vlášenkář	7	9	1	1
maskér/vlášenkář	7	12	1	1
maskér/vlášenkář	8	12	1	1
maskér/vlášenkář	9	12	1	1
garderobiér	5	9	1	5
krejčí scénických kostýmů	7	10	1	2
krejčí scénických kostýmů	7	11	1	1
krejčí scénických kostýmů	7	12	1	2
krejčí scénických kostýmů	9	10	1	1
krejčí scénických kostýmů	9	12	1	1
skladník scénických kostýmů	4	12	1	2

pracovní pozice	třída	stupeň	úvazek	počet zam.
dekorační výroba – vedoucí	9	12	1	2
truhlář	7	12	1	4
truhlář	8	12	1	2
malíř	8	11	1	2
čalouník	7	12	1	1
kašér	8	11	1	1
zámečník	8	11	1	3
manipulační dělník	3	12	1	6
vrátný	1	12	1	4
úklid	1	11	0,75	1
úklid	2	12	1	1
skladník	2	10	0,25	1
skladník – topič	3	12	0,4	1
půjčování kostýmů	3	12	1	1

Soupis hostujících umělců – autoři

jméno	profese	hra
Bazika David	výtvarník scény	Nevzdávej to, Romeo a Julie
Bočková Paulína	kostýmní výtvarník	Na kamenném poli
Brousek Ondřej	hudební dramaturg	Nevzdávej to, Caligula, Romeo a Julie
Burian Jiří	autor hudby	Na kamenném poli
Burianová Zuzana	režisérka	Na kamenném poli
Ciller Tomáš	kostýmní výtvarník	Caligula
Čičvák Martin	režisér	Caligula
Deák Juraj	režisér	Nevzdávej to, Romeo a Julie
Deáková Natália	režisérka	Kašpar Hauser
Dočekal Zdeněk	korepetitor	Kdokoli (Jedermann)
Duchková Veronika	asistent režie	Loupežník, Plačící satyr
Dušek Jan, arch.	výtvarník scény	Loupežník
Dušková Kateřina	režisérka	Nikdy
Františák Martin	autor	Matka
Glogr Karel	výtvarník scény	Nikdy
Hanáková Sylva Zimula	kostýmní výtvarník	Romeo a Julie
Hanušová Jana	pohybová spolupř.	Plačící satyr
Helebrand Pavel	autor hudby	Plačící satyr
Hoffer Johann Georg	výtvarník scény	Caligula
Hrdinová Radmila	hodnocení, analýza	Hodnotitel sezona 2014–15
Hruška Petr	jazyková spolupř.	Plačící satyr
Josek Jiří	autor studie	Romeo a Julie

jméno	profese	hra
Just Vladimír, Prof. PhDr. CSc.	hodnocení, analýza	Hodnotitel sezona 2014–15
Kotková Eva	kostýmní výtvarník	Plačící satyr
Koubská Vlasta, Doc. PhDr.	scénář výstavy	výstava „Vinohradská scénografie“
Krénová Ľubica, Mgr., PhD.	hodnocení, analýza	Hodnotitel sezona 2014–15
Krivošík Tomáš	choreograf	Caligula
Kudláč Jakub	autor hudby	Kašpar Hauser
Kuchinka Lukáš	výtvarník scény	Kašpar Hauser
Lipus Radovan	režisér	Plačící satyr
Lomnický Peter	dramaturg	Caligula
Núsek Petr	pohybová spolup.	Romeo a Julie
Pacek Martin	pohybová spolup.	Kdokoli (Jedermann)
Rédlová Romana	kostýmní výtvarník	Nevzdávej to
Spoustová Eva	asistent režie	Plačící satyr
Steigerwald David	asistent režie	Romeo a Julie
Stodolová Laštovková Adéla	pohybová spolup.	Romeo a Julie
Tereba Ján	výtvarník scény	Na kamenném poli
Töpfer Tomáš	režisér	Loupežník
Trpković Andrijana, MgA.	kostýmní výtvarník	Kašpar Hauser
Vavříková Eliška	pohybová spolup.	Kašpar Hauser
Wolf Milan	hudební režisér	Romeo a Julie

Soupis hostujících umělců – výkonní umělci

jméno	profese	hra
Adamovská Zlata	herečka	Ideální manžel
Balcar Michal	herec	Kdokoli (Jedermann)
Bartoš Vojtěch	herec	Kdokoli (Jedermann)
Basák Karel	herec	mimický sbor
Batěk Pavel	herec	Hodinový hoteliér
Battěk Jan	herec	Romeo a Julie
Beránková Anna	herečka	mimický sbor
Berka Matěj	herec	mimický sbor
Berka Miroslav	herec	mimický sbor
Bláha Josef	herec	mimický sbor
Blažek Filip	herec	Zkrocení zlé ženy
Blue Star	hudebníci	Hašler
Brousek Ondřej	herec	Večer bez líčidel, Caligula, Glembayové
Brož Michal	herec	mimický sbor
Brožová Julie	herečka	mimický sbor
Brožová Kateřina	herečka	Nevzdávej to!
Brzobohatá Františka	herečka	mimický sbor
Cikánek Václav	hudebník	Zkrocení zlé ženy
Czechová Alexandra	herečka	Vstupte!
Čapka Jiří	herec	Brouk v hlavě, Bytná na zabití
Čelebić Vuk	herec	Hašler
Čícelová Dominika	herečka	mimický sbor

jméno	profese	hra
Daňková Andrea	herečka	mimický sbor
Dastlík Tomáš	herec	Nevzdávej to
Davídek Martin	herec	Hašler
Dočekal Zdeněk	klavírista	Ostrý čpavek divadla
Dostálová Pavla	herečka	Ideální manžel
Drblík Pavel	herec	mimický sbor
Duchková Veronika	herečka	mimický sbor
Đuricová Nikola	herečka	mimický sbor
Dvořák Jiří	herec	Dvojitý agent, Amadeus, Ideální manžel
Ešpandr Martin	herec	mimický sbor
Ferklová Nela	herečka	mimický sbor
Finger Martin	herec	Rod Glembayů
Gašparovičová Martina	herečka	mimický sbor
Hájek Matěj	klarinetista	Plačící satyr
Havránková-Pešatová Lenka	herečka	mimický sbor
Hobzová Petra	herečka	Ideální manžel, Brouk v hlavě
Holata Petr	herec	mimický sbor
Holatová Dana	herečka	mimický sbor
Holubová Iva	herečka	Kdokoli (Jedermann)
Holzknichtová Dana	herečka	mimický sbor
Hoznour Šimon	herec	mimický sbor
Hrbek Jan	hudebník	Zkrocení zlé ženy
Hrbek Martin	hudebník	Zkrocení zlé ženy

jméno	profese	hra
Hřib Matěj	hudebník	Plačící satyr
Charvát Martin	herec	mimický sbor
Janků Lukáš	herec	mimický sbor
Javorek Adam	herec	mimický sbor
Javořík Viktor	herec	Loupežník, Vstupte!
Jirásek Ivo	herec	mimický sbor
Jiskrová Jana	herečka	To byla moje písnička, Bytná na zabití
Juříčková Lucie	herečka	Láska na Krymu, Soudce v nesnázích
Kadlecová Klára	herečka	mimický sbor
Kašparová Adéla	herečka	mimický sbor
Kašparová Kateřina	herečka	mimický sbor
Kepka Jaroslav	herec	Loupežník
Klánský Vladimír	hudebník	Caligula
Koderová Alena	herečka	mimický sbor
Kofroň Lukáš	herec	Romeo a Julie
Kolenská Eva	herec	mimický sbor
Kopta Václav	herec	Nevzdávej to
Kostka Petr	herec	Plačící satyr, Večer bez líčidel, Glembayové
Kracík Petr	režisér	To byla moje písnička
Kraus Martin	herec	Zkrocení zlé ženy
Krippnerová Tereza	herečka	Kdokoli (Jedermann)
Krivošík Tomáš	herec	Caligula
Křemenák Tomáš	hudebník	Zkrocení zlé ženy

jméno	profese	hra
Kuběnka Tadeáš	herec	mimický sbor
Kubišta Denis	herec	mimický sbor
Kudláč Jakub	hudebník	Kašpar H. – Dítě Evropy
Laksarová Alice	herečka	To byla moje písnička!
Leixner Karel	herec	mimický sbor
Linhartová Anna	herečka	Plačící satyr, Ostrý čpavek divadla
Lipus Radovan	režisér	Ostrý čpavek divadla
Ludvík Pavel	hudebník	Caligula
Lurie Michal	herec	Loupežník
Lux Pavel	herec	Dvojitý agent
Lux Petr	herec	Dvojitý agent
Maciuchová Hana	herečka	Loupežník, Ideální manžel
Malá Jana	herečka	Brouk v hlavě
Malinová Magdaléna	herečka	mimický sbor
Malkina Lilian	herečka	mimický sbor
Malysheva Marina	herečka	mimický sbor
Marková Dana	herečka	Loupežník
Maryško Jiří	herec	Nevzdávej to
Mayerová Carmen	herečka	Loupežník, Večer bez líčidel
Meduna Jaromír	herec	Hašler, Soudce, Loupežník, Zkrocenka
Mende Kryštof	herec	mimický sbor
Mikulášek Marek	herec	Kdokoli (Jedermann)
Minařík Radek	herec	mimický sbor

jméno	profese	hra
Müllerová Vaňková Marie	hudebnice	Zkrocení zlé ženy
Němec Milan	herec	mimický sbor
Němejc Radek	hudebník	Kašpar H. – Dítě Evropy
Nerušilová Věra	herečka	To byla moje písnička
Nesvadbová Annete	herečka	mimický sbor
Pacek Martin	choreograf	Hašler
Pátek Matěj	klarinetista	Plačící satyr
Pintér Tomáš	herec	Caligula
Preiss Viktor	herec	Vstupte! Soudce v nesnážích, Brouk v hlavě
Příkazký Lukáš	herec	Zkrocení zlé ženy, Soudce, Hašler
Pušová Kateřina	herečka	mimický sbor
Radilová Eva	herečka	mimický sbor
Radová Marie	herečka	Kdokoli (Jedermann)
Ratajský Denny	herec	Na kamenném poli (Job)
Rojková Sabina	herečka	Loupežník, Nevzdávej to, Večer bez líčidel
Rujderová Sabina	herečka	mimický sbor
Rychlý Ondřej	herec	Vstupte, Rod Glembayů
Rychlý Petr	herec	mimický sbor
Řezníček Matyáš	herec	Romeo a Julie
Říha Dominik	herec	mimický sbor
Říhová Jana	herečka	mimický sbor
Sekanina Matyáš	herec	mimický sbor
Schaeferová Justýna	herečka	mimický sbor

jméno	profese	hra
Sklenář Robert	herec	mimický sbor
Suk Lumír	herec	mimický sbor
Svítek Jaroslav	hudebník	Kašpar Hauser
Šír Josef	herec	mimický sbor
Šišková Marta	herečka	mimický sbor
Šmídová Irena	herečka	mimický sbor
Šotek Milan	herec	Vstupte
Štípková Marie	herečka	Kdokoli (Jedermann)
Švormová Libuše	herečka	To byla moje písnička, Bytná na zabití
Tamchyna Robert	moderátor	Večer bez líčidel
Tichý David	herec	mimický sbor
Tomšovský Václav	herec	Hašler
Töpfer Tomáš	herec	Glembayové, Vstupte, Hašler
Trojan Ivan	herec	Brouk v hlavě
Uhlířová Ivana	herečka	To byla moje písnička
Urban Jakub	hudebník	Kašpar H. – Dítě Evropy
Vacík Jáchym	herec	mimický sbor
Vacke Ondřej	herec	Kdokoli (Jedermann)
Vacula Adam	herec	Caligula
Vagnerová Hana	herečka	Zkročení zlé ženy
Vančurová Marta	herečka	To byla moje písnička
Vašák Václav	herec	Brouk v hlavě, Vstupte
Voverková Josefína	herečka	Kdokoli (Jedermann), Kašpar Hauser, Bytná na zabití, Romeo a Julie

jméno	profese	hra
Vránová Gabriela	herečka	To byla moje písnička
Vyskočil Eliáš	herec	mimický sbor
Wagner Lukáš MgA.	herec	mimický sbor
Zahradníková Iva	herečka	mimický sbor
Zacharníková Jana	herečka	mimický sbor
Zajíček Jan	herec	mimický sbor
Žitná Michaela	herečka	mimický sbor

Karel Čapek: Loupežník

Premiéra: 6. 2. 2015
Režie: Tomáš Töpfer
V roce 2015 18 repríz

Mladická Čapkova komedie se dočkala již svého pátého vinohradského nastudování. Jejím uvedením divadlo připomíná tohoto významného českého spisovatele, který zde působil jako dramaturg a režisér. Konzervativní, herecká inscenace respektuje poetickou licenci Čapkova textu a kvalitu jeho bohaté jevištní češtiny. Přes zdánlivou odlehlost rodinné problematiky, z níž vychází zápletka hry a jež už stěží odpovídá dnešnímu životnímu způsobu i přes jistou deklaratorní zjednodušenost generačního konfliktu inscenace díky hereckému obsazení (zejména Loupežníka M. Holého a Mimi mladičké S. Rojkové) vzbuzuje živou odezvu studentského publika. Oceňován je rovněž výkon J. Satoranského jako Šefla a H. Maciuchové jako Mimi.

Za typický výkon aktivistické kritiky lze označit recenzi M. Reslové v Divadelních novinách, která ironizuje obsazení Satoranského a Maciuchové poukazem k jejich účinkování v několik desetiletí starých televizních večerníkovských Krkonošských pohádkách (Kubo, Anče, loupežník je tu).

Fráňa Šrámek: Plačící satyr

Premiéra: 6. 3. 2015
Režie: Radek Lipus
V roce 2015 18 repríz

Pro Vinohradské divadlo a K. Čapka jako režiséra napsal Fráňa Šrámek tuto melancholickou komedii o neuskutečněných láskách, citových vzplanutích a tvůrčích snech stárnoucích literátů. S citem pro senzitivitu textu inscenoval Radek Lipus ve scénografii P. Matáska. Inscenace stojí na propracovaných hereckých výkonech S. Postlerové (alternovaná V. Křížovou), S. Skopala, J. Šťastného, P. Kostky a N. Konvalinkové. Mladičká Anna Linhartová své příležitosti v roli adolescentní Ančky dokázala využít jen částečně. Soudě z diváckých reakcí, je pro řadu diváků toto znovu objevení dramatika Šrámka (a také jeho bohaté a barvitě češtiny) příjemným překvapením.

Hofmannsthal, Sibelius, Martin: Kdokoli

Premiéra: 19. 3. 2015
Překlad: Věra Koubová
Režie: Jaroslava Šiktancová
V koprodukcii s FOK a Nadací Vize
Celkem 6 provedení v Pražské křižovatce

Ve spolupráci s FOKem (jemuž DnV pomohlo tímto způsobem oslavit výročí založení) a Nadací Vize (která pro produkci poskytla jedinečný prostor Pražské křižovatky) bylo provedeno toto výjimečné koncertní představení. Text Hofmannsthalovy básnické adaptace základní středověké morality o Komkoli byl pro nastudování nově přeložen, ve spolupráci s dramaturgií FOK, režisérkou Šiktancovou a dirigentem Ivanovicem byla do textu zakomponována předlohou inspirovaná hudba Sibeliova a Martinova. Na inscenaci se vedle herců DnV podílel orchestr FOK, pěvec Roman Janál a soubor absolventů DAMU Body Voice Band. Večer dominovali dva Kdokoli – pěvecký Janálův a herecký Řezáčův, Danila Kolářová jako Matka a Lukáš Příkazký jako Čert.

Šlo o po všech stranách výjimečně zdařilý a kulturotvorný projekt zásadnějšího významu, než který dokázala odhalit ochablá kritická reflexe.

David Hare: Nevzdávej to (Getshemane)

Česká premiéra: 15. 5. 2015
Překlad Michal Zahálka
Režie: Juraj Deák
V roce 2015 13 repríz

Společenská komedie předního současného britského dramatika Davida Hare se zabývá prorůstáním lobbistických vlivů do politického rozhodování v demokratickém státě. Jedna taková kasuistika je ve hře demonstrována. Hra je v našem společenském kontextu nesporně vysoce aktuální.

Deákově inscenaci dominuje bravurní herecký výkon V. Vydry v roli showmana a lobbisty, který z pozadí tahá nitky, mající vyvinut dceru ministryně (K. Brožová) z jejího drogového úletu. Svých hereckých možností v inscenaci využili i noví členové souboru T. Bebarová, T. Dastlík a J. Maryško. Kritické názory na inscenaci si vzájemně odporují, divácké přijetí k hledišti je vřelé, svou cestu k divákům si inscenace zatím hledá.

Jan Vedral: *Kašpar H. (Dítě Evropy)*

Premiéra: 11. 9. 2015
Režie: Natalie Deáková
V roce 2015 12 repríz

Historická detektivka napsaná na základě skutečných událostí je dílem dramaturga DnV Jana Vedrala a jeho pátým textem, který tomuto „domácímu autorovi“ divadlo uvedlo. Režisérka Deáková zvolila pro inscenaci vypjatou stylizaci, jednotlivé scény jsou představovány jako samostatné mansiony v pouťovém domě hrůzy. Toto scénografické pojetí však, žel, postupně limituje výkladové i herecké možnosti. Výjimečný herecký výkon podávají Lukáš Příkazký v titulní roli a L. Veselý jako soudní rada Feuerbach. Je škoda, že oba herci se rozhodli dát přednost filmové práci před divadelní. Přijetí inscenace ze strany kritiky nebylo jednoznačné. Svou cestu k divákům inscenace zatím hledá.

Lenka Lagronová: *Nikdy*

Studiová inscenace
Premiéra: 22. 10. 2015
Režie: Kateřina Dušková
V roce 2015 7 repríz

Intimní ženská sebezpytná hra Lenky Lagronové vznikla přepracováním původní rozhlasové hry do scénického tvaru. Autorka na něm pracovala s dramaturgem inscenace J. Vedralem a režisérkou K. Duškovou. Porozumění textu se inscenací vyplatilo. „Trojportrét“ ženy ve středním věku, která se obtížně vyrovnává s dědictvím rodinné výchovy, herecky excelentně zvládají A. Talacková, Z. Vejvodová a A. Elsnerová. Inscenace byla přivítána kritikou a těší se velkému a slibnému diváckému zájmu.

Albert Camus: *Caligula*

Překlad: Ivan Zmatlík
Premiéra: 4. 11. 2015
Režie: Martin Čičvák
V roce 2015 7 repríz

Juvenilní dílo nobelisty, spisovatele a filosofa A. Camuse, uvádíme v řadě moderní evropské dramatiky. Camusův filosofický existenciální koncept absurdního člověka nachází výraz v apokryfním portrétu všemocného a nemocného mladého císaře, který zkoumá meze své lidské svobody. Režijně-dramaturgická interpretace M. Čičváka a P. Lomnického aktualizovala Caligulův problém jako problém vyprázděnosti postmoderního hedonistického individualisty, tedy jako problém vysoce aktuální. Tento výklad zdůrazňuje i scénografie vídeňského profesora scénografie H. Hoffera a bratislavského scénografa T. Cillera. Inscenaci dominují výkony Ondřeje Brouska, Ivana Řezáče a Andrey Černé. Kritické přijetí inscenace bylo kontroverzní a s její sémantikou má problém i méně zkušené publikum, výtvarně poučenější diváci však s velkým uznáním přijímají tuto „dynamickou instalaci“, která v obrazném konceptu umocňuje smysl dramatikova a filosofova textu.

William Shakespeare: *Romeo a Julie*

Překlad: Jiří Josek
Premiéra: 12. 12. 2015
Režie: Juraj Deák
V roce 2015 6 repríz

„Nejslavnější hru o lásce“ jsme zařadili do repertoáru v souvislosti se shakespearovským výročí (400 let od smrti autora), ale zejména ve snaze přinést další současnou a moderní (nikoli postmoderní) interpretaci klasického textu. Současně s cílem vytvořit herecké příležitosti pro nejmladší hereckou generaci (absolventi konzervatoře Rojková a Lambora v titulních rolích). Deáková úprava a dynamické interpretace tematizuje vznětlivost lidských vášní – lásky a nenávisti – a přehledně, téměř filmově, ve funkční Basikově scénografii odvypráví strhující příběh. Výraznou hodnotou inscenace je i scénická hudba O. Brouska. Inscenace se neseťkala s porozuměním kritiky, zato s velkým diváckým zájmem. Zejména zájem a reakce mladého publika plně potvrzují oprávněnost zvoleného dramaturgického a inscenačního přístupu.

Tereza Verecká: Na kamenném, kamenném poli (Job)

Studiová inscenace
Česká premiéra 21. 12. 2015
Režie Zuzana Burianová
V roce 2015 2 reprízy

V české premiéře uvádíme hru slibné dramatičky T. Verecké v režii její spolužačky z DAMU Z. Burianové. Na hře autorka s dramaturgií pracovala dva roky. Verecké text se vymyká tematickému stereotypu současné generační dramospisby zejména schop-

ností nahlédnout dramaticky objektivně rozpory všech postav a výrazným sociálním cítěním. Na půdorysu starozákonního archetypálního příběhu analyzuje hra ztroskotání současné české rodiny, která se ocitla v pasti sociálního vyloučení. Také Burianové režie se vyznačuje výrazným smyslem pro porozumění trojgenerační rodině. Inscenace přináší čtyři vynikající herecké výkony V. Křížové, J. Satoranského, L. Veselého a D. Ratajského. Dosud střídá kritická reflexe byla vysoce pozitivní. Doufáme, že v tomto (i v jiných) případech překoná publikum rezervovaný odstup k neznámým textům méně známých autorů (obecněji – k novinkám) a ocení výjimečnou inscenaci svým zájmem.

Dramaturgický výhled na rok 2016

Henrik Ibsen: Nepřítel lidu

Režie: Juraj Deák
Klasické moderní společenské drama.

Anton Pavlovič Čechov: Ivanov

Režie: Juraj Deák
Společenské drama klasika moderního dramatu.

Ladislav Smoček: Piknik

Režie: David Šiktanc
Studiová inscenace v cyklu Česká (a slovenská) komorní hra. Jeden klíčových českých dramatických textů 60. let.

Pierre-Aristide Bréal: Velká mela aneb Francouzská kuchyně

Režie: Daniel Hrbek
Inteligentní a brilantní francouzská komedie se společenskými přesahy.

Bernard Shaw: Pygmalion

Režie: Juraj Deák
Klasická moderní komedie.

Gabriela Preissová: Její pastorkyňa

Režie: Martin Františák
České vesnické realistické drama

Milan Uhde: Zvěstování aneb Bedřichu, jsi anděl

Režie: Jan Burian
Studiová inscenace brilantní komedie českého dramatika.

Georges Feydeau: Proutník pod pantoflem

Režie: Tomáš Töpfer
Klasická francouzská situační komedie.

V roce 2015 byly (kromě výše uvedených premiérových titulů) na repertoáru DnV tyto inscenace (seřazeny podle data svých premiér):

Georges Feydeau: Brouk v hlavě

Menzelova inscenace s V. Preissem a I. Trojanem patří k oněm diváckým fenoménům, po nichž nikdy neklesne divácká poptávka. Na konci roku 2015 se dočkala 354. reprízy.

Oskar Wilde: Ideální manžel

Diváckým fenoménem je i Kališové inscenace Wildeovy konverzační komedie, v roce 2015 byla uvedena 7 × a dosáhla tak 162 repríz.

Noel Coward: To byla moje písnička (derniéra prosinec 2015)

Po třech letech úspěšného uvádění (od listopadu roku 2012) se po téměř 60 reprízách dočkala derniéry inscenace sentimentální komedie, ve které dostaly vzácnou příležitost dámské herecké legendy souboru DnV. Inscenace byla stažena z důvodu vypršení autorských práv.

Josef Topol: Kočka na kolejích (derniéra červen 2015)

Úspěšná studiová inscenace komorní hry předního českého dramatika byla stažena po třech letech uvádění v souvislosti s odchodem herců z angažmá v DnV.

William Shakespeare: Zkrocení zlé ženy

Deákovo nastudování slavné komedie s A. Elsnorovou a F. Blažkem v hlavních rolích se za vysoké návštěvnosti dočkalo na konci roku 2015 55 repríz a může se stát dalším diváckým fenoménem v repertoáru DnV.

Tom Stoppard: Dvojitý agent

První uvedení brilantní, ale intelektuálně náročné komedie, se těší trvalému diváckému zájmu, od své premiéry v roce 2013 se inscenace blíží ke své 40. repríze.

Pavel Kohout: Hašler

Původní hra významného českého autora napsaná na objednávku divadla patří ke stále diváky vyhledávaným titulům, od premiéry v roce 2013 byla již uvedena 45 x.

Neil Simon: Vstupte

Herecké mistrovství V. Preisse a T. Töpfera v této dnes již klasické společenské komedie z ní činí stálý předmět diváckého zájmu. Porubjakova inscenace byla i v roce 2015 uváděna na zájezdech a počet repríz přesáhl číslo 90.

Luigi Pirandello: Jindřich IV. (derniéra duben 2015)

Inscenace klasického textu moderního dramatu v režii M. Vajdičky s vynikajícím výkonem J. Dvořáka se dočkala 23 repríz.

Stephen Beresford: Poslední z Hausmanů (derniéra březen 2015)

První české nastudování společenského dramatu britského autora, ostrovní kritikou oceněné jako nejlepší původní text roku 2012. Ondřej Brousek byl za roli Nicka v této Kracikově inscenaci mezi třemi finalisty nominován na Thálii, inscenace byla v úzkém výběru pro cenu Kožich M. Ravenhilla. Derniéra inscenace byla její 21. reprízou.

Arthur Wing Pinero: Soudce v nesnázích

Znovuobjevená viktoriánská fraška určená nejširšímu diváckému spektru plní v repertoáru svou funkci rekreativního titulu, je rovněž často poptá-

vána partnery divadla pro uzavřená představení. Od premiéry v březnu 2014 se dočkala do konce roku 40 repríz.

Graham Linehan: Bytná na zabití

Výrazná situační společenská komedie, zařazená ostrovní kritikou mezi nejvýraznější dramaturgické počiny roku 2013. Hru jsme uvedli v květnu roku 2014 v české premiéře. Žánr textu a plně využití herecké komediální možnosti činí z inscenace diváky vyhledávaný titul, do konce roku 2015 byla hra reprízována 30 ×.

Miroslav Krleža: Rod Glembayů

Vynikající společenské drama moderního klasika chorvatské literatury patří do dramaturgické linie uvádění klíčových dramát moderny (Ibsen: Rebeka, Frisch: Andorra, Pirandello: Jindřich IV., Camus: Caligula). Herecky silná inscenace (D. Havlová, O. Brousek, T. Töpfer, P. Kostka) v koncepčním režijně-hereckém uchopení M. Huby se dočkala za solidního diváckého zájmu a s velkým ohlasem již 21 repríz.

Pavel Landovský: Hodinový hoteliér

Skvostný text Pavla Landovského na Studiové scéně realizoval jako svou, žel, poslední pražskou režii nedávno zesnulý Ivan Rajmont. Mistrovské herecké výkony O. Vlacha a J. Satoranského putají k této skromné, ale výrazné inscenaci zájem kritiky i publika, od premiéry v říjnu 2014 byla uvedena již 30 × a poptávána je i na festivaly a pro zájezdy.

Peter Shaffer: Amadeus

Text filmem proslavené hry je součástí dramaturgické řady současné světové dramatiky (Lewin: Nesnesitelné svatby, Stoppard: Dvojitý agent, Beresford: Poslední z Hausmanů, Mrožek: Láska na Krymu, Hare: Nevzdávej to), diváckým přijetím však překonal zájem, který tituly této řady zpravidla putají. Na vysokém hodnocení kvality inscenace se – výjimečně – shodlo publikum s kritikou. V Čičvákově režii vyniká herecké (a muzikantské) umění

Ondřeje Brouska a zralé herectví Jiřího Dvořáka. Od premiéry byla inscenace do konce roku 2015 uvedena 30 ×.

Slawomir Mrozek: Láska na Krymu (derniéra listopad 2015)

Výjimečné dílo klasika polské dramatické moderny v Deákově inscenaci promluvílo k aktuálním společenským otázkám, resp. k fenoménu osudů ruské inteligence. Kritika inscenaci vysoce ohodnotila, zejména výkon I. Řezáče v hlavní roli. V souladu s autorskou licencí jsme hru zahráli 17 × pro cca 5 000 diváků.

Ocenění, úspěchy a účast na festivalech v daném roce

- › Divadlo bylo pozváno na festival Divadlo evropských regionů v Hradci Králové, kde s velkým úspěchem zahrálo Rajmontovu inscenaci Hodinový hoteliér.
- › Ondřej Brousek byl za roli Nicka v Beresfordově Posledním z Hausmanů nominován na cenu Thálie za mužský herecký výkon, ocitl se mezi třemi finalisty.
- › Inscenace Poslední z Hausmanů byla v úzkém výběru na cenu Kožich Marka Ravenhilla.
- › Pozvání na zahraniční festivaly jsme museli odmítnout, protože náklady spojené se zájezdem velké činohry na podobnou akci převyšují možnosti rozpočtu divadla.
- › V roce 2015 DnV obhájilo prestižní ocenění Czech Superbrands Award.

S ohledem na tristní stav české divadelní kritiky opíráme evaluaci vlastní činnosti zejména o dva zdroje:

Interní hodnocení zpracovávají uměleckému vedení kritička a pedagožka DAMU MgA. Radmila Hrdinová, slovenská teatroložka PhDr. Lubica Krénová a teatrolog a pedagog FF UK prof. PhDr. Vladimír Just, Csc. Kromě podrobných – a často velmi kritických výhrad k jednotlivým inscenacím, zaujímají tato hodnocení s odstupem a porozuměním pro žánr „divadla velké činohry“ holistický analytický kritický postoj k dramaturgickým, souborotvorným, inscenačním a další složky divadelního výrazu a společenského působení postihujícím tendencím v postupech, kterými se vedení divadla snaží uskutečňovat svou koncepci.

Soustavným zdrojem podkladů pro autoevaluaci je pak stálý styk s diváky, reflexe obchodního oddělení, reflexe při pravidelných setkáních s členy klubu, reakce a rozhovory s diváky během repríz a rubrika Napište řediteli na webové stránce DnV. Tato zpětná vazba nás denně poučuje o účinnosti naší práce, o našich úspěších i o dosud nezvládnutých problémech.

Seznam reportáží – Česká televize:

Loupežník

ČT24 Události, 4. 2. 2015:

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1097181328-udalosti/215411000100204/obsah/378724-capkuv-loupeznik-ve-vinohradskem-divadle>

ČT 1 Události, 7. 3. 2015:

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1097181328-udalosti/215411000100307/obsah/385707-placici-satyr-v-divadle-na-vinohradech>

Kdokoli

ČT art, 18. 3. 2015

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/1097206490-udalosti-v-kulture/215411000120318/video/>

Kašpar H. (Dítě evropy)

ČT art, Události v kultuře 10. 9. 2015:

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/1097206490-udalosti-v-kulture/215411000120910/>

Caligula

ČT 1, Události, 2. 11. 2015:

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1097181328-udalosti/215411000101102/obsah/432776-zvraceny-i-osamely-caligula>

Romeo a Julie

ČT 24, Události:

www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1097206490-udalosti-v-kulture/215411000121212/titulky

Seznam spotů – ČRo Radiožurnál, ČRo Dvojka, ČRo Vltava

Loupežník – 19.–28. 1. 2015
Pláčící satyr – 2. 3.–12. 3. 2015
Nevzdávej to – 24. 4.–3. 5. 2015
Kašpar H. – 7. 9.–16. 9. 2015
Caligula – 1. 11.–10. 11. 2015

Loupežník

Kdo chrání Mimi? Pohádkový Loupežník z Vinohrad

14. 2. 2015

ČT24.cz

Autor: Dana Benešová-Trčková

Atmosféra dvacátých let a mladických vášní ožívá na prknech Divadla na Vinohradech prostřednictvím nového nastudování Loupežníka od Karla Čapka. Komedii zapovězené lásky zrežiroval Tomáš Töpfer k 125. výročí narození slavného literáta. Pojal ji líbezně, jako pohádku.

Retro styl kusu podtrhuje modernistická výprava Jana Duška a dobově znějící hudba Ondřeje Brouska. Pohádkovost se nese inscenací v duchu Karafiátových Broučků. Ptáčky a světlušky hrají děti z mimického sboru, během děje se odvážně pohybují zavěšeny

vysoko na kovových lanech, elektrických drátech. Vzdušná akrobacie je profesionálně vedena a jistě i technicky skvěle jištěna, strachu o malé nezbedy se ale neubráníte. Přiznám se, že mě tato cirkusová atrakce trochu dráždí.

Lyričnost jde ruku v ruce s parodičností, postavy jsou čilé, zvláště Loupežník boduje fyzickou zdatností i duchaplností. Jelikož jsem v dvaasedmdesátém roce Jaromíra Hanzlíka v legendární roli Loupežníka na vinohradské scéně neviděla, nesrovnávám. Marek Holý se mi v hlavním partu docela líbil, umí být furiantem s patřičným nadhledem. Populární Hana Maciuchová, někdejší Mimi, ztvárňuje ráznou hospodyni Fanku. Diváci jí smíchem fandí, líbí se jim její hubatost a spontaneita.

Demonstrace lásky nás osvobozuje
Role Mimi je sympaticky obsazena teprve sedmnáctiletou konzervatoristkou Sabinou Rojkovou. Stejně bylo Olze Scheinpflugové v prvním uvedení hry na Národním divadle roku 1920, když se do ní třicátník Čapek zakoukal. O osm let později hrála Mimi též na Vinohradech, se Zdeňkem Štěpánkem. V Čapkově milostném dramatu se prolínají jeho dva citové vztahy (budoucí žena Olga a Anielka – Anna Nepeřená, do níž byl zamilovaný v patnácti). Romantismus Mimi a neohroženost Loupežníka jsou neměnné hodnoty srozumitelné různým generacím, přesto si nejsem jistá, zda by titul současné náctileté bavil.

„Určité prožitky a emoce jsou pořád stejné bez ohledu na čas, a pokud se některým věcem dnešní mladí v hledišti smějí, což jsem zažil, protože jsem v divadle pro mládež jako herec začínal – tak je to často z rozpaků nebo proto, že ten cit nechtějí přiznat,“ říká režisér a ředitel divadla Tomáš Töpfer. Demonstrace lásky tak, jak ji Čapkův Loupežník předkládá, nás vlastně osvobozuje. Charismatický floutek si bez svolení bere, co chce, žádná mříž mu není dost pevná. Profesor se svou ženou rekapituluje konvenční partnerský život, na jehož počátku stála stejná touha: žít po svém.

Karikatury pod orlojem

Vinohradský Loupežník hbitě vyskočí na zeď Profesora domu. Autoritativní otec skrývá mladší dceru za mřížemi, aby neutekla za hlasem srdce jako sestra Lola. Nápadník umí obratně vylézt i na sloup vysokého napětí, a to skutečně vysoké je, když z něj pozoruje Mimi v pokoji. Profesor Otakara Brouška ml., prošedivělý elegant v bílé vestě a pumpkách, vyniká přirozeností ve všech svých reakcích. Ostatní postavy se u okupovaného domu shlukují jako pod orlojem, jejich snem není dost dynamický na to, o jaké karikatury jde.

Osvěžení vnáší příchod agilního sokola a učitele Luboše Veselého. Štefl Jaroslava Satoranského hravým image (brýle, rádiovka) připomíná Lubomíra Lipského. Odhaduji, že takovou Carmen Mayerovou v roli mazané Cikánky a prodejné kartářky vůbec nepoznáte, naopak poselství duchovního světla přináší Havíř Jaroslava Kepky. Tomáš Töpfer si stříhl hostinského ve filmových dotáčkách, kterými představení atrak-

tivně začíná, klidně bych ho mohla zhlédnout jako starý černobílý snímek. Filmový prolog stylově představí figury a jména herců, retrospekce sleduje vládnější tempo, vše je pomalé, pohádkové, čisté.

Čapkův Loupežník má divákům stále co říci

neděle 8. února 2015, 10:37

Novinky.cz (Právo)

Autor: Radmila Hrdinová

V dramaturgické řadě „rodinného stříbra“ uvedlo Divadlo na Vinohradech Čapkova Loupežníka. Jeho premiéra v roce 1920 se odehrála sice v Národním divadle, ale poté se na vinohradskou scénu Loupežník opakovaně vracel, tato inscenace je již pátá v pořadí.

Loupežník je jedním z nejpoetičtějších Čapkových textů a i když ani on nepostrádá teozovitost všech Čapkových her, svou poezií i poselstvím o nezaplášitelnosti vzpomínek na mládí a relativitě životních pravd má publiku stále co říci.

Inszenace v režii Tomáše Töpfera začíná jako film pro pamětníky s černobílým laděním, zrnitou projekcí. Marek Holý má pro titulní roli mužný zjev i klukovskou duši, nenásilnou schopnost romantického patosu i sebeironického shození a charismatickou provokativnost idolů paní a dívek. S textem nakládá citlivě a je hlavní herečkou oporou jeho dnešní uvěřitelnosti.

Sedmnáct let je pro Sabinu Rojkovou, představitelku Mimi, výhodou i pastí. Mladí propůjčuje jejímu zjevu dívčí křehkost a zranitelnost, na druhé straně usvědčuje herečku z jevištní i životní nezkušenosti, jež ji vede k permanentnímu tónu bezstarostné i bezelstné koketerie, za níž lze jen velmi těžko zahlédnout probouzející se ženu. A téměř vůbec se nedokáže vyrovnat s čapkovským blankversem, jeho rytmem, hudebností i kadencí. I tak ale scény obou protagonistů patří zvláště v první polovině k tomu nejlepšímu, co inscenace nabízí.

Problematičtější je rodičovský pár ulpívající v povrchnosti a (možná i nechtěné) komice. Popudlivému Profesorovi Otakara Brouška ml. schází přesvědčivý spodní tón znepokojení, strachu, závisti i nenávisti

k mládí i vnitřní samoty, víc o tom všem mluví, než je skutečně prožívá, Profesorová Evy Režnarové je zestárlá naivka, jejíž překvapené intonace jsou místy hodně neuvěřitelné. A retrospektiva jejich „nemladého mládí“ se namísto trpkosti a kruté pravdivosti rozplývá v melodramatické nasládlosti. Fanka, Šefl a ti druzí

Hospodyně Fanku hraje Hana Maciuchová jako ráznou, věčně uříčenou strážkyni rodinného krbu. Bohužel ji vyrábí více vnějšími komediálními prostředky – neustálým halasením, prudkými rytmickými střihy, klesáním hlasu do hlubokých „mužských“ poloh, hysterickým smíchem a rozmáchlými gesty. U části publika tím budí vděčný smích, ale se skutečnou zemitostí téhle životem odřené ženské to nemá mnoho společného. A tak i v závěru s ní těžko sdílet lítost nad jejím „ztraceným mládím“.

Z plejády figurek kolem hlavních postav vystupuje především Šefl Jaroslava Satoranského, pěkně herecky vypracovaná figura rozšafného i škodolibého v(d)ěčného přihlížeče, který rád kibicuje, ale nedej bože, aby se zapletl. Se skládací stoličkou pod paží je vždy připraven zaujmout místo v první řadě, ale jen jako divák. Vedle Šefla je tu i duchařský Havíř Jaroslava Kepky, který si vychutnává každé čapkovské slovo, karikatura intrikujícího Učitele a Sokola v podání Luboše Veselého, bodrý Starosta Martina Zahálky s partákem v podobě kulaťoučkého Sousedy Václava Svobody i málomluvný hřmotný

Kovář Jaromíra Meduny.

Nešťastní ptáčci jezdící nad jevištěm

Za nepřilíš šťastný lze označit nápad zinscenovat Čapkovy poetické ptáčky. Jako každá metafora převedená do hmotné podoby působí děti zavěšené na laněch a snaživě mávající „křidélky“ těžkopádně a jejich replikám je tak jako tak místy těžko rozumět. To, co měly zřejmě naplnit, by stejně dobře postihla i Brouškova a Janáčková (použitá Říkadla) hudba.

Doslovnost se podepsala také na samotném závěru hry, kdy poté, co s úlevou „odletí“ poslední ptáček, (ne)musíme ještě nahlédnout do tváře Karla Čapka hladícího Dášeňku. I s těmito výhradami ale lze vinohradského Loupežníka přijmout jako pokus o návrat k nesnadnému, ale krásnému a poetickému textu se snahou o jeho vyjádření bez

násilných aktualizací, jako věčný povzdech nad nezodpovědným mládím, které je (anebo bylo?) přece tak krásné!

Celkové hodnocení: 65 %

Nedočetli jste Čapka? Běžte na něj do divadla

10. února 2015

Rozhlas.cz

Autor: Jana Soprová

Loupežník Karla Čapka se na prkna Divadla na Vinohradech pravidelně vrací. I když tato samostatná Čapkova dramatická prvotina měla v roce 1920 premiéru v Národním divadle, s vinohradskou scénou je nerozlučně spjata. Nejbližší představení ve Vinohradském divadle jsou na programu 14. a 19. února.

Můžeme se jen domnívat, že v době, kdy Karel Čapek dokončil po osmi letech svého Loupežníka, řadil sám sebe už spíše ke generaci stárnoucích a zklamáných, byť mu bylo pouhých třicet let. Průzračně poetická láska mladičké dívky byla pro něj snem, stejně jako image frajerského „samce“, který dokáže svou nespoutaností okouzlit jak dívky a ženy, tak i hospodskou společnost.

Postavy symbolizující erotické vábení Svým způsobem jsou tedy jeho postavy spíše symboly, nežli živí lidé, a v tom spočívá dnešní problém inscenování Čapkových her. O to větším uměním je vytvořit inscenaci, která by byla divácky vstřícná, a měla zároveň jistou atraktivitu pro herce. Je dobré hned na počátku nabídnout divákovi klíč k žánru – zde jde jednoznačně o romantickou komedii o erotickém vábení, spíše nežli o lásce, a v druhém plánu o ztracených snech starší generace.

Několikrátý návrat herců, jen jejich role se mění
Režie Loupežníka se ujal Tomáš Töpfer, který už má za sebou jednu režijní zkušenost tohoto dílka na Fidlovačce, a kromě toho si v 80. letech roli Loupežníka zahrál v Divadle E. F. Buriana. I když nepřijmeme jeho koncepci se vším všudy, musíme ocenit spoustu maličkostí, které patrně uniknou pozornosti diváka, pokud není pamětníkem. Například to, že někteří herci se ve vinohradských inscenacích Loupežníka objevují opakovaně. Rekordmanem je

Jaroslav Satoranský, který se objevuje v různých rolích už v třetí verzi. Hana Maciuchová se z Mimi z roku 1972 změnila na Fanku v roce 2015, profesora si kdysi zahrál Otakar Brousek starší, a nyní jej hraje Otakar Brousek mladší. Ovšem takových retro odkazů je v inscenaci více. Herecké ztvárnění Fanky Hany Maciuchové a souseda Šefla Jaroslava Satoranského jistě mnohým připomenou kulturní večerníčkové Krkonošské pohádky s Ančou a Kubou.

Film pro pamětníky a Ladovy obrázky
Celkový retro rámeček laskavé prvorepublikové selanky, kde profesora rodina a jejich mladičká dcera jako by žili mimo čas a prostor, je podtržen jak hudbou Ondřeje Brouska, tak i tím, že děj začíná jako film pro pamětníky. Po titulcích z plátna vyskočí Marek Holý jako charismatický Loupežník a až poté odhalíme pevnost se zamřížovanými okny. Pokud Töpfer vsadil na mladičkou konzervatoristku Sabinu Rojkovou, rozhodně neprohloupil. Ta naivní dívku s dolíčky a okouzlujícím nevinným úsměvem sehrála velmi přesvědčivě. Je křehká, má dar poezie i humoru, a zároveň dosud skrytý ženský temperament. Čapkův umělý jazyk není snadné interpretovat, ale Rojková ho dokáže podat s odzbrojující naivitou a přesvědčivostí zároveň. Marek Holý má jako Loupežník potřebnou dávku šarmu, neodpovědnosti, a klukovství. Značně teozovité jsou ovšem postavy pána a paní profesorových, a jejich prezentace je velmi nevděčná. A tak profesora Evy Režnarové je tak trochu zestárlou naivkou, zatímco profesor Otakara Brouska spíše chodícím symbolem suchara, nežli skutečným člověkem. Komickými vstupy se poetika příběhu dostává chvílemi až do crazy polohy. To podporují veškeré svérázné figurky, jakoby vypadlé z Ladových obrázků. Hana Maciuchová, známá jako výrazně kultivovaná herečka, jako Fanka mnohého diváka zmate. Modeluje svou hubatou služku výrazně vnějškovými prostředky, téměř jako komiksovou postavičku, stejně jako Jaroslav Satoranský souseda Šefla, typického venkovského čumila, který strašně rád kibicuje, aniž by se ovšem namočil do problémů jiných.

Děti s lucerničkami rozvěšené po větvích
Právě komické postavičky – jmenujme ještě alespoň drobnou studii učitele Luboše Veselého – vyvažují

vážná, mnohdy značně teozovitá prohlášení, v nichž postavy sentimentálně vzpomínají na mládí, které kamsi odletělo a nikdy se nevrátí. Nadsázkou, a zároveň přiznaným přihlášním se k jisté kýčovitosti příběhu, je přítomnost ptáčků a světlušek – dětí, švitořících a poletujících nad jevištěm a hledištěm v jakýchsi pseudohistorických pilotských kombinézách. I když se vinohradský Loupežník asi nezařadí k inscenačním bombám této sezóny, podle reakcí publika lze usuzovat, že to bude inscenace divácky úspěšná. A to i u mladých diváků, kteří by patrně při četbě tuto Čapkovu hru odložili po prvních stránkách.

Anče, Kubo, je tu Loupežník!

3. březen, 2015
Marie Reslová
Divadelni-noviny.cz

Divadlo na Vinohradech se inscenací Čapkovy Loupežníka přihlásilo – velkými písmeny v programu – k „svému“ autorovi v roce 125. výročí jeho narození. Jiný důvod, proč se hra Karla Čapka opět ocitla na scéně, z režie Tomáše Töpfera nevyčteme. Tón večera je půl nostalgicky sentimentální, půl bodře a naivisticky lidový. Karel Čapek psal Loupežníka dlouho, vracel se k textu téměř deset let, než měla hra v roce 1920 premiéru. Možná i proto je poslepovaná z jazykové a žánrově různorodých kousků, jako by autor vždycky po čase začal vyprávět trochu jinou historii. Tak třeba ptáčci, kteří na začátku hry žertovně komentují osudové setkání Mimi s Loupežníkem, po pár stránkách ze hry navždy zmizí a autor už „přírodu“ explicitně do příběhu vzbouřenců proti zatuhlé měšťanské spořádanosti mluvit nenechá. Text zřejmě odkazuje i k Shakespeareovu Snu noci svatojánské: nasvědčuje tomu náhlé, „snové“ erotické vzplanutí Loupežníka a Mimi, jejich vznícené básnění o lásce, ale i zemité řemeslnický humor přivolaných čumilů. V jednom z dodatků ke hře Čapek dokonce napsal monolog personifikované Noci, z něhož zaslechneme Královnu Mab. Vinohradští k textu, který by si už pro svou neurovnanost zasloužil razantní úpravu i výklad, přistoupili s pietou a jistě se budou zaklínat nadčasovostí hry. Jenže v některých ohledech jazyk,

forma i témata Loupežníka nenávratně zvětšely a na publikum, které není ochotno obětovat své přirozené vnímání majestátu klasika, bude vinohradská inscenace působit neživotně a bezděčně komicky. Diváky, kteří ochotně vycházejí vstříc sentimentálním retro náladám, ale režie Tomáše Töpfera nejspíš uspokojí. Režisér Töpfer ji „ozvláštnil“ prologem, který připomene filmovou podobu Loupežníka z roku 1931. Sám v něm vystoupí jako hostinský, který loupežnického floutka v podání Marka Holého vykopne skrz promítací plátno přímo na scénu. Epilogem je dojemný portrét autorův s milovaným foxteriérem Dášenkou. „Cirkusová“ vložka, v níž po lanech napjatých na scéně i do hlediště vysoko zavěšení kloužou dětští členové mimického sboru Divadla na Vinohradech, také spolehlivě rozněží část publika: jako pokřikující ptáčci pouštějí na zamilovaného lesního Huberta hovňousy nebo poletují s lucerničkami jako svatojánští broučci. Töpfer aranžuje hru scénu od scény, konvenčně naplňuje žánrové skoky textu, aniž by dokázal nad jeho roztržitostí zbudovat celek – smysluplný inscenační princip. Mimi, které je v textu dvacet, hraje sedmnáctiletá Sabina Rojková. Dětsky bezprostřední herečka dává do role trochu starodávnou dívčí naivitu, ale na hravou nadsázkou, vědomý odstup či humor ještě nedosáhne. Loupežník Marka Holého působí víc jako drzý, vychytralý grázlík než charismatický romantik-provokatér, vysmívající se měšťáctví a vědomě přitakávající životu a svobodě. Manželé profesorovi – Otakar Brousek ml. a Eva Režnarová – šustí papírem. Režisér nedokázal páru vtisknout uvěřitelnou psychologii a dvojice působí jako parodie filmu pro pamětníky. Vyjukaná a hektická služka Fanka vrací Hanu Maciuchovou k večerníčkové Ančce omalované pro dětské publikum zřetelnými gestickými a intonačními tahy. A stejně názorně vykresluje Jaroslav „Kuba“ Satoranský svého venkovského čumila a kibice Šefla. Otrocky vyhrávané – Čapkem předepsané – smíchy ve scénách s řemeslníky, bodré gagy s pitím piva, dobývání profesorovic letní vily vojskem a další humorné výjevy naznačují, že ředitel Töpfer dopředu počítá s poněkud infantilním vkusem svého publika. Kdo ví? Možná je to jeho geniální principálský tah.

Mládí versus stáří, láska versus rozum – nový vinohradský Loupežník Karla Čapka má šmrnc.

9.2.2015
Kulturissimo.cz
Autor: Magdalena Kodedová

Do pražského Divadla na Vinohradech se vrátil Karel Čapek, a to prostřednictvím své nejstarší hry Loupežník z roku 1920 (ano, ještě předtím spolu s bratrem Josefem napsal jednoaktovku Lásky hra osudná). Téměř sto let starou komedii tentokrát zrežiroval ředitel tamního divadla Tomáš Töpfer, kterému se podařilo se vkusem a citlivostí poukázat na sílu Čapkových slov a nadčasovost tohoto textu. Ústřední pár ztvárňují studentka konzervatoře Sabina Rojková a herec Marek Holý. Nosným motivem Loupežníka je generační střet, který, ač je to s podivem, se bez ohledu na dobu opakuje stále dokola. Nebojácne, možná nezodpovědné mládí dříve či později přijde do konfliktu s racionálně uvažujícími generacemi rodičů a prarodičů. Karel Čapek ale v tomto „souboji“ nenadržuje ani jedné ze stran, jen ukazuje pohnutky a pnutí každé z nich. Slouží mu k tomu jednoduchá zápletko o horkokrevném mladíkovi, který si bez okolků bere nač má chuť, včetně mladičké profesora dcery Mimi, jinak strážené pod zámkem a mřížemi. A že Mimi nechce z tohoto opevnění pustit za ním ven? Vkrade se tedy dovnitř on a odmítá k nim vpustit ostatní. Ale i na bezstarostného mladíka dojde, když si pojednou uvědomí, že se jeho avantýra s Mimi proměnila v opravdovou lásku... Loupežníkovým protipólem je zejména profesor, ztělesňující zodpovědnost, pracovitost, sebeobětování a píli, která jej, jak věří, provede šťastným životem a životem v lásce. Jenomže i on, tváří v tvář neústupnému mladému muži dochází k zásadnímu poznání. Töpfer děj hry umístil do doby, ze které pochází; moudře tedy usoudil, že současnost textu netkví ve vnějších aktualizacích. Atmosféru hry stylizoval do podoby jakýchsi pamětnických filmů, které navozuje i předtočenými filmovými pasážemi promítanými na počátku představení (dobová venkovská idylka i dotočená scénka se současnými herci). Scéna Jana Duška se promění jen jednou,

hned z počátku, když postava Loupežníka doslova proskočí plátnem přímo na jeviště. Pak už scéně dominuje opevněný dům slečny Mimi, dominantní sloup elektrického vedení a nedaleká lavička. Víc nic. Drobné (a významově nepodstatné) rekvizity si pak postavy nosí s sebou na jeviště.

Skvěle se podařilo obsadit hlavní postavy hry: Marek Holý je přesvědčivým Loupežníkem a s přehledem zvládá techniku velkého jeviště. Neméně dobrá je i Sabina Rojková, která je ve svých sedmnácti letech bezesporu velkým talentem a pro tuto konkrétní inscenaci zásadním přínosem. V jejím projevu se výtečně snoubí herecký um s mladickou přirozeností. Její Mimi je roztomilá a okouzující bytost stojící právě na onom těžko postihnutelem pomezí mezi dívkou a ženou. Dalšími výraznými postavami jsou služebná Fanka Hany Maciuchové, profesorovi (Ota Kar Brousek ml. a Eva Režnarová) či Šefl Jaroslava Satoranského. Úlitbou „fidlovačskému“ diváctvu, které se z části přesunulo právě sem, na Vinohrady, jsou „komické“ výstupy Václava Svobody a Martina Zahálky v menších rolích souseda a starosty.

Na Vinohradech se nakonec popasovali i s jakýmsi chórem v podobě ptáčků, které jsou zaneseny v prvním dějství Čapkovy předlohy: ztvárňují je malé, na lanech létající děti. Je to ale přesně ten moment, kdy přemýšlíte, jestli už tohle není na hraně kýče... Stejně jako ve chvílích, kdy se tolik upřímně a otevřeně mluví o lásce. Jenomže Čapek a Töpferův tvůrčí tým vždycky nakonec vybalancují správným směrem a dostaví se příjemné dojetí a radost nad Čapkovou schopností zformulovat základní životní pravdy. A nadto je tu ten metaforický rozměr Loupežníka, který v ostatních postavách rozžehá dávno zapomenuté tužby a pocity.

A není pravda, že mladí diváci vždy nadržují Loupežníkovi a pochopení s rozumným profesorem nalézají až s postupujícím věkem: důkazem jsou dvě postarší spoludivačky z divadla, které se vedle mne tak krásně rozpomínaly na doby, kdy se jim zapalovala lýtka – a spiklenecky té Mimi a jejímu milému držely palce.

Celkové hodnocení: 80 %

Plačící satyr

Návrat citlivého satyra

31. březen, 2015

Divadelni-noviny.cz

Autor: Marcel Sladkowski

O některých zvolených řešeních by se ovšem dalo polemizovat. Inscenace symbolicky pracuje s přírodními motivy, které osudy stárnoucích zahořklých hrdinů, jež zpřevrací poryv nespoutaného mládí, zasazují do smířlivého kontextu věčného koloběhu života. Výrazně se to daří v hudbě a až kongeniální zvukové složce inscenace (kvákání žab, bzukot much apod.), méně již ve scénografii: kulisy zeleně, jimž by asi slušela letní bujnost, zůstávají jen ornamentálně dekorativní. Problematické jsou i příbytky spisovatelů: zatímco Šrámek jim vyhradil křídlo zámku, na Vinohradech pánové obývají – zcela v rozporu s elegancí svého zevnějšku – cosi jako kempinkové chatky. A konečně náhle světélkující

a naříkající socha satyra v parku sem asi zabloudila z nějaké pohádky. Naproti tomu například vratkost rozměrné houpačky využitá v některých výstupech je významotvorná.

Herecké výkony posilují režijní záměr akcentovat komediální potenciál hry i vyhrotit její dramatickou zápletku – to vše při respektu k pozdně impresionistickému duchu předlohy. Daří se to zejména v nostalgicky komediálních kreacích postav, jimž dávno, a nikoliv bez zármutku uplynulo mládí: vedle výtečného Petra Kostky (zneuznaný bard Melita) či Nadi Konvalinkové (citlivě úslušná Hruběšová) sem náleží i role atakům smrti vzdorujícího a k poslednímu polibku múzy šťastně vzepjatého básníka Kalvacha v podání Svatopluka Skopala. Roli o generaci mladšího Zlocha ztvárnil Jan Šťastný s patřičnou dávkou tajemství, jež odpovídá jeho předčasné pozici literárního veterána. Herec přiléhavě zpodobnil rozpor přitažlivě stárnoucího

elegána, jenž dovedně uhýbá před zámeckou paní, sežehne ho však krátká závrať s šestnáctiletou Aničkou.

Na rozdíl od předlohy nenechávají inscenátoři diváka na pochybách, že onen spalující román byl za letní noci zpečetěn, jedná se však o posun věrohodný. Vedle Jana Šťastného se o něj zasloužil famózní výkon Anny Linhartové v roli Aničky. Dvacetiletá herečka suverénně balancuje na hraně postpubertálního děcka a neodolatelně bezprostřední, zároveň naivní i kruté přímočaré slečny. Obdobný posun u majitelky zámku Lídy Setumské, bohužel, zdaleka tak dobře nevyšel. Šrámek ji žádá nehojně krásnou a ani za mák démonickou, v pojetí Simony Postlerové je však v naléhání na Zlocha příliš jednoznačná a (zčásti i vinou atraktivních kostýmů) vyzývavá. Což oslabuje napětí Zlochova lavírování mezi mladinkou Annou a krásnou, leč poněkud dotěrnou paní Lídou.

Dlužno však říci, že komika Lídových scén i celku inscenace je vesměs nevtíravá a režijní pojetí křehkost Šrámkovy předlohy nejen ctí, ale i obohacuje vlastním výkladem.

Divadlo na Vinohradech, Praha – Fráňa Šrámek: Plačící satyr. Režie Radovan Lipus, dramaturgie Milan Šotek, scéna Petr Matásek, kostýmy Eva Kotková, hudba Pavel Helebrand. Premiéra 6. března 2015. (Psáno z reprízy 12. března 2015.)

Kdokoli

Kdokoli či cokoli mezi koncertem a divadlem

pátek 20. března 2015
novinky.cz (Právo)

Autor: Radmila Hrdinová

Společný projekt pražského Divadla na Vinohradech, Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK a Nadace Dagmar a Václava Havlových VIZE 97 představil slavnou moralitu *Kdokoli* (Jedermann/Everyman) v Pražské křižovatce, odsvěceném kostele sv. Anny. Kromě morality v prepisu rakouského dramatika Huga von Hofmannsthal a v českém přebásnění Věry Koubové během včera zazněly i výňatky ze scénické hudby Jeana Sibelie a výběr z písňových Šesti monologů z *Kohokoli* Franka Martina. Vše se děje na jevišti a vzdušné schodiškové konstrukci v prostoru bývalého oltáře, před nimi je usazen orchestr. Působivou kulisu vytvářejí i nasvícené chrámové stěny. Do chrámového prostoru se moralita svou symbolickou formou samozřejmě hodí. Jenže prostor sám o sobě nenaplní duchovní podstatu výjimečného díla o účtování člověka se svým konáním a svědomím v okamžiku smrti. Zásadní je forma, jakou se toto všeplatné poselství sděluje.

Inscenace v Pražské křižovatce je ale kočkopes mezi koncertním provedením a divadlem, v němž strádá oboje. Divadelní autenticitu zrazuje na jedné straně rétorická staticita, na druhé popisně realistické vyhrávání situací i okázalé kostýmy mezi Hofmannsthal a muzikálem.

Herci sice dbají na precizní výslovnost, ale až na výjimky, především na Ivana Řezáče v titulní roli či Lukáše Příkaského v roli kabaretně pojatého Čerta, nezvládají přirozenou deklamaci veršovaného textu, který pouze více či méně kultivovaně recitují, často s chybným důrazem kladeným na poslední slovo.

Typickým příkladem je Marie Radová v postavě Víry, jejíž ochotnická recitace spolu s gradujícím patosem odváděla vyznění závěru až k nechtěné parodii.

Hudební část se s textem pojí jen občas formou melodramu, jinak zůstává pouhou paralelou či náladovým podkresem. Navíc trpí seškrtáním jak Sibeliovy hudby, tak Martinových písní, jež v krásném podání Romana Janála působily jen jako vložky do nesoudržné inscenační konstrukce. Jako koncertní večer třeba v rámci Pražského jara by měl *Kdokoli* větší šanci zaujmout, jeho divadelní ztvárnění ale působí rozpačitě.

Celkové hodnocení: 50 %

*Ďábel bojuje o duši Kohokoli.
Ale kostel mu příliš nesedí*

20. března 2015

Idnes.cz

Autor: Věra Drápelová

Nashromážděné pozemské statky nejsou nic před branami věčnosti. Ve všech časech aktuální téma zpracovává hra, na kterou si u nás dlouho nikdo nevzpomněl. Až teď, díky koprodukcí Symfonického orchestru hl.m. Prahy FOK a Divadla na Vinohradech, se na české jeviště vrátil *Kdokoli*.

Alegorická hra rakouského básníka a dramatika Huga von Hofmannsthal *Jedermann* (*Kdokoli*) byla u nás naposledy uvedena ve třicátých letech na olomouckém Svatém kopečku. Po komunistickému převratu ovšem neměla kvůli svému duchovnímu námětu šanci na další život.

Naproti tomu v Rakousku se stala kultovní záležitostí. Každý rok se hraje na Salcburském festivalu, kde láká diváky na atmosféru bujarého a výpravného plenérového divadla zkombinovanou s kreacemi největších hvězd německy mluvícího divadla. Ty se střídají i v titulní roli bohatce, jenž si užívá moci a majetku, ale zničehonic jej navštíví Smrt a on musí narychlo zúčtovat se životem. Zjistí, že na cestě, z níž není návratu, jej nechce doprovázet nikdo – s výjimkou jeho dobrých skutků. A ty jsou příliš slabé. Teprve když se obrátí k bohu, jeho duše je spasena. Ďábel, který si na ni už dělal zálsusk, prohraje.

Prostor Pražské křižovatky, neboli odsvěceného kostela sv. Anny, kde se ve čtvrtek uskutečnila premiéra, se pro takový projekt jistě nabízí atmosférou, ale „rozmáchnout“ se v něm příliš nejde. Režisérka Jaroslava Šiktancová se tedy rozhodla spíše pro uměřené pojetí. Efektivní a pro divákův zrak i praktické je nicméně spirálovité schodiště umístěné na scéně. Kostýmy některých postav se blyští, ale sám *Kdokoli* nosí střízlivý frak.

Slušnou viditelnost zajistilo i vyvýšené hlediště, problém spíš představuje akustika, mluvené slovo se v kostele neposlouchá zrovna komfortně. Mezi diváky a herci navíc ještě sedí orchestr s dirigentem Markem Ivanovičem, jakkoli většinou hraje pouze mezi jednotlivými výstupy. Ty si šlo užívat jen částečně také proto, že některé promluvy,

zvláště mladších herců, připomínaly školní recitaci. Naštěstí Ivan Řezáč v roli *Kohokoli* dokázal střídými prostředky dosáhnout silného výrazu a byl skutečně dominantní postavou.

Písně přišly odjinud

Spojení divadla se symfonickým tělesem vyjadřoval zvolený hudební doprovod. Skladba Jeana Sibelie *Jokamies*, původně scénická hudba k uvedení *Kohokoli* v Helsinkách roku 1916, do inscenace zapadla rozhodně lépe než písně Švýcara Franka Martina z roku 1943. Působily jakoby navíc a odjinud, zvláště když je Roman Janál zpíval v německém originále. Bylo příliš znát, že na rozdíl od Sibelie jde o samostatné dílo, hrou sice inspirované, ale určené pro koncertní uvádění.

Projekt *Kdokoli* je spíše pokus, ale stojí za pozornost. Mohl by být pobídkou pro orchestr FOK, aby si své původní, širší zadání vtělené do zkratky v názvu (film, opera, koncerty) více připomínal nejen v letošní jubilejní sezóně. A upozorňuje na hru, která by se jistě dobře a nejspíš ještě lépe vyjímala pod širým nebem na některé z letních akcí. Hodnocení: 70 %

Kdokoli aneb Jedermann

Úterý, 17 Březen 2015

Literarky.cz (Literární noviny)

Autor: Ivan Matějka

Hra o umírání bohatého muže, jak zní podtitul jednoho z neznámějších dramatických textů Hugo von Hofmannsthal, se každý rok objevuje v programu letní části festivalu v Salzburgu. Děje se tak už od roku 1920, kdy Hofmannsthal spolu s režisérem Maxem Reinhardem tyto hudebně dramatické slavnosti zakládal. U nás se *Jedermann* uváděl poměrně často mezi světovými válkami. Na novodobé uvedení si však musel počkat až do letošního jara.

Nové pražské nastudování *Jedermann*, v českém překladu Věry Koubové je to *Kdokoli*, vzniklo jako společná produkce Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK, Divadla Na Vinohradech a Nadace Dagmar a Václava Havlových Vize 97. První obstará hudební složku – *Kdokoli* bude doprovázen suitou finského skladatele Jeana Sibelie a písněmi švýcarského skladatele Franka Martina,

tedy skladbami inspirovanými právě Hofmannsthalovým textem –, druhý přispěje složkou divadelní a nadace poskytne prostor Pražské křižovatky, tedy osvěceného kostela svaté Anny. Dodejme, že v Salzburgu je tradičním místem provozování prostor před dómem. A před dómem, tentokrát olomouckým, jej ve třicátých letech inscenoval také Oldřich Stibor.

Hofmannsthal se inspiroval staroanglickou moraliťou z tudorovské éry *Everyman*, která v rozličných podobách žije v západní kultuře dodnes. Příběh člověka, kterého na vrcholu životních sil překvapí Smrt, již posílá samotný Bůh, rozhněvaný tím, že lidé ztratili víru a „mamon se stal jejich vidinou“, je totiž stále aktuální.

A proč se k současnému nastudování sešli právě Pražští symfonikové a divadelníci z Vinohrad? Důvod najdeme v osmdesátém výročí existence FOKu. Slovo má dramaturg orchestru Martin Rudovský: „Zakladatel Rudolf Pekárek vložil do erbu orchestru zkratku FOK, aby tak předznamenal budoucí činnost nově vzniklého souboru: O znamená operu a další scénické příležitosti.

Ovšem nakonec se orchestr ve své historii divadelním prknům téměř vyhnul. Téměř! Naproti místu svého založení v Restauraci U Kmochů, Ibsenova č. 1, Praha 2, stojí Divadlo na Vinohradech. Zmíněná restaurace tehdy fungovala, coby restaurace divadelní, a tak jistě nebylo náhodou, že právě v Městském divadle na Královských Vinohradech, jak se vážené kulturní instituci v oněch letech říkalo, se uskutečnil počin v dějinách FOK ojedinělý. Od května roku 1937, přesné datum premiéry 7. května, hrál FOK v Divadle na Vinohradech scénickou hudbu Edvarda Griega k dramatu Henrika Ibsena *Peer Gynt*. A to celkem sedmadvacetkrát, neboť tolik mělo repríz na tehdejší dobu úspěšné představení režiséra a čerstvého šéfa vinohradské činohry Bohuše Stejskala (1896 – 1955). Pro velký zájem se hrálo až dvakrát denně.“

Po 78 letech se obě instituce k ojedinělé spolupráci vrací. Kdokoli v režii Jaroslavy Šiktancové a pod taktovkou Marko Ivanoviče se bude hrát 19., 20. a 21. března. Další série představení se chystá na 5. až 7. května.

Nevzdávej to

Nevzdávej to! Václav Vydra jako lobbista odvádí dobrou práci

21. 5. 2015

ČT24.cz

Dana Benešová-Trčková

Divadlo na Vinohradech uvedlo současnou drsně pravdivou hru Davida Harea *Nevzdávej to*, jejíž děj spojuje osoby z prostředí vysoké politiky, byznysu, školství a médií. V režii Juraje Deáka a v roli hudebního magnáta Otto Fallona exceluje Václav Vydra, který si part výstředního lobbisty užívá. Není snadné mu odolat, což bychom jistě měli.

Možná budete znát britského dramatika coby scenáristu uhrančivých oscarových filmů *Hodiny* nebo *Předčítač*. Komedialní inscenace *Gethsemane* (2008), jak se kus nazývá v originále,

motivicky pracuje s dramatizací metod tehdy vládnoucí Labouristické strany, včetně účelového získávání financí pro její činnost. Vše, co se v titulu odehraje, nám může být něčím blízké. Zábavná hra nekompromisně pojmenovává nebezpečná soukolí, vtahující ty, co chtějí v politice, novinářině či obchodě hodně dosáhnout. Nevzdat to může být dobré nebo špatné. Záleží, na čí straně chceme stát.

Středobodem příběhu je pohotový fanfarón Otto Fallon (Václav Vydra), kterého potkáte na squashových kurtech i ve správních radách významných firem a škol. Otto rád ovlivňuje systém, každý, kdo zde něco reprezentuje, se s ním přátelí. Rebelské dcerce ministryně vnitra Suzette (Sabina Rojková) se nelíbí, že ji díky vlivnému Ottovi nevyhodí ze školy, v což po svém incidentu s marihuanou doufala. Její ambiciózní matka Meredith (Kateřina

Brožová) si s ní neví rady, zato v politice vládne pevnou rukou už řadu let.

Dcera fetuje, manžel má stanout před soudem kvůli obchodním machinacím na Východě. Elegantní Meredith hledá cestu z domácího dusna, k dceři povolá empatickou kantorku Lori (Zuzana Vejvodová). Kruh se spojuje, Lorin manžel Mike (Tomáš Dastlík) pracuje pro Fallona, i když si o tom jeho žena myslí své, což neváhá vyslovit hlasitě. Společenské puzzle doplňují premiér Alec (Michal Novotný), novinář Geoff (Daniel Bambas / Václav Kopta) a Ottův homosexuální komorník Frank (Jiří Maryško). Meredith pomáhá precizní asistentka Monique (Tereza Bebarová).

Střetávají se v barech a předpokojích, kde se mezi drinky politicky vyškolují. Každý z nich zažívá své „getsemanské momenty“, v nichž se silou vůle chystá zvládnout nelehký osud, co ho hned nazítří čeká. Scénograf David Bazika s kostýmní návrhářkou Romanou Redlovou vybavili komedii moderním image, které zvýrazňuje grafická projekce, zvláště působivá například ve scéně u moře. Vnitřní monology postav se odehrávají u mikrofonu, což asi není nezbytné, do jejich nitra bychom mohli nahlédnout

civilněji. Oproštěnost a chlad designových interiérů rezonují s replikou lobbisty „Show must go on!“ a kontrastují se závěrečným dialogem Lori a Suzette na pláži. Po tříhodinové náloži zákulisních praktik a manipulací se dočkáme katarze. Svitne naděje, i když Fallonův poskok varuje, že dokud budou prachy, tak tohle vydrží...

A jak se ke krizi morálky a demokracie postavíme? Nejbližší reprízy v Divadle na Vinohradech chystají 21. a 28. května.

Vinohradské pochybnosti

9. červen, 2015

Divadelni-noviny.cz

Autor: Tereza Hýsková

Divadlo na Vinohradech zařadilo do svého repertoáru současnou politickou hru Davida Harea *Gethsemane* pod českým titulem *Nevzdávej to*. V Británii byla původní inscenace Hareova textu velmi ceněna, mimo jiné pro otevřenou kritiku tehdejší labouris-

tické vlády. Dramaturgu Milanu Šotkovi slouží ke cti, že se nepokoušel o laciné aktualizace a nechal tématům obecnou platnost, méně už potom, že se neuchýlil k výraznějším škrtům a nenapověděl divákům, jak hru „číst“.

V textu je totiž témat až příliš mnoho – osobní i mocenské zápasy, rodinná dramata, lobbying, vztah politiky a médií, výchova příštích generací. I textu samotného je tu přespříliš – některé scény spějí ke zcela předvídatelnému konci nekonečně dlouhé minuty (dialog ministryně vnitra s premiérem), žádné z témat se přitom pořádně nerozvine a nakonec ani nevíme, zda sledujeme satirickou komedii, konverzačku, nebo velké společensko-politicko-kritické drama.

Toto dilema se nijak nesnaží rozřešit ani režijní koncepce Juraje Deáka a inscenace tak v sobě nese zvláštní rozpor. Jednotlivé scény mají být situovány do prostředí, které postavám zajišťuje relativní soukromí (obývací pokoje, kanceláře, bary, squashové kurty), rozhovory zde vedené mají být osobní nebo tajné (politika se přece dělá v zákulisí). Na pozadí velkých událostí řeší postavy své osobní konflikty a zažívají chvíle pochybností (odtud název Gethsemane). Jenže v inscenaci Divadla na Vinohradech není nic intimního a tajnostkářské politikaření je inscenováno jako honosně vypravená antická tragédie. Herci ve svých rolích při rádoby důvěrných rozmluvách křičí, upírají významné pohledy do dálky místo na sebe a jejich pohyby mnohdy připomínají spíš šermířské výpady než gestikulaci.

Herectví bych charakterizovala jako kolektivně afektované. Kateřina Brožová jako ministryně i matka buď okázale trpí, nebo je až přehnaně bojovná, také ostatní herci vystihují své postavy skrze jeden hlavní rys, který ženou do krajnosti. Tereza Bebarová jako ministerská tajemnice je extrémně prezíravá, Zuzana Vejvodová v roli učitelky zase urputně odhodlaná v zápase o pravdu a spravedlnost. Václav Vydra, jakkoli přirozeně se pohybuje po velkém jevišti, ani nebuduje charakter, ale pouze karikaturu vlivného zákulisního hráče Otto Fallona. Jen sem tam probleskne zlověstnost, již by jeho postava mohla mít. Zpátky se zpočátku snažil držet Tomáš Dastlík, ale nakonec taky musel přistoupit na koncepci, v níž velké jeviště potřebuje velké drama, výrazná gesta a dlouhé kroky.

Vinohradská inscenace má i své kladné stránky – patří mezi ně hudba Ondřeje Brouska a scénografie Davida Baziky, který jednoduchými přesuny několik rekvizit zvládá střídání různých interiérů a projekcí je proměňovat na pulzující velkoměsto. Hudební i výtvarná složka do celkového pojetí vlastně zapadnou – podpoří dojem luxusu, pozlátka a grandiozity, na nichž staví inscenace, ale ani ony jí nedodávají aspekt lidskosti, který nalézáme v textu. Na tomto paradoxu vinohradské Gethsemane stojí i padá.

Nevzdávej to jako anglická politická satira „po česku“

26. května 2015

Rozhlas.cz

Autor: Jana Soprová

Hru britského dramatika Davida Harea s názvem *Nevzdávej to* v překladu Michala Zahálky a v režii Juraje Deáka uvedlo pražské Divadlo Na Vinohradech. Nejbližší repríza je naplánovaná na čtvrtek 28. května.

Hra *Gethsemane*, která vznikla na objednávku londýnského Národního divadla, a byla zde uvedena v roce 2008, je stejně jako další hry Davida Harea politická. Odkazuje na zcela konkrétní osoby z období vlády labouristického ministerského předsedy Tonyho Blaira, a skandály, které s tímto obdobím souvisely. Přenesena do českého prostředí tedy hra nutně tyto konkrétní konotace ztrácí, ale zároveň ukazuje, že politická mašinérie funguje v podstatě všude stejně. I když hra sama o sobě není špatná, může samotný název a obsazení vzbudit u potenciálních diváků myšlenku očekávání. První zádrhel je už v názvu, který odkazuje k biblickému příběhu líčícímu noc pochybností Ježíše Krista v Getsemanské zahradě. Jestliže byl zvolen český název *Nevzdávej to*, a do hlavních rolí obsazeni Kateřina Brožová a Václav Vydra, divák asi očekává něco zcela jiného, než je mu nabídnuto. Nicméně, je třeba konstatovat, že právě výše jmenovaní herci příjemně překvapí svým ukázněným, výrazným herectvím.

Příběh sám je do jisté míry modelový, jako ostatně veškeré Hareovy hry. I když se může zdát, že popisuje

skutečnost, zde různé politické zákulisní machinace, objektivně, je hra jasnou kritikou politického systému a osob, které se v něm pohybují. Proti nim staví autor ty, kteří proti mašinérii a pokrytectví života v politice a businessu po svém protestují. V tomto případě alternativní učitelka Lori, která dobrovolně opustila školský systém a místo učení hraje na kytaru u metra, či pubertácká dcera ministryně vnitra, která se schválně nechá přistihnout v exkluzivní škole při kouření marihuany, se zjevným úmyslem být ze školy vyhozena a poškodit matku. Vše se odehrává v exkluzivním prostředí, jemuž odpovídá vystavlovaná a zároveň neosobní scéna Davida Baziky, s níž ladí elegantní a někdy extravagantní kostýmy Romany Redlové. Hravost a zároveň jistou hrozivost evokuje hudba Ondřeje Brouska.

Sofistikovanou společenskou hru zde rozehrávají protagonisté politického světa, do jejichž profese vstupují soukromé radosti, ale především problémy. Jestliže se kladná hrdinka Lori hned na počátku přiznává v intimním monologu ke svým pochybám (nazývá je moje malé *Getsemany*), během hry dostává šanci projeviti své pochybnosti každý z protagonistů. Tyto monology svým způsobem rytmizují příběh, jenž nabízí spleť témat, v níž se propojuje politika, business a média.

Je snadné dosadit si do děje postavy z českého prostředí

V centru příběhu stojí řešení průšvihů ministryně vnitra, která se ocitá mezi mlýnskými kameny politického a osobního života. Text Davida Harea je ovšem do té míry rafinovaně korektní, že nedává divákovi šanci jednoznačně se postavit na tu či onu stranu, a tuto ambivalenci inscenace ještě podpořuje. Pokud nebudeme posuzovat hru jako pouhý konstrukt, v němž jsou všichni politici syčáci, a ti, kdo se proti nim vymezují, hrdinové, musíme uznat, že odsoudit kohokoli z nich by bylo zjednodušující. Neztotožníme se s nimi, ale můžeme uznat, že v lecčems mají pravdu. Nevím, nakolik to byl úmysl a nakolik náhoda, že Kateřina Brožová v roli Meredith Guestové se po většinu děje jeví jako nejsympatičtější a nejrozumnější postava. Dokáže udržet elegantní image za všech okolností, ale nepůsobí uměle. Naopak je jako politička a zoufalá matka v jednom přirozená. Je sice ctižádostivá, nicméně není ani arogantní, ani podvodnice a její chování

a názory mají logiku. A svůj postoj dokáže obhájit tak, že nemáme pocit, že by byla horší než většina současných pracujících matek.

Podobně Václav Vydra jako požitkářský a šikovný lobbista Otto Fallon má své nepopíratelné charisma. I když tady se přece jen více tlačí na pilu, takže chvílemi směřuje image postavy až ke karikatuře, stejně jako u jeho homosexuálního tajemníka v interpretaci Jiřího Maryška. Své kouzlo má i Sabina Rojková jako neurotická a vzdorná pubertáčka Suzette, která ve své spratkovité image působí daleko autentičtěji, než když je zklidněná.

S postavou alternativní učitelky Lori se příliš nepotkala Zuzana Vejvodová. Její absolutní kladaska, o které všichni tvrdí jak je chytrá a skvělá, pro diváka toto charisma postrádá. Postava působí ploše, a divně křečovité. Nicméně, jako celek Hareova hra nabízí zajímavý vhled do exkluzivního prostředí politiky, a může být inspirací pro české autory, jak napsat politickou hru, která není ani přehnanou parodií, ani plakátem.

Kašpar H. (Dítě Evropy)

Výchova Kašpara Hausera v Čechách

16. 9. 2015

ČT24.cz

Autor: Dana Benešová-Trčková

Divadlo na Vinohradech uvedlo jako svou první premiéru sezony hru Jana Vedrala Kašpar H. (Dítě Evropy) v titulní roli s Lukášem Příkazkým a v režii Natálie Deákové. Groteskně stylizovaná inscenace má literární předobraz v díle německého spisovatele Jakoba Wassermanna, jenž svůj román Kašpar Hauser napsal podle skutečné události.

Muž, do té doby žijící v podzemním úkrytu izolován od okolí, se nečekaně coby šestnáctiletý objeví v ulicích města. Je zkroucený, špatně mluví, neví,

jak se o sebe postarat. Výchozí situace historické detektivky s sebou nese vzrušivý element civilizací nedotčeného jedince, na kterého se dá různě pohlížet a s nímž mohou jeho údajní dobrodinci snadno manipulovat. „Nemůžu fasovat komisárek pro někoho, koho nemám v papírech,“ říká starosta Pavel Rímský, nechtěného občanského přírůstku v podobě bláznivého Kašpara se obává.

Titul je skvělou hereckou příležitostí pro talentovaného absolventa brněnské konzervatoře a pražské DAMU Lukáše Příkazkého, kterého budou diváci znát také z A studia Rubín a ti televizní pak ze seriálů Neviditelní, Čtvrtá hvězda nebo Okresní přebor. Lukáš patří mezi interprety, jejichž ego neválcuje blízké okolí a snadno umožní hledišti předat uvěřitelné nuance lidské psychiky. K postavě hledače rodinného původu se hodí i hercův chlapecký typ.

Soudní rada Anselm von Feuerbach (ve hře ho představuje Luboš Veselý) případ Kašpara Hausera kdysi označil jako „zločin spáchaný na lidské duši“ a s jako takovým výklad příběhu nakládá. Autor sympaticky neřeší doslovný konec hry, prostor dostává divákova fantazie či tužba. Hledání vlastní identity a „svých lidí“ řetězí události napříč stoletími, vše přirozeně funguje v řemeslně dobře vystavěném přiměřeně verbalizovaném kusu. Výrazově nadsazené dobové kostýmy pastelových barev jsou dílem Andrijany Trpković, působivou scénou vzhledu strašidelného zámku navrhl Lukáš Kuchinka. Pouťovým výjevům slouží kratší sekvence obrazů s herci na točně, pojezdy vzbuzují dojem kolotoče soukromých dějin. Panoptikální zážitky podporujemoderní scénická hudba Jakuba Kudláče, živý orchestr zahrnuje klávesy, bicí i pilu. Muzika je skvělá, kondenzovaná v přidělených místech, mohlo by jí být klidně více.

Domyslíme i české reálie

Divácky atraktivní party odvážného barona a homosexuálního lorda ztvárňují Svatopluk Skopal a Jan Šťastný, životem omrzelou velkovévodkyni Stefanii Andrea Elsnerová. Představení plné mazaných figur zprostředkuje soudobé aktualizace vztahů ve společnosti, snadno domyslíme i české reálie. V kontrastu k nim se v některých místech objeví až surrealistický vzhled scén, jako v případě Kašparovy očisty a ochrany před hrozbou moru. Kompozici obohacují také hypnotická seance nebo stínové divadlo – jednoduchý a efektní vizuální prostředek, zde k vyjádření zabijáckých praktik místních obyvatel.

Polovičaté zrcadlo nenávisti?

25. říjen, 2015

Divadelní-noviny.cz

Autor: Vladimír Just

Vedralovo drama Kašpar H. (Dítě Evropy), bodující už před lety v anonymní radokovské soutěži, zpracovává, nikoli poprvé, skutečný případ z roku 1828, kdy se v počestném městě Norimberku k zděšení obyvatel objevil tak říkajíc z nebe spadlý juvenilní nalezenec s neznámým původem, nulovým vzděláním a katastrofálně zanedbaným vychováním. Měšťanské

okolí ho násilně „převychovává“ („ochočuje“?), štítí se ho a bojí zároveň. Nechce, a vlastně ani neumí totiž přijmout „bůhvíodkud přivandrovalou“ jinakost. Případ nově aktualizovalo už 20. století, s jeho všudypřítomnými tématy odcizení a ztráty identity (tedy s existenciálním akcentem na titulní postavu). Jenže překvapivě další mrazivě naléhavé významy dodaly modelovému příběhu (tentokrát s akcentem na okolí) roky a měsíce, jež teď žijeme. Vždyť čím jiným je ve střední Evropě, jejímž groteskním modelem je ve hře právě město Norimberk, současná utečenecká krize než příběhem statisíců Kašparů Hauserů? A speciálně pro nás, Čechy, i příběhem o naší fatální neschopnosti přijmout cokoli cizího, neznámého a pro naše klidné zažívání a priori podezřelého, podvodného, nebezpečného? Neobstojí ani námitka, že tento strach z jinakosti, hraničící s hysterií, je ve hře vyvolán jen jedinou bytostí, žádným masovým imigračním nájezdem. Jde přece o modelový příběh, pro nějž platí nepřímá úměra: čím menší reálné nebezpečí, tím větší hysterie. Cožpak našich nedávných 700 ozbrojených policistů za vydatné mediální masáže honivších pouhých 7 (slovy sedm) pochytaných imigrantů není dostatečně výmluvným symbolem?

Jak se s touto dramaturgickou šancí (po titulech jako Láska na Krymu a Rod Glembayů), pro Vinohrady strategicky důležitou, popasovala samotná inscenace? Základní inscenační klíč pouťové metafory strašidelného zámku, dryáčnického vyvolávačství a kruhového pohybu mechanických figurín, jež panoptikálně přijíždějí a odjíždějí ze scény, není samoúčelný. Tentokrát scénografie významově hrála – na rozdíl třeba od katastrofického scénografického míjení se Šrámkem (Plačící satyr). Silnou stránkou ovšem mohlo být herectví, které v rámci zvolené poetiky dryáčnické tragigrotesky mělo být sjednocujícím tmelem inscenace. Bohužel se to nestalo: sledujeme spíše obvyklou zdejší všehochuť od polopatistické realistické drobnokresby až po stejně polopatistické komediální šarže, od civilního podehrávání k přehrávání.

Inszenace, která měla být podobenstvím devastujícího postoje xenofobního okolí k odlišnému jedinci (s aktuálním důrazem na to okolí), je paradoxně nejsilnější právě ve zpodobení jedince. V něm Lukáš Příkazký opustil nabízející se prostáckovskou šarži vyplašeného nalezence a prohloubil ji

v portrétní studii jinakosti, jež si od prvé chvíle bez vlastní viny, pouhým svým bytím tak říkajíc koleduje o průsvih. Herec nehrál stav (do něhož byl vržen), ale vývoj postavy. Dojemné dozrávání Kašpara, jemuž osud vyměřil ve zrychleném časovém režimu prožít v kostce malý groteskní „bildungsroman“, má sice tragické vyústění, ale také mnoho groteskních kotrmelců a karambolů na cestě z nesvéprávnosti ke svobodné lidské bytosti. Kašpar přes nové a nové nástrahy, do nichž jeho naivita nutně padá, přes nesčetná ponižování, šikany či pedofilní zneužívání, se nakonec dobere reálné reflexe své situace a svého okolí. Herec své bezbranné, udivené, sociálně i sexuálně zneužívané lidské mládě uprostřed šovinistické džungle nabídl publiku s hravým klaunským nadhledem. Vypráví postavou v klaunsky rozehraných a rozfázovaných stadiích o jednotlivých šikanách, a jeho ozvěnové opakování replik „dospělých“ mimo zaběhnutý kontext i jeho odzbrojující opravdovost, s níž bere svět za slovo, mají něco z rafinované prostoduchosti Voltairova Candida a ještě víc z tragikomického Topolova Jindřicha z Konce masopustu.

Tím vším se herec stal opravdovým zrcadlem nenávisti současníků k jakékoli odlišnosti, což je téma momentálně rezonující právě v české kotlině: ta by se nejraději přiklopila před celým světem pokličkou a uvařila se ve vlastní šťávě národního egoismu. Ač jindy tak ostentativně a hrdě ateističtí, náhle se proti Kašparům, jež se teď valí Evropou, pokrytecky dovoláváme posvátných „křesťanských základů naší civilizace“.

Škoda, že tohle téma většina Příkazkého spoluhráčů obelhala levnou šarží. Od přehrávané fachidiotie Profesora Daniela Bambase, přes tlustě podtrženou šablonu zlé Kupcové v podání Andrey Černé až po loutkovitého Učitele Marka Holého, který přihopkal do příběhu z úplně jiné „večerníčkové“ komedie (pravděpodobně o Hurvínkovi), ačkoli to měl být závažný Kašparův protihráč a hlavní trýznitel (Holého přehrávání podučitelských komplexů lokálního génia průměrnosti vyvrcholilo v jedné chvíli dokonce lacině „táborákovým“ parodováním Hitlera). S těmito neživotnými karikaturami, obklopujícími nebohého Kašpara H., maximálně nesourodil civilně vykreslený Baron (navenek sympáťák, uvnitř oportunist) Svatopluka Skopala, ani upjaté komisní vyšetřující soudce Luboše Ve-

selého. Na miskou relativních kladů přidejme ještě libertinskou masku rozevláté erotické frivolnosti, jíž zakrývá tajemný manipulátor Lord Stanhope Jana Štastného své skutečné záměry se zneužívaným Kašparem. Připomeňme i v této inscenaci, bohužel, vzácnou, tichou empatii pro postavu u Josefiny Voverkové, jež na malé ploše role mistrovsky načrtla „žalářníkovu“ Emu – a jsme se skrovným výčtem herecky naplněných možností inscenace hotovi. Ale i tak věřím, že je tento věčný příběh schopný na Vinohradech zasáhnout alespoň tu vnímavější část (třetinu, čtvrtinu?) zdejšího standardního publika (zvláště, zkrátí-li nemilosrdně představení o hluchá místa a zrychlí-li v druhé půli padající temporytmus).

Pouťové přetahování se o Kašpara Hausera

pondělí 21. září 2015
novinky.cz (Právo)

Autor: Radmila Hrdinová

Pražské Divadlo na Vinohradech vstoupilo do nové sezóny premiérou hry Jana Vedrala Kašpar H. (Dítě Evropy) inspirované skutečným příběhem nalezené neznámého původu a zanedbaného vychování, který se objevil roku 1828 v Norimberku a vzbudil pozornost celé Evropy.

Vedralova hra sleduje jeho příběh lineárně po dobu pěti let, které Kašparovi osud a společnost dopřály, než ho zavraždila stejně neznámá osoba, jako ho předtím vypustila do světa. Inscenace je inzerována jako historická detektivka, ale víc než pátrání po Kašparově původu se nabízí přetahování o mladíka, který je jednou částí norimberské společnosti pokládán za podvodníka, druhou za obtížné břemeno uvalené na městskou radu.

Režisérka Natálie Deáková se zjevně snaží postihnout v Kašparově osudu obecnější smysl a inscenuje jeho příběh jako středověkou morální a pouťové divadlo zároveň.

Na scéně připomínající středověké „theatrum mundi“ vyjíždějí z červených oponek vozíky s živými obrazy herců ve strnulých pózách, kteří ožívají před zraky diváků a hrají morální o „dítěti Evropy“, v níž se Kašpar stává „Jedermannem“, záhadným

i prostým Kýmkoli, obrazem holé lidské existence, tvorem, z něhož se modeluje bytost k obrazu nikoli božimu, ale lidskému.

Moderní pohled na Kašparův příběh zrazují ale zoufale nemoderní divadelní prostředky, jimiž se divákům prezentuje, je to výprodej veteše z dob dávno minulých, v němž se křečovitě herecké přehrávání tuče s civilním podehráváním a kostýmní všehochuť směřuje k pouťové okázalosti, v níž postavy jsou karikovány do bizarních kreatur, a do toho všeho kvílí teremin a virblují činely. Výsledkem bohužel není kýžené „velké divadlo světa“, ale rozpačitá nuda.

Celkové hodnocení: 60 %

Kašpar H. (Dítě Evropy) – člověk je dobrý, masa krutá

Pondělí, 14 Září 2015

Literarky.cz (Literární noviny)

Autor: Kateřina Nechvilová

Evropa osmnáctého století věřící ve své svrchované právo na pravdu připomíná dům hrůzy a Kašpar Hauser její zneužití dítě – vyrostl zavřený ve sklepech a v šestnácti letech ho konečně pustili ven.

Jeho příběh, upomínající na legendu o „vlčím dítěti“ inspiroval velké množství umělců. Psali o něm Paul Verlain, Hermann Melville, Hans Christian Andersen či Peter Handke. Werner Herzog natočil v roce 1974 film Každý pro sebe, Bůh proti všem a v roce 2012 vznikl film režiséra Davida Manuliho Legenda o Kašparu Hauserovi s Vincentem Gallem v hlavní roli.

Někteří historikové tvrdí, že Kašpar byl synem Stéphanie de Beauharnais, Napoleonovy adoptivní dcery, a příbuzní se ho potřebovali zbavit, aby nemohl ohrozit jejich pozici na trůně. Hned po narození ho vyměnili za mrtvého novorozence a živého Kašpara zavřeli do sklepa, čímž jeho osud připomíná příběh muže se železnou maskou Alexandra Dumase, až na to, že Kašparovo zjevení mezi lidmi zafunguje jako pravdu odhalující kouzelné sklíčko. Pozdější rozbor DNA Kašparových vlasů verzi o jeho ušlechtilém původu nepotvrdil, ale ani nevyvrátil, tudíž stále zůstává záhadou. Legenda pochází z německého města Norimberka, kde se

údajně příběh odehrál, a kde má Kašpar dodnes svůj náhrobní kámen a památník na místě, kde byl zavražděn. Jeho fakticky nejasný příběh přitahuje pozornost dramatiků a filmařů, protože nabízí čerstvý pohled na společnost, v níž žijeme dnes. Kašpar se jednoho dne objeví na náměstí v Norimberku a v ruce drží nesignovaný dopis, kde je napsáno, že se město má o něho postarat a vychovat z něj vojáka. Kašpar ale neumí mluvit ani chodit a děsí ho vše, co se okolo děje. Stává se nejprve atrakcí, poté objektem zájmu vzdělanců toužících po zkoumání této „tabuly rasy“, a nakonec obětí celé společnosti, která si s nepřipraveným jedincem krutě pohraje. Kašpar takto zástupně symbolizuje kohokoli, jen jeho výjimečná nepřipravenost dovolí vyvstat tématu: každý člověk stojí proti celé společnosti nepochopený a osamělý a těžko určit, kde se přesně rýsuje hranice mezi jednotlivcem, v jehož základu je dobro, a společností, která tomuto dobru klade překážky nikdy mu nedovolí bez problémů vyjít na povrch.

Kašpar postupně vystřídá několik poručníků. Do jeho duše se nikomu přímo nahlédnout nepodaří, na to je od všech ostatních příliš jiný, ale zato jeho přítomnost odhaluje skrývané tváře těch, kteří ho obklopují, a také mnoho nesmyslného lpění, které ke společenskému životu patří.

Kašparův příběh pochází z osmnáctého století, ale dramaturgie Jana Vedrala která se nyní hraje v divadle na Vinohradech v režii Natálie Deákové, může být považováno úplně rovnocenně za kritiku dneška. Jako tehdy i dnes Evropané stále věří, že náš starý kontinent je jedinou baštou humanismu a u toho nevidí, když se jim za zády „rýsuje fašismus“. Když se Kašpar objeví, všichni považují za nutné, aby se jim dokonale přizpůsobil. Jen málo těch, co Kašpara obklopí, se jeho odlišným viděním také chtějí nechat obohatit. Jako téma vyvstává i aktuální strach z neznámého, strach o vlastní pohodlí a neschopnost nahlížet svět cizími perspektivami, přičemž pak víra ve vlastní svrchovanost působí o to nechutněji.

Nikdy

Tři trojediné sestry Lenky Lagronové

**čtvrtek 12. listopadu 2015
novinky.cz (Právo)**

Autor: Radmila Hrdinová

Dramaturgie Divadla na Vinohradech se rozhodla vyhradit program Studiové scény, jak se nyní nazývá komorní prostor ve vinohradské zkušebně, českým a slovenským hrám.

To je chvályhodné rozhodnutí, které už přineslo i několik pozoruhodných inscenací – za všechny jmenujme alespoň Kočku na kolejích a Hodinového hoteliéra. Lenka Lagronová (1963), jež si svými intimními texty získala pověst přední české dramatičky, do této linie jistě právem patří. Její hra Nikdy přivádí na scénu trojici sester, které ve věku již poněkud pokročilém podnikají cestu k dospělosti

skrze zásadní bilanci své minulosti, především vztahu k rodičům.

Scénografie uzavírá diváky s herečkami do pokoje, jehož zařízení sestry udržují s až hysterickou pietou. Pocit intimní blízkosti je dokonalý, na druhé straně ale vykoupený pro nekuřáky těžko snesitelným vdechováním houstnoucího cigaretového dýmu. Hra představuje proud složitého odpoutávání se od zatížení minulostí a dobírání se pravdy v mlhovině dohadů a rodinných mýtů. To je půda, na které je Lagronová dokonale doma, dokáže donekonečna trpělivě obracet kameny a hledat pod nimi dávno zaniklé stopy živé existence.

Má to ovšem i pár problémů, jež se promítají i do herectví dobře sehrané trojice představitelky sester – sveřepé Bohumily (Antonie Talacková), sebevědomí postrádající Joly (Zuzana Vejvodová) a Věry, která svůj pevný bod našla ve víře (Andrea Elsnerová) a která je tak nejblíže autobiografické projekci autorky. Především dojem nezakotvenosti

a vágnosti postav, jednotlivé sestry postrádají osobitější charakteristiku a zázemí svých postav, je patrné, že vznikly rozdělením jedné postavy, a na to, jak intenzivně řeší minulost, postrádají oporu v současnosti. Proud vzpomínek na matku a otce je navíc směrem k závěru už poněkud násilně nastavovaný. Dojem, že Nikdy není nejlepší hrou Lenky Lagronové, nedokáže překonat ani herecké nasazení a snaha o maximální autenticitu všech tří protagonistek.

Celkové hodnocení 70 %

Tři sestry reflektují ženské duše

9. 11. 2015

ČT24.cz

Dana Benešová-Trčková

Psychologické texty Lenky Lagronové rezonují s přemýšlivým divákem či přesněji řečeno divačkou středního věku. Poznáváme v nich řadu důvěrně známých detailů našeho života, takového, jakým býval kdysi. Setkáváme se s prožitky, které nás přivádějí k nelitostné analýze dětství a těch, kdo nám mysl nejvíce ovlivnili. Platí to i pro komorní drama (a dříve rozhlasovou hru) Nikdy na Studiové scéně Divadla na Vinohradech.

Dramatička si libuje v podrobných reflexích ženské duše a rodinných vztahových krizí. Sama prošla obdobím nejistot, v němž ji zpevnila víra, a tento aspekt v dílech také uplatňuje. Původně rozhlasový text Vstaň, prosím tě (1999) Lagronová před třinácti lety upravila pro ústecké Činoherní studio. Nyní, opět v režii Kateřiny Duškové, inscenace Nikdy ožívá v sugestivním podání nového nastudování Antonie Talackové (Bohumila), Zuzany Vejvodové (Jola) a Andrey Elsnerové (Věra).

Paměť věcí a umlčené touhy

Tři sestry. Možná skutečné, možná tři varianty jedné duše, stejného věku a velké rodinné zátěže. Jejich rodiče jsou dávno po smrti, ale jako by tu s nimi stále byli prostřednictvím vzpomínek i věcí, neměně rozestavených v rodinném domě. Bohumila s Jolou zde žijí, Věra je přijede po letech navštívit. Utekla z domu v devatenácti, osvobodila se, ale úplně svobodná není. Sekretář, symbol domácnosti, se otrásá v základech. Muzeum obývací stěny,

uchovávající Věřinu výbavu i osobní předměty, rodičovské trofeje ze zájezdů do NDR, fotografie a čajové servisy, padá pod tíhou dívčí psychiky. Skutečná dospělost začíná tam, kde už potomci nejsou ochraňováni ani spoutáváni. Odpovědnost za sebe přijímá každá ze sester jinak. Akční Bohumila drží úklid a tradice, neurotická Jola se pokouší dopsat knihu, Věra sebrala odvalu k návratu až po osmnácti letech. Společně se, po počátečních rozpacích, dostávají k dováděnému skákání přes švihadla a především k odvážnému skoku do dálky, o potřebné centimetry přesahujícího šíří pokoje. Atmosféru dokreslují zvuky hodin, proudy deště za oknem, zažloutlé záclony a stohy časopisů. Každá z žen toužila po něčem, co si teď možná může bez obav dovolit.

Všechny tři herečky jsou v rolích pravdivé, rovnocenné a uvěřitelné. Nejvíce jejich blízkost vychutnáte, když si povídají u svíčky, zatímco vypadl proud. „Pivo, bůček, pornočasáky, šmelina, tohle byl náš táta,“ vyjmenovává Jola. Zato Bohumila otce hájí, přece byl politicky týraný. „Jací byli?“ Ptají se. A jací jsme my? S autorčiným tenkým předivem sesterských hodnot jsem se setkala v titulu Po pláči smích ve Východočeském divadle Pardubice, kde, podobně jako ve hře Nikdy, aktérky zápasí s přijetím vlastní osobnosti, přitom si oblékají vytahané svetry nebo manšestráky po otcích.

Do společného bytu lze s Bohumilou, Jolou a Věrou ve zkušebně Divadla na Vinohradech vstoupit v nejbližší repríze už 9. listopadu. Pozor, během děje se kouří, což je dost nevoňavé klišé. Ovšem rej myšlenek vnímavých hrdinek má intelektuální význam docela zásadní.

Caligula

Caligulu drží Brousek a skvělá scéna, s textem však bojuje

9. listopadu 2015

Idnes.cz

Autor: Tomáš Štáštka

Nová hra Martina Čičváka, kterou zrežiroval pro pražské Divadlo na Vinohradech, se může pochlubit originální vodní scénou i solidními výkony. Hercům však těžká předloha Alberta Camuse příliš nejde z úst.

Po slibné Andoře a skvěle zvládnutém Amadeovi je Caligula z pera Alberta Camuse už třetí spoluprací režiséra Martina Čičváka s hercem Ondřejem Brouskem v pražském Divadle na Vinohradech. Více než zmíněnou tvorbu však nová hra připomíná jinou

letošní Čičvákovu premiéru, tedy Karamazovy v Činoherním klubu. Stejně jako Juraj Kukura v roli starého Karamazova se totiž i Caligula v podání Ondřeje Brouska staví do role bezskrupulózního rozervance a ďábelského pokušitele ostatních.

Oproti Karamazovi je však zvrácený římský císař publiku možná až sympatický, Camus ho popsal jako filozofa zkoumajícího hranice bytí i svých vlastních možností. Zločiny, které páchá na Římu a svých poddaných, omlouvá autor jednak pohledem do duše nešťastného vládce, jednak kontrastující zhýralostí konspirujících senátorů (Ivan Řezáč, Pavel Rímský, Martin Zahálka, Adam Vacula, Petr Rychlý, Václav Svoboda). Hra se může opřít o spolehlivého Ondřeje Brouska. V titulní roli zaujme, nejsilnější okamžik si však nechává až na závěrečný monolog. Dobře mu sekunduje i Andrea Černá

v roli dolézající Caesonie, fascinuje nejen akrobacií na visutém kruhu. I přes jinak dobré výkony však mají herci jeden problém – všichni bojují s textem a dlouhými větami. Těžká filozofující předloha plná existenciálních úvah jim prostě nejde z úst a zřejmě by zasloužila větší úpravy.

Čičvák navíc tentokrát docela šetří výraznými režijními obrazy. Přináší vlastně jen jeden, ovšem zato výjimečný. Caligulovo alter ego se na laně snaší nad senátory a se zlatou kosou je za Caesoniina zpěvu hrozivě nahání po pódiu. Velice silný moment bohužel trochu rozmělní jeho pozdější opakování. Tam, kde hra nedostává očekávání, však důsledně napomáhá výrazná scéna. Její autor Hans Hoffer zasadil děj do mělké vody. Každý krok, každý sebemenší pohyb na ní vyvolá kruhy, které se rafinovaně promítají na půlkruhovou stěnu na pozadí.

Tady v čeřící hladině se odehrává Caligulovo šilensství. Sterilní scéna, kterou vedle vody doplňuje ještě zavěšený metalofon a 3D tiskárna, nechává diváky po celou dobu v napětí až do brilantně nečekaného konce. Není tedy jen pouhou manýrou. Rozhodně ne ve srovnání s programem, jehož obálku na Vinohradech nově potahují červeným semišem. Hodnocení 70 %

Caligula v třpytném prachu

8. prosinec, 2015

Divadelni-noviny.cz

Autor: Jana Paterová

Potřetí se při vzájemné spolupráci setkali v Divadle na Vinohradech herec Ondřej Brousek a režisér Martin Čičvák. Po nedocenené Andoře a efektním Amadeovi padla dramaturgická volba na drama francouzského nositele Nobelovy ceny Alberta Camuse Caligula. Není to jistě volba náhodná. Všechny tři hry spojuje téma člověka vymykajícího se ze společnosti, která ho obklopuje, Caligula je z nich intelektuálně nejnáročnější.

Odráží se v něm existencialistická filosofie vyrůstající ze světa rozvrácených hodnot, kde člověk nenachází smysl života. Camus reflektuje jeho konečnost a klade otázku, jak dosáhnout absolutní svobody, která by tuto absurdní podstatu

překonala. Vybírá si k tomu jako hrdinu římského císaře Caligulu, který neblaze proslul svou krvavou vládou. Caligula dospěje až ke zbožštění moci, svého ideálu prosazovaného extrémními prostředky nedosáhne a nakonec zaplatí vlastní smrtí. Camus však neskrývá ke Caligulovi (i přes jeho zruďné činy) jisté sympatie. Caligulův svět je totiž především obrazem hluboké morální krize celé společnosti, kterou chce násilně napravit, a navíc při vši zdánlivé šílenosti je vlastně racionálně uvažujícím člověkem, který si uvědomuje zoufalství své touhy po neustále unikající dokonalé pravdě. Právě dvojlomnost této postavy z ní dělá živé dilema, které nás může stále, bez ohledu na dobu vzniku hry, oslovit. Zároveň však klade zásadní nároky na inscenátory, jak o tom současné hlediště přesvědčit. V textu založeném především na slově musí inscenace zřetelně artikulovat téma, které chce sdělit. A tady začíná problém vinohradské inscenace.

Režisér Čičvák místo toho, aby jasně stanovil, o čem chce Caligulu hrát, usiluje hlavně o efektní vizuální podobu díla. O čem se hraje, jako by vlastně bylo méně podstatné. Snad ho nejvíce zaujala tvář Caliguly jako cynického uzurpátora zneužívajícího moc pro své cíle, ale i to se lze jen dohadovat. Mnohé ze scénické interpretace je možné jistě vysvětlit, například pohřební ambaláž scény na začátku. Caligula truchlí nad smrtí zavražděné milované sestry Drusilly. Smuteční květiny ale postupně ztrácejí svou původní funkci a používají se neadekvátně, protože ani láska a smutek nejsou tou absolutní hodnotou. Otevřenost a vyprázdněnost scény dobře evokuje Caligulovu osamělost, kruh, na němž se houpá, ironickou parafrází toužebně vzývané luny. Proč se senátoři brouzdají ve vodě, v druhé polovině dokonce posílené párou, už je méně pochopitelné, pokud nechceme přistoupit na zcela banální vysvětlení. Snaha napovědět publiku, že se zde řeší současné problémy, vede od zbytečného pohrávání s 3D-tiskárnou k laciné aktualizaci včetně povrchního vtipkování. Abychom pochopili, že jde o obraz moderní politické scény, nemusí patricijové nutně jezdit metrem a cpát se suši. Nejenže to odporuje stylu textu, ale nijak to nepomáhá ani hercům, kteří se mění v nerozeznatelné figury. Brouskův Ca-

ligula jim pak může malovat na čelo vykřičníky i otazníky nebo stříhat šaty, silnější vzdychky budou autorova slova, která podobné vnější ornamenty spíš ruší.

V úporné vizualizaci textu se pak ztrácejí podstatné momenty hry. Adam Vacula jako Scipion sice jakž takž naznačí homosexuální vztah ke Caligulovi, ale proč ho chápe, proč se do něj dokáže vcítit, přestože mu dal zabít otce, není jasné. Dokonce ani není jisté, když Brousek srazí Vaculu do propadliště, jestli si to divák nevyloží jako jeho smrt. Ještě podstatnější je ale zásadní dialog Chérey s Caligulou, jako střet dvou názorů na život. Ivan Řezáč sice naznačuje Chéreyův pragmatismus, ale vzájemné utkání obou přešumí bez většího důrazu. Přitom i Chérea není tak jednoznačný papaláš, na rozdíl od ostatních je ideologem normálnosti, pevného řádu a skutečným Caligulovým protihráčem. Helicón Michala Novotného se pak blíží spíše k vojácké ochraně než k člověku, který má ke Caligulovi osobní vztah. Ostatně také Caesonie, nejbližší společník Caligulových eskapád, upoutá spíše polonahým kostýmem než tím, co ji k němu váže. Odpovědi, proč i ji nakonec Caligula zabíjí, se, bohužel, nedočkáme. Její představitelka Andrea Černá je režisérem proměněna v akrobatku zaujímaví efektní pózy. Problematická interpretace postav pak samozřejmě nemůže nezasáhnout i Ondřeje Brouska jako Caligulu.

Musí se sypat třpytným prachem, houpat na kruhu a mávat lesklou kosou, ale nenahlížíme do jeho rozbolavělé duše. Caligula sice navenek zdárně hraje svou roli, ale také zoufale trpí, šíří se nepochopením, hořkostí a hlavně osamělostí. U Brouska se z toho všeho objevují jen náznaky. Převládá arogantní úsměv, nadřazenost, vědomí vlastní výjimečnosti. Ironie zde jistě má své místo, ale nemůže převážit do té míry tak, že postavu zploští. Brousek přitom už na vinohradském jevišti dokázal, že niterné pocity postavy umí vyjádřit velmi účinně. Platí to ostatně i pro další herce, kteří zde byli ve snaze přiblížit text vinohradskému hledišti obětovány vnějškové atraktivitě. Nelze přitom popřít, že některé scénické obrazy opravdu působí velmi esteticky, ale na komplikovaný Camusův text to je, bohužel, málo.

Ornamentální odlesky Camusova Caliguly

čtvrtek 5. listopadu 2015
novinky.cz (Právo)

autor: Radmila Hrdinová

Triádu spolupráce herce Ondřeje Brouska a režiséra Martina Čičváka v Divadle na Vinohradech uzavřel po Andrim ve Frischově Andoře a Mozartovi v Shafferově Amadeovi Camusův Caligula. Nedá se říci, že završil, protože Caligula je jejím nejslabším článkem.

Camusovo drama z roku 1938 se objevuje na scéně v posledních letech poměrně hojně. Není divu, vyjadřuje krizi našeho světa lépe než řada současných textů. I proto je režiséři rádi přesazují do současných kostýmů. Učinil tak i Martin Čičvák ve své vinohradské inscenaci.

Jeho římské patricijové nosí neslušivé obleky „papalášů“, vyprávějí si přihlouplé vtipy, stěžují si, že v důsledku Caligulových reforem musí jezdit metrem, ládují se suší a notují si Pochod padlých revolucionářů. Jsou to ale zoufale nudné a vzájemně zaměnitelné figurky, a to bohužel i včetně jediných dvou postav Caligulových protihráčů – Chaerey (Ivan Řezáč) a Scipiona (Adam Vacula), jehož Caligula místo jeho nesouhlasného odchodu s nechutí skopne kamsi do propadla, kam za ním hází jednu z mnoha smutečních kytic zaplavujících spolu s červenými dušičkovými svíčkami bůhvíproč pohřebně pojatou předscénu.

Caligula bývá vykládán od naprostého šílence až po racionálního filozofa. Camus ho však ve své hře vylíčil poměrně přesně. Není to ani blázen, ani bůh, ale člověk hluboce znechucený stavem tohoto světa a rozhodnutý dovést svou touhu po dokonalosti do konce. Chce donutit lidi, aby žili v pravdě a svobodě a to všemi, sebeabsurdnějšími a sebekrutějšími prostředky. Caligula není šílený. Ví, co chce, a proto je nebezpečný. A především je strašně osamělý, zahořklý, nepochopený a nešťastný. Caligula Ondřeje Brouska a Martina Čičváka je spíš znuděný fracek hovořící vybraně, věcně, s permanentní ironií a lehce pohrdavým úsměvem, který si své božství sype na hlavu se stříbrnými konfety, tiskne na 3D tiskárně, létá vzduchem, stříhá lidem nohavice a maluje jim na čelo nápisy lhář. Jenže to

je jen nablýskaný vnějšek, za nímž lze jen velmi těžko vytušit jeho bolavé nitro. Snad jen s výjimkou posledního monologu, ale to už je pozdě, a navíc je i jeho působivost rozbita na jeviště se opětovně snášejícím artistou v podobě Caligulova alter ega. Čičvákova inscenace je pouhým odleskem Camusova dramatu, stejně ornamentálním, jako jsou na půlkruhovém horizontu prázdné scény chvějivé odlesky vodní hladiny, která bůhvíproč zaplavuje plochu jeviště a kterou se postavy ustavičně a zbytečně brodí.

Romeo a Julie

Romeo a Julie nepodceňují výpravu a new age

21. 12. 2015

ČT24.cz

Dana Benešová-Trčková

Divadlo na Vinohradech má nové lákadlo: Romea a Julii v režii a úpravě Juraje Deáka. Inscenace Shake-

Ondřej Brousek jako Caligula, Ivan Řezáč jako Chaerea, Andrea Černá jako Caesonie a snad i další herci v postavách Caligulova okolí by měli na to zahrát Camusovo drama čitelně, naléhavě a působivě, tady, teď a o nás. Jen by jim režisér musel říci, o čem že to vlastně mají hrát. V Čičvákově vinohradské inscenaci se Camusovo existenciální drama proměnilo v povrchní show zaplavenou vizuálními efekty a pokusem o kabaretní odlehčení. Celkové hodnocení: 50 %

spara nerecituje, o lásce a vztazích v rodině a mezi znesvářenými rody mluví současným jazykem. Některé z postav posouvá blíže lidovému humoru. Romeo a Julie na Vinohradech aspiruje na výpravou většinovou podívanou. Oproštěná scénografie festivalového typu (pracuje se s výškovou konstrukcí, jakousi „hlavní stage“) dává vyniknout oděvní geometrii, stejně jako hereckým výkonům. Díky

dvojposchodové scéně publikum zažije mnoho atraktivních záběrů. Slavná balkonová scéna se odehrává na červeném koberci placu pódia, kde sídlí Julie, zatímco Romeo kontaktně postává dole v hledišti.

Podobně provzdušněn je i text (současný překlad Jiří Josek), což bude vyhovovat neortodoxním divákům. Znamý kus ožívají také dvě odvážnější střížené postavy – až křečovité halasná a žoviální Chůva Terezy Bebarové a šamansky pojatý kněz Igora Bareše, který svým hippie Otcem Lorenzem na zdejších prknech debutuje. Jeho bylinkářství a lidsky vnímavý přístup dodává dotyčným obrazům romantiku vlny new age.

Romeo v šik bundě, Julie s medvědem

Tragédii Romeo a Julie dávali na Vinohradech dosud jen dvakrát. V režii Františka Štěpánka byli v roce 1972 ústřední dvojicí Oldřich Kaiser s Lenkou Kodešovou (Skopalovou), počátkem devadesátých let obsadil Jan Burian do své hry Ivana Trojana a Vendulku Křížovou. Aktuální představitelé, Marek Lambora se Sabinou Rojkovou, zastupují nezralé mládí v citové spontaneitě, zranitelnosti, u Julie až v dětinském vzezření s plyšovým medvědem v ruce. Oba protagonisté hrají s chutí a uvolněně.

Romeo i jeho kumpáni mají v černých bundách a kabátcích rockový vzhled, Tybalt (Marek Holý) nosí dokonce intelektuální dioptrické brýle. Další mužské mladické postavy užívají kromě svých replik košilatý humor a výmluvné erotické výkřiky či pohyby. Málo prostoru, což je velká škoda, má manželský pár Monteků (Otakar Brousek, Eva Režnarová), Capulety (Svatopluk Skopal, Antonie Talacková) a psychologii vztahu k dceři se děj zabývá více.

Kdo se podle obsazení v programu těší na Tomáše Töpfera, bude zklamán, protože veronský vévoda Escalus nehraje naživo, ale pouze slovy a tváří v projekci. Zvláštní figurou je rovněž Chór (Tomáš Dastlík), málomluvný vypravěč/našeptávač, kterého sice díky uhrančivému image nikdo nepřehlédne, ale jehož funkčnost je diskutabilní. Začátek i konec hry efektně rámuje baletky v červených róbách, možná symbolické tanečnice života a smrti.

„Láska je stav ohrožení,“ říká William Shakespeare. A jeho inscenátoři shodně tvrdí, že jde o vzácnou příležitost se do světa poezie, představitosti a hlubokého citu vrátit. Vlastně že jde o nutnost v tomto pragmatickém podnebí... Nejbližší reprízy Romea a Julie v Divadle na Vinohradech uvidí diváci 21. a 22. prosince.

Romeo a Julie mezi filmem a muzikálem

neděle 13. prosince 2015
novinky.cz (Právo)

Autor: Radmila Hrdinová

Praha má dalšího Romea a Julii. Po zářijové premiéře muzikálu Gérarda Presgurvica ve Foru Karlín uvedlo Shakespeareovu tragédii Divadlo na Vinohradech. A obě inscenace k sobě nemají zas až tak daleko.

I vinohradskou inscenaci předznamenává oratorní hudba plná patosu, která bude prolínat celou inscenací, a čtyři rudé tanečnice představující snad zlo, snad nenávist obou veronských rodů. Objeví se ještě několikrát, ale nepřekročí role statistiků směrem k významově ujasněnější pozici v inscenaci. Hraje se na podobně rozlehlé a nicneřikající scéně jako karlínská, s monumentálními sloupy, vlajíci závěsy a zářivým pozadím, s nímž se ale nijak nepracuje.

Celým příběhem prolíná indiferentní postava Choru (Tomáš Dastlík), který tu a tam zasáhne do děje tichým napovídáním slov neobratným milencům, podáním jedu či dýky. Do jisté míry přebírá roli Vévody Escala, z níž zbyla jen mluvící tvář Tomáše Töpfera promítaná na horizont jako „deus ex machina“, což je ale velmi nešťastný zásah do struktury textu hry.

Ta je uváděna v překladu Jiřího Joska, jehož vnímání ale ztěžuje nešetrné zacházení herců s blankversem, zejména ti mladší ho rytmicky trhají na cucky. Text je dost seškrtný, takže působí místy až příliš informativně, na úkor poezie této rané Shakespeareovy hry.

Na Vinohradech vsadili na velmi mladé obsazení titulních rolí. Romeo i Julie jsou povyroslé děti, uchvácené a stržené prudkostí citu, jimž se věci

spíše osudově dějí, než aby je vědomě řídily. Julie Sabinu Rojkovou s medvídkem v ruce a zpěvavou dívčí intonací je holčička, jejíž proměna v ženu rozhodující o svém osudu nevyznívá moc přesvědčivě, podobně jako tomu bylo u její Mimi v Čapkově Loupežníku. Lépe je na tom Romeo Marka Lambory, dnešní kluk, trochu šaškující, trochu zalíbený ve své sebetřýzni láskou, kterému se život vymkl z rukou dřív, než na něj vůbec stačil vážně pomyslet.

Nenávist obou rodů není v této inscenaci hlavním tématem, ostatně Capulet (Svatopluk Skopal) i Montek (Otakar Brousek ml.) nemají k jejímu uchopení dost prostoru a Vévoda se proměnil jen v recitující tvář. Víc se tu hraje o vztahu rodičů a dětí, zvláště v postavě permanentně chladné a odtažené Paní Capuletové (Antonie Talacková) a dobráckého Capuleta s naznačenou zálibou v zbytečně herecky přeforzírované Chůvě (Tereza Bebarová), patrná je

i snaha o neustálé vyvažování tragédie humorem, který postihl zejména postavy Benvolia (Václav Jílek) a Mercuzia (Matyáš Rezníček). Obrýlený Tybalt (Marek Holý) výborně šermuje.

Novou posilou vinohradského souboru je Igor Bareš, jehož Otec Lorenzo má ke křesťanskému knězi dost daleko, spíše je zvláštní neorganickou směsicí domorodého šamana, bylinkáře experimentujícího s drogami a požívačného chlapa. Vinohradská inscenace má charakter velkofilmu s nádhernými kostýmy, dramaticky pulzující či text lyricky podmalovávající hudbou a velkými gesty. Ty, kteří si chtějí připomenout slavnou tragédii o nešťastných milencích, jistě uspokojí, ty, kteří očekávají od výkladu této hry s neobyčejnou tematickou vrstevnatostí, poetickým jazykem i bohatostí charakterů více, asi už méně.

Celkové hodnocení: 65 %

Na kamenném, kamenném poli (JOB)

Dostihly mě dny soužení, mé nitro nedá se utišit

úterý 22. prosince 2015
novinky.cz (Právo)

Autor: Radmila Hrdinová

V rámci cyklu Česká a slovenská komorní hra uvedlo Divadlo na Vinohradech ve Studiové scéně další současný text, hru Terezy Verecké, jež je variací na téma starozákonního příběhu o zkoušení Jobovy víry v Hospodina. Novodobým Jobem je tu bývalý řidič tramvaje Aťa, poníženy na údržbáře kolejí, usouzený a udřený mužský v neútluném domě.

Paralela s biblickým Jobem tu ovšem ne zcela funguje. Zatímco Job klesl z prosperujícího a šťastného muže, Aťa nepůsobí dojmem, že by se mu kdy v životě dařilo. A jeho strádání nezavinil Hospodin, v něhož Job neochvějně věří, ale kafevsky odosobněný aparát tržní společnosti. I Jobovo mnohomluvné rozmlouvání s Hospodinem lze s Aťovou mlčenlivou rezignací srovnávat jen stěží. A zatímco Jobovo utrpení korunuje

nakonec Hospodin hmotnou i duchovní katarzí, Aťa nakonec trčí sám v absurdní exekuci vybydleném domě, jen s papírovým modelem tramvaje.

Text Terezy Verecké postrádá pevnou dramatickou architekturu, honí tak trochu mnoho zajců – od biblické analogie až po aktuální kritiku šmejdu a dealerů, ale nelze mu upřít básnivý jazyk i schopnost groteskní nadsázky. A také živě napsané postavy, které režisérka Zuzana Burianová s herci dotáhla do lidsky hřejivé podoby. V tomto směru je dojemnou i směšnou figurou Děda Jaroslava Satoranského i minimalistický Aťa Luboše Veseleho, tichý, ponížovaný muž s výmluvnými očima. Jejich společná „čtecí“ scéna v posteli je vrcholem devadesátiminutového představení.

Je moc dobře, že dramaturgie vinohradského divadla dává prostor současným textům, zvláště pak mladých autorů, ostatně Studivá scéna je k tomu ideálním laboratorním prostorem.

Celkové hodnocení: 75 %

Job v konzumní společnosti

8. leden, 2016

Divadelni-noviny.cz

Autor: Marcela Magdová

Na Studiové scéně Vinohradského divadla debutovala hrou Na kamenném, kamenném poli mladá autorka Tereza Verecká. Inspirací jí byla biblická postava zkoušeného Joba, kterému coby pravověrnému a spravedlivému nejprve Bůh vše odebere, aby ho následně za jeho stálost a věrnost odměnil. Starozákonní příběh jí posloužil ke stvoření novodobé paralely k postavě Joba, umolousaného a životem zdecimovaného údržbáře kolejí Ati, kterému ale zůstala obsedantní víra v konzumní společnost. Tu představují reklamní brožury a nabídky slev, které pravidelně dochází do jeho domácnosti a tvoří v jeho zpackaném mikrosvětě ostrůvek jistoty. Moderní sociální drama se snovými obrazy, v nichž se realita odehrává podle hrdinových představ (otec jej chválí a obdivuje, zatímco protěžovanému bratrovi spílá) se ovšem rozpouští do žánrově neurčitého balábile. Mísí se zde groteska se snahou o básnický text, místy se autorka snaží o přehnaný nadhled. Ani motivu moderního Joba se v zásadě Verecká nadržuje. Nechává sice Aťu čelit nesmyslnému

exekučnímu řízení, během něhož je mu zabavena manželka i děda s postelí, nicméně nepředstavuje v něm člověka aristotelovsky upadajícího ze štěstí do neštěstí, jakým byl jeho biblický „předobraz“. Text i přes tyto výhrady přináší herecké příležitosti v dobře napsaných postavách. A režisérka Zuzana Burianová je pomohla zdařile oživit.

Aťovo obydlí připomíná domeček ve skořápce, zrcadlový mnohoúhelný objekt se krátce po poetickém prologu vypravěče rozevře a nabídne pohled do útrob neutěšené domácnosti. Tu scénograf Ján Tereba zařídil naturalisticky a se smyslem pro detaily. Omšelý nábytek pořízený předešlou generací korunuje velkorysá postel dědy (Jaroslav Satoranský), která, jak se zdá, bude i místem jeho posledních dnů. Jeho vzdechy z pod peřiny přerušují náhlá vytržení – vzpomínky na Aťovo dětství a také na jeho bratra, kterého mu dává stále za příklad, čímž jej notně traumatizuje. Naturalisticky jsou vedeny i další figury – Aťova strhaná žena Maruš (Vendula Křížová), syn Robert (Denny Ratajský) a především samotný Aťa, kterého „minimalisticky“ ztvárnil Luboš Veselý.

Je chvályhodné, že vinohradská dramaturgie dává příležitost mladým domácím autorům, jejichž nedostatek na jevištích je Achillovou patou českého divadla.

Napište řediteli 2015

19. 01. 2016 / Věra Golíková

Dobrý večer pane řediteli, chtěla bych Vám poděkovat za nádherný umělecký zážitek, který jsem měla včera při shlédnutí Loupežníka, Představení mělo úžasný spád a výkony herců, hlavně paní Maciuchové a mladičké Sabiny Rojkové, byly ozdobou celého představení. Zároveň bych Vám chtěla poděkovat za to, že zařazujete i dopolední představení, abychom se do divadla dostali i my „přespolní“. Já jsem přijela na představení z Ostravy, vstupenku jsem si předem rezervovala a za tuto možnost také děkuji. Využila jsem už několikrát i návštěvy generální zkoušky, která bývá také dopoledne. Chtěla bych Vám osobně popřát hodně zdraví a tvůrčího elánu, abychom se my, diváci, měli stále na co těšit. A divadlu co nejvíce krásných představení! Zdraví a na další divadelní zážitek se těší Věra Golíková z Ostravy

23. 12. 2015 / Hanka a Dana Dvořákovy

Vážený pane řediteli, nedalo nám to, ale musíme též společně reagovat na nové nastudování hry Romeo a Julie, které jsme viděly v rámci Klubu, minulý týden v pátek 18.12. I když hru známe a několikrát jsme ji viděly v jiných divadlech a na představení jsme jely obě dvě unavené a vyčerpané. Dokonce jsme říkaly doma, že se nám nikam nechce. Ale opět nás naše milované divadlo hezky a mile překvapilo. Představení je tak skvěle sehrané a zrežirované, že nás naopak probudilo k životu! A výkony nových posil hereckého ansáblu, jsou více než excelentní. Tím nechceme upozadit výkony ostatních herců v čele např. Terezy Bebarové v roli chůvy (kodábu :-). Jsme velice rády, že hned v lednu v rámci předplatného můžeme tuto skvělou adaptaci vidět znovu. Půjďme si ji s chutí znovu užít.

Protože vedení divadla jsme měly možnost popřát k nadcházejícím svátkům osobně na setkání Klubu. Chtěly bychom alespoň takto popřát krásné a klidné svátky a hodně zdraví v novém roce všem hercům, uvaděčkám, šatnářům a všem „neviditelným profesím za oponou“.

Již teď se těšíme na další premiéry v novém roce v našem milovaném divadle, kam se velice rády vracíme již řadu let.

Hanka a Dana Dvořákovy

04. 11. 2015 / Lenka Pokorná

Vážený pane řediteli, navštívila jsem generálku Caliguly a představení pro mne bylo nezapomenutelným zážitkem. Výkon pana Ondřeje Brouška - před tím je třeba ve všech ohledech jen smeknout. Tento herec, kterého jsem měla možnost sledovat už z dob jeho působení na Fidlovačce, asi i díky příležitostem, které mu Vaše divadlo dává, neuvěřitelně herecky roste. Musím ale pochválit celý ansámb. A režie pana Čičváka, po Amadeovi, je opravdu vynikající a tak představení působí strhujícím dojmem.

V pondělí jdu na Studiovou scénu na hru Nikdy a moc se těším.

Vaše věrná divačka
Lenka Pokorná

19. 10. 2015 / Petr Kubát

Dobrý den pane Řediteli, v pátek jsme byli s manželkou na představení „Nevzdávej to“. Byl to pro nás úchvatný divácký zážitek, krásné představení, výborná režie a vynikající herecké výkony. Zvláště se mi líbilo podání a výkony jednotlivých herců, každý měl prostor zazářit a každý ho, podle mě, beze zbytku využil. Chtěl bych také vyzdvihnout celkový dojem ze souboru, všichni „jeli“ společně za celé představení a za celý „tým“. To bylo cítit. A ještě jednou chválím vynikající režii. Jestli je to možné, prosím zpro-

středkujte tento dojem hercům a režisérovi. Více takových her! Jako divák už se teď těším. Hezký den. Petr Kubát.

09. 10. 2015 | Zuzana Máchová

Vážený pane řediteli, jménem České asociace sester si dovoluji poděkovat za skvělé představení Zkrocení zlé ženy, které jste pro nás uvedli v úterý 22.9.2015. Pro nás zdravotníky to byla forma poděkování za celoroční náročnou práci. Herci byli vynikající, výborně jsme se bavili a celý večer jsme si báječně užili. Vřelě díky celému souboru divadla i Vám.

Anna Chrzová, Zuzana Máchová - sekce managementu ČAS

30. 09. 2015 | Jan Jaroš

Vážený pane řediteli, jsme s manželkou poměrně častými návštěvníky Vašeho divadla. Včera 29.9.2015 jsme navštívili představení Rod Glembayů. Chtěli bych poděkovat celému divadlu pod Vaším vedením za výborný divadelní zážitek. Zejména bychom chtěli ocenit, vedle výborných výkonů paní Dagmar Havlové a Vás, dominantní a skvělý herecký výkon pana Ondřeje Brouska. Trochu nám bylo líto, že jsme nemohli vyjádřit potleskem ve stoje naše uznání i panu režisérovi Martinu Hubovi, který se představení zúčastnil jako divák. Rádi to proto činíme alespoň touto cestou.

PS: Blahopřejeme Vám a celému týmu divadla k získání prestižní ceny Superbrands za rok 2015. manž. Jarošovi, Česká Lípa

15. 09. 2015 | M. Flekalová

Dobrý den, pane řediteli, jsem stálou divačkou VD a zatím jsem viděla všechny uváděné hry. Některé mě zcela nadchly, jiné méně, ale celkově jsem si vždy na té hře něco zajím. našla. Včera jsem shlédla hru Nevzdávej to a byl to dosud nejhorší kus v divadle. Nástup pana Vydry stále ještě sliboval něco zajím., pak přišla

krásná paní Kateřina, stále jsme čekali co bude dále, ale bohužel nebylo celkem nic, jen dl. rozprava proč dcera bere drogy a paní ministryni způsobuje potíže. Politiky, drog. závislostí, vč. běženců jsou plně sděl. prostředky a člověk by se rád v divadle odreagoval. Nicméně jsme vydrželi v naději, že po přestávce to bude lepší, ale byl to pravý opak. Odešla jsem před koncem, syn vydržel a pravil, horší byl už jen Aug. chlív, ještě za předchozího vedení. Jestliže diváky nenadhla Láska na Krymu, já říkám, že to bylo 100 x lepší, aleposn tam byla zajím.scéna a krásné kostýmy a děj se někam odvíjel a mělo to větší spád. Tak snad jindy, tedy doufám, nerada bych to vzdala.

S pozdravem M. Flekalová

15. 06. 2015 | Helena Košteynová

Vážený pane řediteli, dovoluji abych vás toto cestou oslovila. Mám na vás prosbu, zda byste mým jménem mohl poděkovat paní Šulistové, za její ochotu a vstřícnost při objednávce vstupenek do vašeho divadla. Jsem dlouholetá ochotnice a rozená Pražáčka, ale již třicet pět let žiji v Josefově Dole u Jablonce nad Nisou, ale ve vašem divadle jsem ještě nikdy nebyla. Jelikož máme s manželem 39 výročí svatby, tak jsme se rozhodli že se konečně vypravíme k vám do divadla. Paní Šulistová se o mě velice dobře postarala, poradila. Jsem jí za to moc vděčná protože jsem to vše vyřizovala telefonicky. Vstupenky dnes dorazili a už se moc těším na 23.9.2015 k vám do divadla. Ještě jednou se omlouvám, že vás obtěžuji s pozdravem Helena Košteynová.

10. 06. 2015 | František Svoboda

Vážený pane řediteli, včera jsem byl ve Vašem divadle na představení Láska na Krymu od Slavomíra Mrožka. Velmi příjemně jsem kvitoval, i přesné herecké obsazení s velmi, velmi dobrými hereckými výkony. Zvláště Ivan Řezáč byl vynikající. Troufnu si říci, že Váš herecký ansámbl je kompaktní a na slušné umělecké úrovni a v současné době určitě lepší, než soubor činohry Národního divadla v Praze. Co se

týče Mrožkovy hry je to Mrožek a není to šálek mého čaje. S herci Vašeho divadla jsem ale Mrožka vzal na milost a byl to pro mně moc hezky strávený večer. Můj kompliment. František Svoboda

27. 05. 2015 | Daniela Bartoňová

Vážený pane řediteli, ráda opět vzdávám hold divadlu pod Vaším vedením! V pondělí 25. 5. jsem zhlédla další skvělou inscenaci, kterou se divadlo může pochlubit díky Vašemu vedení a režii uměleckého ředitele pana Deáka - představení Zkrocení zlé ženy. Úžasné kostýmy, báječná muzika a fantastické výkony herců - zejména mužského ansámblu! Myslím, že se divadlu povedla inscenace, která nemá široko daleko obdoby. Shakespeare současný, jiskrný a moudrý, aniž by bylo nutné jej „oblékat“ (doslova!) vizuálně do moderní podoby - naopak! Tak, jak je ztvárněna inscenace klasického repertoáru na Vinohradech, nesmírně vyniká nadčasovost vlastního tématu díla. Prostě moc a moc děkuji, bylo to vše perfektní!!!

Srdečně zdravím, Daniela

25. 05. 2015 | Dagmar Pecháčková

Dobrý večer vážený pane řediteli.

Je to pár minut, co jsem se vrátila z Vašeho představení Vstupte! z Litvínovské Citadely. Byl to nesku-tečný zážitek, ostatně jako vždy, když se za Vámi rozjedeme do Vašeho divadla na Vinohradech. Rod Glembayů byl taktéž dokonalý, stejně tak Soudce v nesnázích s panem Preissem.

Jen k dnešnímu představení bych chtěla přidat ještě to, že jsem od Vás a pana Preisse na konci představení dostala květiny, což mě naprosto dojalo. Bylo to nečekané, ale pro mne výjimečné.

Přeji vám všem hodně dalších úspěchů na prknech divadla, a budu se těšit na další představení.

S pozdravem Dáša Pecháčková.

18. 05. 2015 | Libor Zeman

Vážený, viděli jsme ve vašem divadle páteční premiéru Nevzdávej to!

Je to velice zajímavá hra, plná dialogů, které nás vtáhly do děje, dokonce jsme to se ženou probírali ještě doma :) Režisér Deák měl šťastnou ruku také při obsazování Václav Vydra opravdu nezklamal, absolutně přesvědčivá Zuzana Vejvodová, atraktivní paní Brožová a také ta mladá dívenka, prostě skvěle zahrané.

Moc děkujeme a přejeme vašemu divadlu jenom úspěchy s pozdravem Zemanovi

29. 04. 2015 | Jaroslav Suchánek

Milý pane řediteli, nikdy jsem ještě do žádného divadla a žádnému řediteli nepsal, ale tentokrát nedokáži odolat. Přiznám se, že jsem nebyl častým divákem Vašeho divadla, v minulosti jsem byl možná na dvou či třech představeních v Divadle na Vinohradech (od roku 1980). Před časem mne však má dlouholetá kamarádka pozvala na představení Rod Glembayů. Bylo to ještě v loňském roce. Od té doby jsem toto představení navštívil ještě 2x, naposledy toto pondělí. A důvod? Nečekal jsem, že to bude tak strhující, úžasná, vtipná a zároveň dojemná hra. Tím, že jsem představení měl možnost vidět již 3x (a jistě se chystám na toto představení znovu), tak mohu zodpovědně říct, že každé představení se hra a herecké výkony zdokonalují - i když při první návštěvě jsem si již neuměl představit, že by to mohlo být lepší, tak v pondělí jsem byl opět překvapen, jak se zase tato hra posunula kupředu, jak úžasně zraje, a jak jste ji vypilovali k dokonalosti. A co mne tak na tomto představení zaujalo především? Jsou to hlavně herecké výkony: Dagmar Havlová - jedním slovem skvělá a jedinečná, stejně jako Vy, pan Brousek, ale i další. Rod Glembayů byl pro mne motivací navštívit i další Vaše představení (zatím Amadeus, Soudce v nesnázích a chystám se na další) a taktéž to byla skvělá představení - Rod Glembayů však zůstává pro mne zatím na prvním místě. Děkuji tedy mé kamarádce, že mne k Vám do divadla zavedla, děkuji Vám za skvělou práci,

kteřou odvádíte a děkuji Vaším úžasným hereckým kolegům bez kterých by jistě nebylo možné dosahovat takových skvělých výsledků.

Přeji ať se nadále daří Vám i celému Divadlu na Vinohradech.

Váš nový věrný divák

Jaroslav Suchánek

19. 04. 2015 | Ing. Kristýna Šťastná

Milý pane Töpfere,

v pátek se mi konečně podařilo shlédnout Jindřicha IV. Musím říct, že je to zajímavé představení a taky hodně na zamyšlení.

Kdo je vlastně v životě blázen a kdo nosí masku, kterou si sám nasadil nebo mu ji společnost přidělila? Jak je to vlastně s identitou člověka a každého z nás? Kdo může rozhodnout o tom, co je pro druhého nejlepší a podle čeho vlastně chcete měřit bláznovství „šťěstí“ druhého? No, není to jednoduché...

V každém případě musím říct, že herci byli výborní. Obzvláště pan Dvořák, Brousek a paní Elsnerová. A ten závěrečný dlouhý potlesk ve stoje si právem zasloužili všichni účinkující. Určitě se zajdu na toto představení ještě jednou podívat, opravdu to stojí za to. Děkuji za další pěkný večer u Vás v divadle. Krista

P.S. Pořád dokážete překvapit a posouvat pomyslnou laťku o něco výše. Těším se na další představení :-)

14. 04. 2015 | Hana Jirkalová

Vážený pane řediteli,

v pondělí jsem navštívila inscenaci Lásky na Krymu. Zásadně si předem nečtu recenze či ohlasy, abych se náhodou nenechala ovlivnit, neboť každému se líbí něco jiného. Jen jsem si přečetla avízo, které uvádíte u hry a tudíž jsem očekávala „něco čechovovské...“. Je mou chybou, že jsem polského autora hry neznala. Do divadel chodím ráda a často, vždy plná očekávání.

Inszenace má vynikající herecké výkony, však si za to herci zasloužili několikrát potlesk. Má pěknou výpravu scény i kostýmů. První část skutečně probíhala podle mého naivního očekávání

a byla jsem překvapená, kolik nespokojených lidí odcházelo z divadla během přestávky. Asi už možná věděli, co je očekává v druhé půlce hry, kdy se na jevišti odehrávala smršť podivných nápadů a scén. Z mého pohledu to zcela degradovalo první část hry. Až nyní jsem si přečetla hodnocení od paní Šustrové a pana Vedrala. Myslím si, že jsem zřejmě byla na jiném představení. Začátek 20. století byl složitý v celém světě, v Rusku, Ukrajině, Bělorusku... zvláště. Hrůzy války a zvěrstva na obyčejných slušných lidech byly na denním pořádku, přesto si myslím, že je Vaše inscenace neukazuje srozumitelně. Odcházela jsem z divadla rozpačitě a u šatny jsem nechtěně slyšela hodně negativních názorů na hru. Myslím, že je to škoda velké práce všech účinkujících, že zřejmě nebyly všechny myšlenky hry správně pochopeny. Nevím...

Každopádně ne jen do Vašeho divadla budu dál ráda chodit a např. Vaše inscenace Hašler by měla být povinná pro všechny starší školáky, protože vydá minimálně za 10 vyučovacíh hodin dějepisu. Je skvělá a mrazí při ní v zádech, jak je pravdivá. Přeji Vám i celému souboru hodně zdraví a srdečně Vás zdravím.

Hana Jirkalová

21. 03. 2015 | Hana Spilková

Vážený pane řediteli,

ač nejsme z Prahy, prosincová návštěva představení Amadeus nás tak nadchla, že jsme se se synem stali „klubisty“. Jsme naprosto nadšeni. Za týden oslavím docela významné jubileum a tak jsem si nadělila - teď už to mohu říct - opravdu skvělý dárek. Představení „Vstupte!“ Šli jsme na pány herce, tedy Vás a pana Preisse, a výsledek ještě předčil očekávání. Moc Vám děkuji za nádherný zážitek. Protože jsme Vás měli takřka na dosah - seděli jsme hezky v první řadě - tak jsme byli i poprskáni pro štěstí. :) Při hře jsme se od srdce zasmáli, ale byly zde i chvíle smutné. Dovedete s panem Preissem chytout za srdce. Pro mě jste momentálně nejlepší čeští herci. Děkuji a už přemýšlím na co vyrazíme do Prahy příště. Přeji Vám oběma hodně zdraví a energie, ať nás diváky ještě dlouhá léta uchvacuje Vaše herectví. S úctou Hana Spilková

20. 03. 2015 | Rozárka Valenová

Vážený pane řediteli, jsem strašně ráda, že jste se stal ředitelem mého milovaného divadla a pozvedl jeho úroveň o několik stupňů.. Po včerejším neuvěřitelném zážitku z představení Amadeus si myslím, že ten desetiminutový potlesk obecnost ve stoje patří nejenom pánům Dovřákovi a Brouskovi, ale také Vám. Moc děkuji za to, čím se opět „Vinohrad“ díky Vám staly a doufám, že tu v ředitelské židli vydržíte dlouho. Přeji ještě hodně tvůrčích úspěchů. Rozárka Valenová, Praha

04.03.2015 | Monika Rendlová

Vážený pane řediteli, původně jsem Vám chtěla napsat „jakej pěkněj spektakl je ten Váš Loupežník“, ale vše už zde bylo řečeno, tak jen velkou poklonu paní Maciuchové a panu Satoranskému, když se pan S. vyšvihl na zídku, chtělo se mi zvolat BRAVO, ale není to v zemi české zvykem, tak jsem jen potichu smekla a velkou poklonu posílám Vaším prostřednictvím i panu Brouskovi, moc se mi líbil, synovi se samozřejmě nejvíc líbila Mimi :-). Nevím, zda to bylo záměrem, ale ač mám do důchodu ještě dost let, tak mne pohyblivé obrázky s panem Čapkem na konci dojaly. No zkrátka a dobře, opět jsme u Vás strávili pěkný večer. Všechna zde chválená představení jsme viděli a všechna mohu jen doporučit, mladý pan Brousek je skvostný ve všech, i když v Amadeovi jsme o něj měli chvíli strach, ale zase jsme museli obdivovat důmyslnou scénu. A závěrem moc pozdravujte pana Vlacha, teprve nedávno jsme viděli Hodinového hoteliéra, pan Vlach s panem Satoranským ... famózní dvojice. Těšíme se v pátek na novou premiéru a nový zážitek. S uctivým pozdravením Vaše věrná divačka, Monika Rendlová (a syn)

27. 02. 2015 | Míla Hrubá

Vážený pane Töpfere,

po roce jsme se opět s kolegy vypravili do divadla Na Vinohradech. Při vstupu do divadla nás opět uchvátila ta nádherná atmosféra divadla. Strávily jsme zde několik hodin příjemného posezení, ale i zábavy. Hra Bytná na zabití, kterou jsme si vybrali, byla naprosto úžasná a herecké výkony všech protagonistů byly jedinečné. Hlavně pak

představitelka bytné paní Švormová a pan F. Blažek, jejichž výkony byly obdivuhodné. Ráda bych touto cestou poděkovala všem hercům, kteří dokázali vytvořit nádhernou, uvolňující atmosféru. Moc mě mrzí, že díky vzdálenosti a pracovnímu vytížení nemáme možnost návštěvy Vašeho divadla častěji, ale i přesto je vidět, že divadlo pod Vaším vedením skutečně vzkvétá a za to Vám patří dík. Již dnes víme určitě, že jak jen to bude možné přijedeme opět, abychom shlédli další z titulů Vašeho repertoáru. Ještě jednou Vám všem moc děkuji a přeji hodně úspěchů ve Vaší práci.

Vaše divačka Míla

17. 02. 2015 | Helena Hradecká

Vážený pane řediteli !

Opravdu MOC Vám děkuji za Vaši odpověď na můj názor na Lásku na Krymu z 19.12.2014. Velice si toho vážím a obdivuji Vás, že stiháte odpovídat na všechny dopisy diváků ze schránky „Napište řediteli“. Máte pravdu ! Měla jsem si o autorovi a zejm. o Lásce na Krymu něco přečíst předem a být připravená. Moje chyba. Leninské období jsme tedy měly zřejmě „vydržet“ a dozvěděly bychom se další zajímavé věci. Vlastně to teď ve mně vzbuzuje chuť se na toto představení jít, už patřičně připravená, podívat ještě jednou; snad tedy časem.

Tentokrát bych naopak chtěla vyjádřit nadšení z AMADEA ! Výkony všech herců úžasné ! Vedle Sallieriho p. Dvořáka bych vyzdvihla Amadea O. Brouska, a to zejm. pro jeho obdivuhodný hudební výkon. (Proboha, jak se jen mohl udržet na židli u klavíru na té postupně se zvedající až kolmé stěně ? Prozradíte mi, co je v tom za „figl“ ? Jeho jste přece přišroubovat nemohli ! :-). Obdivuhodný byl též v podstatě profesionální pěvecký výkon p. Bambase. A ta výprava, ta scéna, ty režijní nápady ! Toto představení rozhodně všem svým přátelům a známým doporučovat budu a nepochybuji, že za nějaký čas se na ně půjdu podívat ještě jednou. S upřímným pozdravem ing. Helena Hradecká

09. 02. 2015 | Petr Burda

Vážený pane řediteli,
posledních 15 let jsem pravidelným divákem pražských divadel a viděl stovky představení. Divadlo na Vinohradech patří k mým nemilejším scénám a viděl jsem většinu vašich her. Ale až nyní musím reagovat na hru Lásky na Krymu, která mě naprosto uchvátila. Nejdříve jsem viděl první reprízu 20.12. a věděl, že tohle představení musím vidět i podruhé. Stalo se tak 7.2. a užil jsem si to ještě mnohem více, než poprvé. Nejspíš budu trochu cynik, protože tentokrát jsem se musel smát celé představení a na konci už podruhé tleskal ve stoje. A to se považuji za velmi náročného a kritického diváka, ale k tomuto představení nemám žádnou výtku, nic mi tam nechybí, nic nepřebývá. Hezká scéna, krásné kostýmy, výborní herci, citlivá režie a celé to podtrhuje fantastická hudba. (o kvalitách autora psát netřeba) Jediné co mě dost mrzí, je nepochopení mnoha diváků a hlavně nedocení kvality této hry. Stále jí mám v hlavě, přemýšlím a hledám správná slova. Krutá, zlá, citlivá, vtipná, mrazivá, dekadentní, jiná.)) A co mě okouzlo asi nejvíce, tak to že Ruský lid lze naprosto geniálně vyjádřit jen třemi slovy... BOLÍ, ALE ŽIJEME! Pane Töpfere, poděkujte prosím za mě celému souboru, za emoce, které mi předali. A netrapte se, že divák může být někdy nevděčný a nedocení kvalitu. Přeji Vám všechno dobré a věřím, že Lásky na Krymu si svého diváka najde! Já rád přijdu i potřetí.
S pozdravem Petr Burda

05. 02. 2015 | Hana Váňová

Dobrý den, pane řediteli!
Také já chci moc poděkovat za včerejší Podvečer s historií. Hlavně Haně Rubišarové za organizaci a Zuzaně Paulusové za úžasnou realizaci. Díky ní jsem se dozvěděla mnoho zajímavého o čtvrti, ve které léta bydlím, pracuji a kde stojí moje nejoblíbenější, a mnou nejnavštěvovanější divadlo :-)
O mnoha dalších zajímavostech ani nemluvě!
Každá akce pro Klub je úžasná, nikdy jsem nebyla zklamaná, naopak.

Zmínil jste tady setkání Klubu po první repríze Loupežníka. Nezkusil byste na něj pozvat paní Hanu Maciuchovou? Myslím, že nejen já, ale i mnoho dalších, by jí rádi vyjádřili radost nad jejím návratem do DnV.

Moc zdravím a přeji úspěch Loupežníkovi :-)
Hanka

28. 01. 2015 | Jaroslava Kyslíková

Dobrý den pane řediteli,
jen bych ráda reagovala na předchodí dopis paní Jindrové o „omladině“ na představení Hašler . Synovi je 17,5 roku, na představení byli s klubem mladých diváků (já jsem tam byla také) a mohu říci, že se, alespoň synovi a jeho kamarádovi, představení moc líbilo, a syn ho označil za jedno z nejlepších divadelních představení za poslední 2 roky. Možná jde o to, jaký typ „mládeže“ na představení přijde, v čem byli vychováni. A jen chci podotknout, že syn a jeho kamarád jsou běžní mladí lidé, kteří také dokážou večer „propařit“ na počítači, a jsou studenty oboru, který má k umění opravdu daleko - informační technologie /počítače, programování/. Takže za mě - díky za toto skvělé představení i za všechna další, brzy budeme členy Klubu, takže se moc těšíme na osobní setkání s vámi.

S pozdravem
Jarka Kyslíková

Divadlo uskutečnilo v rámci lektorské činnosti s publikem (Theaterpaedagogik) tyto speciální akce:

- › Přednášku prof. M. Sugiery z Jagellonské university v Krakově na téma Slawomir Mrożek – dramatik (v souvislosti s uváděním hry S. Mrożka Lásky na Krymu). Ve spolupráci s Polským institutem v Praze.
- › Večer poezie Fráni Šrámka Ostrý čpavek divadla (v souvislosti s uvedením hry Plačící satyr).
- › Přednášky o působení režiséra Jiřího Frejky v DnV. Ve spolupráci s DAMU a Scénologickou společností.
- › Přednášky o působení režiséra Františka Zavřela v DnV. Ve spolupráci s DAMU a Scénologickou společností.
- › Cyklus přednášek o historii DnV a prohlídek zákulisí pro členy Klubu DnV.
- › Projekci dokumentu Divadlo na Vinohradech v listopadu 1989.
- › Večery bez líčidel.

- › DnV poskytlo své prostory a služby Festivalu divadla německého jazyka.
- › V roce 2015 pokračovalo pravidelné hostování Národního divadla moravsko slezského a Městského divadla Zlín na scénách DnV.
- › Pokračovala pravidelná spolupráce s hostujícími režiséry R. Lipusem, N. Deákovou a M. Čičvákem.

Úvod

Výsledkem hospodaření Divadla na Vinohradech v roce 2015 je ztráta ve výši 2.137,44 Kč.

Z toho je zisk z doplňkové činnosti 1.172,7 tis. Kč a ztráta z hlavní činnosti činí 1.175 tis. Kč.

Hospodářský výsledek roku 2015 ovlivnilo několik faktorů. Prvním z nich je to, že v souvislosti s koncepcí uměleckého směřování divadla (popisáno v bodě 1 rozboru) jsme v roce 2015 uskutečnili o 2 premiéry více než v roce 2014. Dalším významným faktorem našeho hospodaření jsou významně zvýšené náklady na opravy v souvislosti s havarijním stavem jevištního zařízení. I když je náš celkový hospodářský výsledek v malé ztrátě, považujeme vývoj našeho hospodaření za pozitivní, protože se nám daří i přes snížení neinvestičního příspěvku oproti minulým letům držet hospodaření v rovnováze a zároveň pokračovat v plnění uměleckého směřování divadla dle vytýčené strategie.

Potvrzuje se tím příznivý vývoj Divadla na Vinohradech v kontextu s novou fungováním divadla, kterou nastolilo nové vedení divadla.

Následující tabulka zachycuje vývoj neinvestičního příspěvku Divadla na Vinohradech v letech 2010.–2015.

rok	neinvestiční příspěvek
2010	69 762,00
2011	68 962,00
2012	69 962,00
2013	63 988,00
2014	67 241,50
2015	65 945,20

Výše a vývoj neinvestičního příspěvku v roce 2015:

1. Schválený rozpočet: 65.712 tis. Kč
2. RHMP č.2955 z 1. 12. 2015
+ 233,2 tis. Kč zvýšení platových tarifů

**Neinvestiční příspěvek 2015 celkem:
65.945,2 tis. Kč**

Hlavní činnost

Hospodářským výsledkem hlavní činnosti je ztráta ve výši 1.174,8 tis. Kč. Plánované výnosy jsme splnili na 102,22 %, z toho vstupné na vlastní scéně na 101,49 %, vstupné ze zájezdů na 198,5 % a ostatní výnosy na 101,71 %.

Plánované náklady se nám podařilo splnit na 102,46 % plánované výše, i přes to, že jsme vyrobili o 2 inscenace více než v roce 2014. Podařilo se nám stabilizovat běžné provozní náklady a díky tomu máme podstatně lepší hospodářský výsledek oproti roku 2013, kdy jsme vyprodukovali rovněž 9 nových inscenací.

K příznivému hospodářskému výsledku přispělo i to, že se snažíme optimalizovat počet pracovních míst v DnV a podařilo se nám snížit osobní náklady organizace při zvýšení produktivity práce.

Výnosy

Jak uvádíme výše, plánované výnosy jsme splnili přesně na 102,22 %. V následující tabulce jsou zaznamenány tržby v položce ostatní výnosy v tabulce č. 1 rozboru hospodaření.

účet	druh výnosu	částka (tis. Kč)
602.0322	Členské příspěvky Klubu diváků	33
602.0326	Půjčovné – kukátka	16
604.0310	Prodej programů	675
648.0413	Převod z IF na opravy	1 646
648.0414	Použití účelového daru z RF	10
649.0383	Neuplatněné kupony a permanentky	402
649.0380	Ostatní výnosy	11
Celkem		2 793

Náklady

Položka nákladů celkem v hlavní činnosti byla splněna na 102,46 %. Plánovanou výši jsme překročili v následujících nákladových položkách:

- › opravy a udržování (116 %) – i když jsme v rozpočtu počítali s náklady na opravy jevištního zařízení, vlivem mnoha poruch a oprav se náklady na opravy a údržbu zvýšily a naopak jsme nemohli uskutečnit některé plánované opravy a údržbové práce v budově divadla
- › honoráře externích umělců (112 %) – tato položka souvisí s větším počtem realizovaných premiér v roce 2015
- › tantiémy (105,69 %) – opět souvisí se zvýšením počtu premiér
- › propagace (149 %) – zvýšením počtu realizovaných premiér narostly i náklady na propagaci (počet reklamních kampaní)
- › drobný dlouhodobý majetek (102 %) – opět souvisí s výrobou většího počtu dekorací a kostýmů na premiérovane inscenace

Zde je nutné podotknout, že náklady odpovídají našim tržbám a neinvestičnímu příspěvku, ale je to na úkor technického vybavení divadla a stavu budovy divadla. Nejvíce nás v této chvíli trápí havarijní stav jevištních zařízení (jevištní stoly), bez kterého bychom museli provoz divadla drasticky omezit. V roce 2015 jsme v prvním pololetí bojovali s havarijním stavem výtahu kulis na jeviště. Havarijní stav vyústil v radikální řešení – pořízení nového hydraulického výtahu kulis. Technické problémy v druhé půli roku opět narůstaly v souvislosti s poruchami jevištních stolů. Jen náhodou i zvýšeným úsilím všech zainteresovaných stran se nám podařilo vyrovnat se s technickými problémy tak, abychom nemuseli rušit plánovaná představení. Mnohdy to bylo za cenu technických improvizací při stavbě kulis a pomocí úprav kulis tak, abychom obešli použití porouchaného komponentu jevištní techniky.

Již několik let odkládáme realizaci plánu výměny počítačového vybavení divadla, někteří zaměstnanci se potýkají s tím, že na jejich stávajících

PC jsou jen za cenu velkých komplikací schopni zvládnout svoje pracovní úkoly. To se týká zejména obchodního oddělení, pokladen divadla a některých pracovníků oddělení PR a ekonomického úseku. Další nutnou investicí, kterou musíme v dohledné době uskutečnit, je modernizace počítačové sítě v budově divadla.

Účelové prostředky

V roce 2015 jsme neobdrželi od MHMP žádné účelové prostředky k vyúčtování.

Osobní náklady

Limit prostředků na platy jsme nedočerpali, tento ukazatel jsme splnili na 98,77%. Limit počtu pracovníků rovněž nebyl překročen.

Odpisy

Schválený příspěvek na odpisy ve výši 4.087 tis. Kč jsme nedočerpali o 19 tis. Kč, tj. plnění na 99,54 %.

Doplňková činnost

V doplňkové činnosti jsme dosáhli zisku ve výši 1.173 tis. Kč. Oproti plánu jsme splnili plánované výnosy na 121%.

Plánované náklady jsme překročili o 32,46 %. Je to dáno tím, že jsme po následné veřejnoprávní kontrole provedené v roce 2015 v DnV v roce 2015, aktualizovali směrnici k účtování doplňkové činnosti a zaúčtovali do nákladů některé položky, které v předchozí směrnici chyběly a tím byla doplňková činnost podceněna v oblasti nákladových položek.

Výnosy z doplňkové činnosti tvoří především příjmy z pronájmu sálu a ostatních prostor, jak uvádíme v tabulce č. 4 rozboru hospodaření. Ostatní příjmy jsou vyčísleny v následující tabulce:

účet	druh výnosu	částka (tis. Kč)
602.0002	tržba za reklamu	1 032
603.0011	tržby pronájem DHM	254
602.0004	služby pro nájemce	472
602.0012	půjčovné za předměty div. výprav	67
602.0013	půjčovné za kukátka	27
604.0090	tržba z prodeje zboží	44
649.0002	tržba z likvidace majetku	6
Celkem		1 902

Kapitálové výdaje

Investiční transfer, který jsme obdrželi v roce 2015 ve výši 8.000 tis. Kč, byl určen na dvě následující akce:

- > Akce č. 42589 – Pořízení výtahu pro dopravu kulís v budově divadla: 5.500 tis. Kč
- > Akce č. 42003 – Obnova fasád budov a úprava dvora v areálu dílen: 2.500 tis. Kč

Obě akce byly realizovány, viz tab. 3 rozboru hospodaření.

Sponzoři divadla

V roce 2015 neobdrželo Divadlo na Vinohradech žádné sponzorské dary

V Praze dne 7.2. 2015 Tomáš Töpfer
ředitel Divadla na Vinohradech

Hlavní činnost	v tis. Kč				
	Schv. rozp. 2015	Uprav. rozp. k 31. 12. 2015	Skutečnost k 31. 12. 2015	% plnění k UR	Skutečnost k 31. 12. 2014

VÝNOSY celkem (mimo účet 672)	33 000,0	34 646,0	35 416,0	102,22	32 654,0
z toho: ze vstupného na vl. scéně	31 200,0	31 200,0	31 664,0	101,49	30 843,0
ze spolupořadatelství	300,0	300,0	165,0	55,00	220,0
ze zájezdů	400,0	400,0	794,0	198,50	560,0
ostatní výnosy	1 100,0	2 746,0	2 793,0	101,71	1 031,0

NÁKLADY celkem	99 837,0	100 070,0	102 536,0	102,46	99 950,0
z toho vybrané položky					
Spotřebované nákupy – z toho:	7 000,0	6 596,0	6 492,0	98,42	7 190,0
spotřeba materiálu (501)	3 200,0	4 820,0	4 926,0	102,20	3 909,0
spotřeba energie (502)	3 500,0	2 981,0	2 981,0	100,00	3 661,0
Služby – z toho:	22 000,0	20 924,0	24 201,0	115,66	23 250,0
opravy a udržování (511)	3 000,0	3 200,0	3 714,0	116,06	3 343,0
cestovné (512)	50,0	49,0	48,0	97,96	54,0
náklady na reprezentaci (513)	70,0	69,0	69,0	100,00	46,0
nájemné a služby (nebyt.prost.) (518)	450,0	436,0	435,0	99,77	435,0
úklid (518)	190,0	134,0	134,0	100,00	182,0
výkony spojů (518)	1 200,0	810,0	809,0	99,88	1 184,0
honoráře exter. umělců (518)	8 000,0	8 024,0	8 972,0	111,81	8 143,0
tantiémy (518)	4 000,0	3 600,0	3 805,0	105,69	3 847,0

NÁKLADY celkem	99 837,0	100 070,0	102 536,0	102,46	99 950,0
propagace (518)	2 300,0	1 400,0	2 086,0	149,00	2 389,0
Osobní náklady – z toho:	63 445,0	65 677,0	64 870,0	98,77	61 650,0
mzdové náklady (521 030 ×)	45 884,5	46 058,5	45 258,0	98,26	43 327,0
ostatní osobní náklady (521 031 ×)	1 500,0	1 935,0	1 935,0	100,00	1 650,0
zákonné soc. pojištění (524)	15 601,0	15 838,0	15 837,0	99,99	15 135,0
zák. soc. náklady – FKSP(527 030 ×)	459,0	459,0	454,0	98,91	434,0
Daně a poplatky (53 ×)	5,0	0,0	0,0	0	4,0
Ostatní náklady – z toho:	800,0	388,0	459,0	118,30	1 074,0
sml. pokuty a úroky z prodlení (541)	0,0	0,0	0,0	0	6,0
jiné pokuty a penále (542)	0,0	0,0	0,0	0	0,0
manka a škody (547)	150,0	0,0	0,0	0	161,0
Odpisy dlouhodobého majetku	4 087,0	4 087,0	4 068,0	99,54	3 646,0
z dotace hl.m.P. – zdroj 416 (551 03××–08××)	4 087,0	4 087,0	4 068,0	99,54	3 646,0
ze stát.dotace a zahraničí (551 09××)	0,0	0,0	0,0	0	0,0
Drobný dlouhod. majetek (558)	2 500,0	2 398,0	2 446,0	102,00	3 136,0
Daň z příjmů (591)	0,0	0,0	0,0	0	0,0

Hlavní činnost					v tis. Kč
	Schv. rozp. 2015	Uprav. rozp. k 31.12.2015	Skutečnost k 31.12.2015	% plnění k UR	Skutečnost k 31.12.2014
NÁKLADY celkem	99 837,0	100 070,0	102 536,0	102,46	99 950,0
Hospodářský výsledek	-66 837,0	-65 424,0	-67 120,0	x	-67 296,0
			*)		
Neinvestiční příspěvek	65 712,0	65 945,0	65 945,2	100	67 241,5
Státní dotace	0,0	0,0	0,0	0	0,0
Ostatní (672)					
Celkový výsledek hospodaření	-1 125,0	521,0	-1 174,8	x	-54,5

Doplňková činnost				v tis. Kč
	Schv. rozp. 2015	Skutečnost k 31.12.2015	% plnění	
NÁKLADY celkem	2 800,0	3 406,0	121,64	
z toho vybrané položky				
Spotřebované nákupy	382,0	506,0	132,46	
z toho: spotřeba materiálu	10,0	175,0	1 750,00	
spotřeba energie	320,0	327,0	102,19	
Služby	50,0	365,0	730,00	
z toho: opravy a udržování	20,0	26,0	130,00	
cestovné	0,0	0,0	0,00	

NÁKLADY celkem	2 800,0	3 406,0	121,64
nájemné a služby (nebyt. prostory)	0,0	0,0	0
úklid	10,0	0,0	0
výkony spojů	5,0	74,0	1480
Osobní náklady – z toho:	405,0	1 166,0	287,90
mzdové náklady (521 003×)	291,0	864,0	296,91
ostatní osobní náklady	0,0	0,0	0,00
zákonné soc. pojištění	109,0	293,0	268,81
zák. soc. náklady - FKSP	4,0	7,0	175,00
Daně a poplatky (53×)	0,0	0,0	0,00
Ostatní náklady – z toho:	2,0	0,0	0
smluvní pokuty a úroky z prodlení	0,0	0,0	0
jiné pokuty a penále	0,0	0,0	0
manka a škody	0,0	0,0	0
Odpisy dlouhodobého majetku	0,0	0,0	0
z toho: z budov a staveb (551)	0,0	0,0	0
zařízení (551)	0,0	0,0	0
Drobný dlouhod. majetek (558)	0,0	40,0	0
Daň z příjmů (591 a 595)	261,0	156,0	59,77
Hospodářský výsledek	1 702,0	1 173,0	68,92

Výkonové ukazatele divadel

ukazatel	měrná	plán 2015		
		hl. scéna	stud. scéna	celkem
Představení na vlastní scéně	počet	251	40	291
z toho: vlastním souborem	počet	243	40	283
spolupřadatelství-hostování	počet	8	0	8
Představení na zájezdech	počet	x	x	8
Pronájem hostujícím souborům	počet	8	1	9
Návštěvníci na vl. scéně celkem:	počet	113 296	1 440	114 736
z toho: vlastními soubory	počet	112 336	1 440	113 776
spolupřadatelství – hostování	počet	960	0	960
Tržby – výnosy z hl. činnosti celkem:	tis. Kč	31 000	200	33 000
z toho: ze vstupného na vlastní scéně	tis. Kč	31 000	200	31 200
ze spolupřadatelství	tis. Kč	x	x	300
ze zájezdů	tis. Kč	x	x	400
ostatní výnosy	tis. Kč	x	x	1 100

skutečnost k 31. 12. 2015			% plnění		
hl. scéna	stud.scéna	celkem	hl. scéna	stud. scéna	celkem
242	53	295	96,41	132,50	101,37
235	53	288	96,71	132,50	101,77
7	0	7	0,00	0,00	87,50
x	x	8	x	x	100,00
8	1	9	100	100	100
113 068	3 027	117 141	99,80	210,21	102,10
113 068	3 027	116 095	100,65	210,21	102,04
1 046	0	1 046	108,96	0,00	108,96
x	x	35 416	x	x	107,32
31 140	524	31 664	100,45	262,00	101,49
x	x	165	x	x	55,00
x	x	794	x	x	198,50
x	x	2 793	x	x	253,91

ukazatel	měrná	plán 2015		
		hl. scéna	stud. scéna	celkem
Tržby – výnosy z doplň. činnosti celkem:	tis. Kč	x	x	2800
z toho:				
za pronájmy divadelního sálu	tis. Kč	x	x	1620
za pronájmy ostatních prostor	tis. Kč	x	x	380
ostatní	tis. Kč	x	x	800
Doplatek hl. m. Prahy na 1 představení na vl. scéně	Kč	x	x	233 850
Doplatek hl. m. Prahy na 1 návštěvníka na vl. scéně	Kč	x	x	562
Nabídnutá místa, kapacita divadla	počet	151 615	2 400	154 015
Návštěvnost na vl. scéně	%	78	80	78
Tržebnost na vl. scéně	%	76	79	77
Průměrná cena vstupenky	Kč	270	160	215
Počet premiér	počet	7	1	8

skutečnost k 31. 12. 2015			% plnění		
hl. scéna	stud.scéna	celkem	hl. scéna	stud. scéna	celkem
x	x	3 406	x	x	121,64
x	x	1230	x	x	75,93
x	x	273	x	x	71,84
x	x	1903	x	x	237,88
x	x	223 543	x	x	95,59
x	x	563	x	x	100,18
144 493	3 180	147 673	95,30	132,50	95,88
78,25	95,19	78,62	100,32	118,99	100,79
76,40	90,57	76,60	100,53	114,65	99,48
275,41	173,1	224,25	102,00	108,19	104,30
7	2	9	100,00	200,00	112,50

Premiéry 2015

č.	Datum	Hra	Poznámka
1	6. 2. 2015	Loupežník	
2	6. 3. 2015	Plačící Satyr	
3	15. 5. 2015	Nevzdávej to	
4	11. 9. 2015	Kašpar Hauser	
5	19. 3. 2015	Kdokoli	spolupřadatelství
6	4. 11. 2015	Caligula	
7	12. 12. 2015	Romeo a Julie	
8	22. 10. 2015	Nikdy	
9	22. 12. 2015	Na kamenném poli	

Derniéry 2015

č.	Datum	Hra	Poznámka
1	2.4.2015	Poslední z Haussmanů	
2	20.5.2015	Jindřich IV.	
3	17.6.2015	Kočka na kolejích	
4	11.11.2015	Láska na Krymu	
5	3.12.2015	To byla moje písnička	

Spolupřadatelství 2015

č.	Datum	Hra	Tržba
1	19.3.2015	Kdokoli	3 956
2	20.3.2015	Kdokoli	25 068
3	23.3.2015	Kdokoli	23 217
4	5.5.2015	Kdokoli	23 967
5	6.5.2015	Kdokoli	29 464
6	7.5.2015	Kdokoli	26 039
7	30.5.2015	Hamlet	33 195
			164 906

Zájezdy 2015

č.	Datum	Hra	Tržba
1	25.5.2015	Vstupte!	120 000
2	10.6.2015	Vstupte!	98 000
3	11.6.2015	Vstupte!	98 000
4	12.6.2015	Vstupte!	98 000
5	24.6.2015	Hodinový hoteliér	60 000
6	30.9.2015	Hodinový hoteliér	80 000
7	24.11.2015	Vstupte!	120 000
8	7.11.2015	Vstupte!	120 000
			794 000

Ukazatel	Měrná jedn.	Rok 2015 ^{*)}	Skutečnost k 31. 12. 2015	% plnění	Skutečnost k 31. 12. 2014
a	b	1	2	3	4
Hlavní činnost					
Počet zaměstnanců	přep. os.	185,0	175,0	94,59	175,0
Prostředky na platy (521,030×)	tis. Kč	46 058,0	45 258,0	98,26	43 327,0
z toho: čerpání fondu odměn	tis. Kč	x	0,0	0	0,0
**)					
platové tarify	tis. Kč	32 833,0	32 110,0	97,79	30 753,0
osobní příplatky	tis. Kč	4 000,0	4 001,0	100,02	3 796,0
odměny	tis. Kč	3 000,0	2 877,0	95,9	2 575,0
příplatky za vedení	tis. Kč	500,0	510,0	102	522,0
zvláštní příplatky	tis. Kč	0,0	0,0	0	0,0
Průměrný plat	Kč	20 747	21 551	103,87	20 632
Ostatní osobní náklady	tis. Kč				
Doplňková činnost					
Počet zaměstnanců	přep. os.	x	38,6	x	1,04
Prostředky na platy	tis. Kč	x	864	x	291
Průměrný plat	Kč	x	22383	x	23238
Ostatní osobní náklady	tis. Kč	x	0	x	0

Poznámka:

*) ve sloupci 1 uveďte u prostředků na platy schválený limit, popř. upravený na rok 2015 odborem rozpočtu MHMP

***) uvedené složky platu netvoří celek prostředků na platy

tis. Kč

Sál/ studio	Titul	Datum premiéry	Pořizovací náklady		Autorské honoráře			Náklady celkem
			věcné	inscena-toři	hosté/1 repríza	tantiémy %	tantiemy	
Sál	Loupežník	6.2.2015	232,00	350,00	50,00	0,00	0,00	582,00
Sál	Plačící satyr	6.3.2015	273,00	381,00	18,80	10,00	141,00	795,00
PK	Kdokoli-Jedermann	19.3.2015	266,00	169,00	40,50	8,00	13,00	448,00
Sál	Nevzdávej to	15.5.2015	427,00	415,00	38,40	11,00	177,00	1 019,00
Sál	Kašpar Hauser	11.9.2015	416,00	390,00	12,70	11,00	71,00	877,00
Sál	Caligula	4.11.2015	417,00	453,00	28,40	13,00	106,00	976,00
Sál	Romeo a Julie	12.12.2015	423,00	488,00	20,40	6,00	41,00	952,00
Studio	Nikdy	22.10.2015	52,00	150,00	0,00	12,00	8,00	210,00
Studio	Na kamen-ném poli	22.12.2015	88,00	170,00	4,00	12,00	2,00	260,00

Pořízení výtahu na hydraulický pohon pro dopravu kulis – budova divadla

Zahájení akce(rok): 2015; Ukončení akce (rok): 2015; Typ akce: Z

Finanční profil akce v korunách (na 2 desetinná místa)				
		Náklady akce celkem (CNA)	Profinanc. KV a IP z FI	Rozpočet schválený KV
			do 31.12.2014	
CELKEM		5 500 000,00	0,00	5 000 000,00
Zdroje:	KV – HMP	5 500 000,00	0,00	5 000 000,00
	KV – státní	0,00	0,00	0,00
	FI k IA – PO	0,00	0,00	0,00
	KV – ostatní	0,00	0,00	0,00
		5 500 000,00		

Komentář

Technický stav výtahu pro dopravu kulis, který je původní, se dostal do stádia, kdy ztrácel v průběhu několika minulých let spolehlivost a jeho poruchy byly stále častější. V roce 2014 jsme se pokusili o jeho generální opravu a repasi některých dílů, což se ukázalo jako velmi dočasné řešení.

Po několika selháních funkce výtahu jsme si nechali udělat odborný posudek stavu výtahu od dvou firem specializovaných na jevištní techniku. Z jejich závěrů vyplynulo, že jediné pořízení výtahu nového může eliminovat vážné problémy při stavbě kulis pro jednotlivá představení. Na základě dalších odborných konzultací jsme se rozhodli pro hydraulický pohon výtahu, který je nejvíce vhodný pro naše potřeby a velmi spolehlivý. Funkční výtah je pro divadlo nezbytný, neboť většinu kulis nelze na jeviště dopravit jinou cestou. Na financování akce jsme po schválení Radou MHMP použili prostředky z investičního transferu, který byl původně určen na IA č. 41707 – rekonstrukce kanalizace a rozvodů vody v budově divadla.

Instalace nového výtahu byla zrealizována v době divadelních prázdnin a v září 2015 byl spuštěn provoz výtahu ve zkušebním režimu. Akce byla do konce roku 2015 úplně dokončena a výtah bez problémů funguje.

v Kč				
Rozpočet upravený – KV a schvál. použití IP z FI (k IA)	Skutečné čerpání KV IP z FI	Nedočerpané KV pro ponechání nebo vrácení	Rozpočet schválený KV	Zbývá požadavek na KV event. IP z FI další roky
rok 2015			rok 2016	další roky
500 000,00	5 474 063,40	25 936,60	0,00	0,00
500 000,00	5 474 063,40	25 936,60	0,00	0,00
0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
				0,00

Poznámka

Celkové náklady akce (CNA) = Profinanc. do 31. 12. 14 + Skut. čerp. 2015 (KV a IP z FI) + Nedočerp. KV 2015 + Schvál.rozp. KV 2016 + Zbývá. požad. na další roky
CNA a částky v jednotlivých letech jsou uváděny včetně DPH.

PO – příspěvková organizace

IA – investiční akce

KV – kapitálové výdaje

PIA – Přehled o investiční akci (formulář)

IP – inv. prostředky

Typ inv. akce – R – probíhající akce – rozestavěná stavba, Z – akce zahajovaná v daném roce

FI k IA – fond investic (vlastní zdroje) PO související s IA

Obnova fasád budov a úprava dvora – areál dílen

Zahájení akce(rok): 2013; Ukončení akce (rok): 2015; Typ akce: R

Finanční profil akce v korunách (na 2 desetinná místa)				
		Náklady akce celkem (CNA)	Profinanc. KV a IP z FI	Rozpočet schválený KV
			do 31.12.2014	
CELKEM		9 514 860,12	6 721 000,00	2 500 000,00
Zdroje:	KV – HMP	7 563 860,12	4 770 000,00	2 500 000,00
	KV – státní	0,00	0,00	0,00
	FI k IA – PO	1 951 000,00	1 951 000,00	0,00
	KV – ostatní	0,00	0,00	0,00
		9 514 860,12		

Stručný popis IA, zdůvodnění a další informace výše uvedená akce

Tato akce byla zahájena v roce 2013. V letech 2013 - 2015 byly provedeny v areálu dílen následující práce na základě havarijního výměru OÚ Praha 3. Omítky na budovách v areálu dílen byly silně poškozené a odpadávaly kusy zdiva, hlavně ze střešních lišt. V roce 2013 byla opravena fasáda budovy z ulice Boleslavská. Zároveň byly provedeny opravy vnitřních omítek (dvůr). Obnova zahrnovala rekonstrukci fasád vnitřních budov vč. šatny řidičů, šatny techniky, skladu MTZ, zámečnické dílny a garáží. Dále byly v roce 2014 provedeny opravy komínových hlav a výměna střešních krytin včetně hromosvodů. V roce 2015 byla provedena kompletní úprava dvora včetně rekonstrukce přípojky vody a kanalizace. Dvůr byl odfrézován, byly vyspraveny nerovnosti a zhotoven nový asfaltový koberec. Dále byly dokončeny opravy omítek na budově skladu kulis a provedena oprava podlah v zámečnických dílnách. V roce 2015 byla akce 0042003 dokončena.

v Kč				
Rozpočet upravený – KV a schvál. použití IP z FI (k IA)	Skutečné čerpání KV a IP z FI 2015	Nedočerpané KV ro ponechání nebo vrácení	Rozpočet schválený KV	Zbývá požadavek na KV event. IP z FI
rok 2015			rok 2016	další roky
2 793 860,12	2 784 589,85	9 270,27	0,00	0,00
2 793 860,12	2 784 589,85	9 270,27	0,00	0,00
0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
				0,00

Příloha

Organizace: Divadlo na Vinohradech

Tabulka č. 1

Finanční vypořádání za rok 2015 - FOND ODMĚN

		v Kč
1.	Stav fondu odměn k 31. 12. 2014 (dle rozvahy)	2 313 000,00 Kč
2.	Příděl do fondu odměn z finančního vypořádání roku 2014	- Kč
3.	Účelové dary určené na platy	- Kč
4.	Zdroje roku 2015 celkem (ř. 1+2+3)	2 313 000,00 Kč
5.	Použití fondu odměn v r. 2015 (schváleno usn. RHMP č. /2015)	- Kč
6.	Zůstatek fondu odměn k 31. 12. 2015 (dle rozvahy)	2 313 000,00 Kč
7.	Návrh na příděl do fondu odměn	
8.	Stav fondu odměn po finančním vypořádání roku 2015 (ř. 5 + 6)	2 313 000,00 Kč

Organizace: Divadlo na Vinohradech

Tabulka č. 2

Finanční vypořádání za rok 2015 - FOND KULTURNÍCH A SOC. POTŘEB

v Kč

I. Vyúčtování základního přídělu za rok 2015		
1)	Roční objem nákladů zúčtovaných na platy a náhrady platů	
	skutečnost k 31. 12. 2015 (bez OON)	46 217 044,00 Kč
	a) v hlavní činnosti - platy	45 258 048,00 Kč
	b) v hlavní činnosti - náhrady platů	95 308,00 Kč
	c) v doplňkové činnosti - platy	863 688,00 Kč
	d) v doplňkové činnosti - náhrady platů	
2)	Nárok - základní příděl 1 % celkem, z toho:	462 170,44 Kč
	a) z hlavní činnosti	453 533,56 Kč
	b) z doplňkové činnosti	8 636,88 Kč
3)	Příděl zaúčtovaný do nákladů celkem	462 170,44 Kč
	z toho: a) z hlavní činnosti	453 533,56 Kč
	b) z doplňkové činnosti	8 636,88 Kč
4)	Doplatek +	- Kč
	a) z hlavní činnosti	- Kč
	b) z doplňkové činnosti	- Kč
II. Finanční vypořádání FKSP		
a)	Stav FKSP k 31. 12. 2014 (dle rozvahy)	342 916,61 Kč
b)	+ Doplatek	
	- Vratka z finančního vypořádání FKSP za rok 2014 - hlavní činnost	- Kč
c)	+ Doplatek	
	- Vratka z finančního vypořádání FKSP za rok 2014 - doplňková čin.	- Kč
d)	Základní příděl do FKSP (1 %) - zaúčtovaný do nákladů k 31. 12. 2015 z hlavní i doplňkové činnosti - celkem (viz bod I.3)	462 170,44 Kč
e)	Další zdroje FKSP	
f)	Zdroje FKSP r. 2015 celkem (a+b+c+d+e)	805 087,05 Kč
g)	Čerpáno z FKSP v r. 2015	324 876,50 Kč
h)	Zůstatek k 31. 12. 2015 (f - g) (dle rozvahy)	480 210,55 Kč
i)	Doplatek základního přídělu za rok 2015 (z hlavní i DČ) - viz bod I.4) +	- Kč
	a) z hlavní činnosti	- Kč
	b) z doplňkové činnosti	- Kč
j)	Stav FKSP po finančním vypořádání r. 2015	480 210,55 Kč

